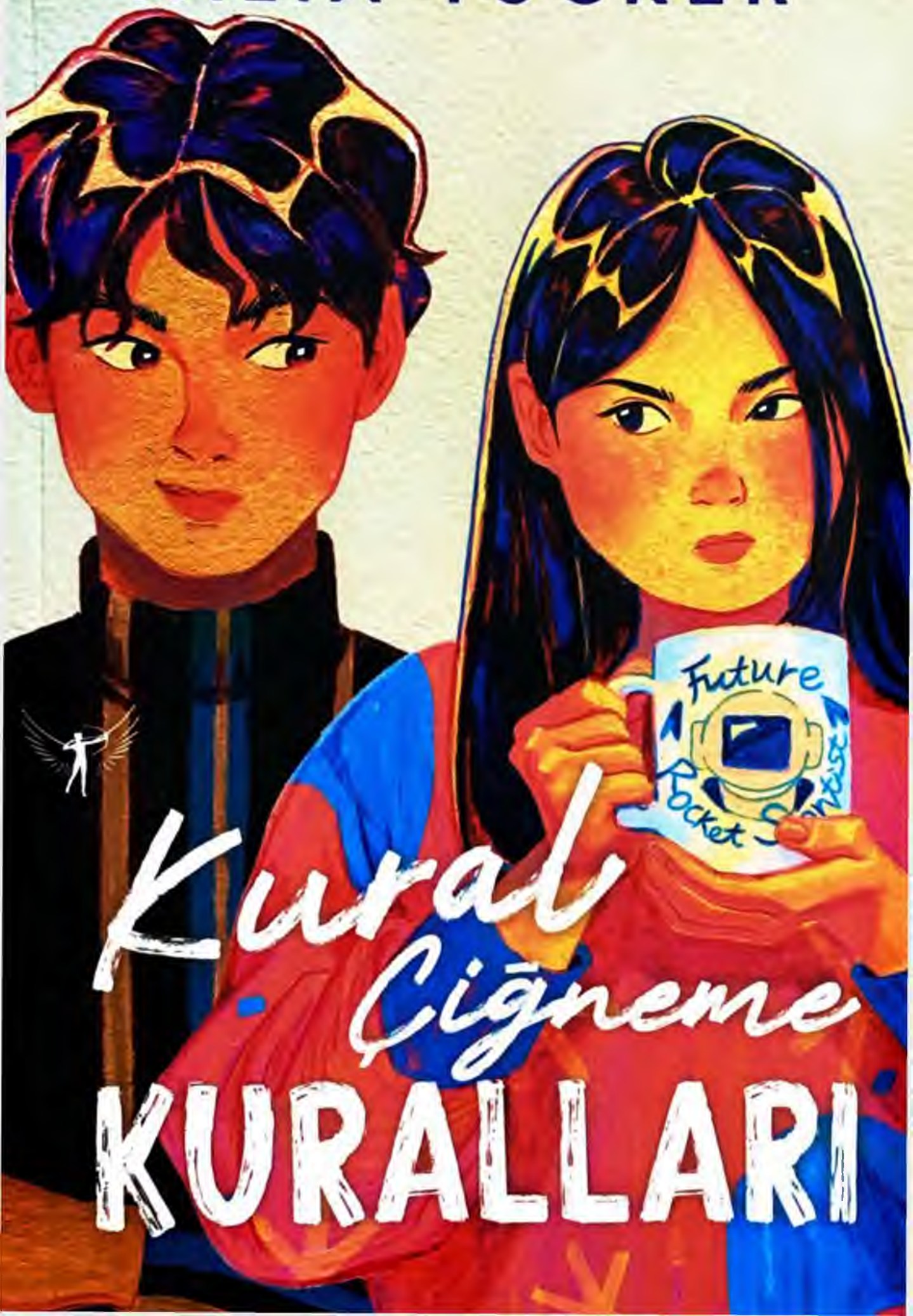

TALIA TUCKER

Kural
Cıgıne
KURALLARI

YOLCULUK KURALLARI (VE AŞK KURALLARI) ÇİĞNENMEK İÇİNDİR.

Koreli-Amerikan iki gencin mecburen katıldığı bir gezide aralarındaki gerçek bağı keşfetmelerini konu edinen bu genç yetişkin romanı, *Booksmart* ve *Never Have I Ever* sevenlere hitap ediyor.

Winter Park ve Bobby Bae, iki dost ailenin çocuklarıdır ve birbirlerinden ölesiye nefret etmektedir.

Winter, MIT'ye gitmeyi düşleyen, insanlarla mesafeli olmaktan hoşlanan, görev ve sorumluluklarını eksiksiz bir şekilde yerine getiren fakat zaman zaman da biraz rahatlamayı arzu eden; Bobby ise mükemmeliyetçi, kaygılı ve risk almayı sevmeyen bir gençtir.

Aileleri tarafından üniversite gezisine birlikte yollanan Winter ve Bobby, saatlerce aynı arabada yolculuk etmemek için bahane bulsalar da bu yolculuğa mecbur kalmıştırlar. İkisi de tek kuralın kuralsızlık olduğu bu yolculukta kendilerini keşfedeceklerinden habersizdir. Birbirlerine meydan okuyarak sınırlarını zorladıkları bu yolculuk, belki de birlikte ne kadar muhteşem olduklarını gösterecektir.

Kapak Çizimi © 2024 Minji Kwon

Kapak Tasarımı Kaitlin Yang

@ · X · d | @artemismlenyum

ISBN 978-605-304-990-6

ARTEMİS MİLENYUM

YAYIN NO: 2525
MİLENYUM: 103

Kural Çiğneme Kuralları

Talia Tucker

Orijinal Adı: *Rules for Rule Breaking*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

Çevirmen: Elif Nihan Akbaş

Editör: Mihniban Onur

Son Okuma: Büşra Tekin

Kapak Çizimi: Minji Kwon

Kapak Tasarımı: Kaitlin Yang

Kapak Uygulaması: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Düzenleme

Ny.Ozlem

ZM

1. Basım: Eylül 2024

ISBN: 978-605-304-990-6

Sertifika No: 43949

Kural Çiğneme Kuralları

© 2024, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Rules for Rule Breaking

© 2024, Talia Tucker

Kتابın Türkçe yayın hakları Akçolı Ajans aracılığıyla, bir Penguin Random House LLC markası olan Penguin Young Readers Group'un alt markası Kokila ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve malı hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

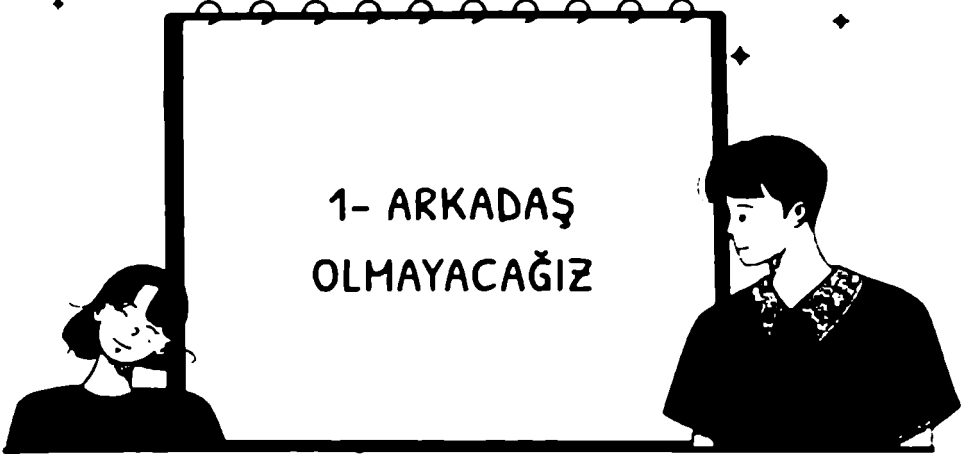
Kural
Çiğneme
KURALLARI

TALIA TUCKER

Çevirmen: Elif Nihan Akbaş

1

Kenny Moon'un sevgi dolu anısına...

Winter Park

"**A** ile dostu" kavramı, söz konusu arkadaşın, bütün ailenin arkadaşısı olduğunu ima eder. Yani bu, kesinlikle saçma sapan bir kavramdır. Daha doğrusu dokuzuncu sınıftan -hatta Winter'a soracak olursanız birinci sınıftan- beri can düşmanlar olan Bobby Bae ve Winter Park için öyleydi.

Okullarında o ikisinden başka Asyalı çocuk yoktu, dolayısıyla sık sık, "Çin'de birden fazla çocuk yapmaya izin verildiğini bilmiyordum," gibi yorumlara maruz kalıyorlardı. Bu son derece sorunlu bir ifadeydi zira, bir: onlar akraba değildi ve iki: Çinli değil Koreliydi. Ya bu yorumu yaparlardı ya da hiç dinmeyen bir ısrarla çıktıklarını varsayıyorlardı.

Winter, Bobby Bae gibi gergin biriyle zaman geçirmekten nefret ediyordu. Yine de annesiyle babasına yaz tatilinde MIT'yi ziyaret edip edemeyeceğini sorduğunda ailesinin ona eşlik etmesi için ilk tercihleri o çocuk olmuştu.

"Hayır," dedi Winter açıkça. "Sizin Bobby'nin ailesiyle yakın arkadaş olmanız *bizi* de arkadaş yapmaz."

İki aile, Bobby'nin annesiyle babası New Jersey'den Kuzey Karolina'ya taşındığında tanışmışlardı. Önceden PTO'daki tek Asyalı aile olan Parklar, bir okula dönüş gecesi sırasında salonun

diğer ucundaki Baeleri görmüş ve ânında sözüm ona *aile dostları* olarak sahiplenmişlerdi. O zamandan beri aileler için her şey günlük güneşlikti ve *Melona* paketlerinden ibaretti. Ancak Winter ve Bobby arasındaki ilişkinin bir simgesi olsa, bu göz devirme olurdu.

Winter'ın babası burnunu buruşturdu. "İkiniz de çok rekabetçisiniz. Sürekli didişecek bir konu buluyorsunuz: sınıf sıralaması, devamlılık, hatta bando."

"Çünkü o çocuk yok yere uğraşıp duruyor," diye homurdandı Winter. "Hem biraz rekabetin nesi kötü?"

"Genelde aynı takımda oluyorsunuz," diye yanıtladı annesi. "Bu konuşmayı tekrar yapmanın anlamı yok. Hepimiz kurallarınızın farkındayız."

Ailesi elbette kurallardan haberdardı ama Winter bu hatırlatmayı sindirmek ve Bobby'yi daha fazla eleştirmemek için çabalarsa kulaklarından dumanlar çıkacağından korkuyordu. Çoklu görevler Winter'ın güçlü olduğu yanlarından biri değildi. Derin bir nefes aldı ve annesiyle babasının sesinin, kendi sesinin bir yankısı gibi çıkmasına hiç şaşırmadı. Üçü bir ağızdan konuştular: "Ailelerimizin yanında iyi geçineceğiz. Okulda birbirimizle konuşurken görülmeyeceğiz. Okul dışında buluşmayacağız."

"Bu hukuki olarak bağlayıcı bir sözleşme!" dedi Winter. Bobby bir ara notere onaylatmayı bile denemişti ama noter sözleşmenin kurşun kalemle yazılmasını gerekçe göstererek onları reddetmişti.

"O zaman annenle ben de seni dava edebiliriz çünkü birinci kuraldan yıllar önce vazgeçtiniz," dedi babası. "Ayrıca sonradan kaç yeni düzenleme eklediniz? Kırk mı?"

Winter yenilgiyi kabullenmiş bir tonla cevap verdi: "*Bobby Bac*'yle on sekiz saat aynı arabaya tıkılıp kalmaktansa Massachusetts'e kadar yürümeyi tercih ederim."

Bobby, kelimenin tam anlamıyla sıkıcıydı. Bütün boş vaktini üniversite başvuru formunu her türlü ders dışı etkinlikle doldurmaya harcıyordu. İnsanların onu bir aziz gibi görmesini sağlamak dışında herhangi bir ilgi alanı olup olmadığı ise muammaydı.

Ayrıca Jacqueline Charlotte “Üç İsimli” Turner’la çıkıyordu. O kız da tıpkı Bobby Bae gibi karşısındakinin ne söylediğini dinlemektense sürekli sıra ona gelince söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi görünüyordu.

“Fazla dramatik davranıyorsun, Soon-hee,” dedi annesi. Ona bakmaya bile zahmet etmemişti, boş boş kanalları geziyordu. “O kadar uzağa yürüyemezsin.”

“Yanılıyorsun, *umma*¹. Frodo başardı. Üstelik ayakkabısı bile yoktu,” diye cevap verdi Winter.

Annesi sırf gözlerini devirmek için başını kaldırıp baktı. Dünyanın en düz insanı olarak elbette bu göndermeyi anlamamıştı. Winter’ın adı sırf kış mevsiminde doğdu diye Winter olmuştu. Annesi sözcüklerle oynamaz, Winter’ın teatral tavırları karşısında eğlenmezdi. Geleneksel olarak yana doğru ayrılmış düz, gri saçları, çiçekli gömlekleri ve uygun görünen siyah ayakkabılarıyla sert görünümlü bir kadındı.

“Bobby iyi bir oğlan,” diye araya girdi babası. “Neden anlamıyorsunuz, hiç anlamıyorum. Bir sürü ortak noktanız var.”

Winter *oğlan* sözcüğünü duyunca rüyleri diken diken oldu. Eğer Winter erkek olsaydı, ailesi muhtemelen onun fazla reketçi olduğu konusunda söylenip durmaz ya da bir *oğlan* onu beğenmeyecek korkusuyla daha kibar olması için yalvarmazdı. Bobby’nin ailesi onun bu kadar üzerine gitmiyordu.

“Koreli olmak dışında ne gibi bir ortak noktamız varmış ki?” diye sordu Winter.

Annesi iç çekerek, “İkinizin de notları iyi, ikiniz de enstrüman çalıyorsunuz, öğrenci konseyindesiniz, omuzlarınızın üstünde sağlam birer kafa taşıyorsunuz; naziksiniz, ailenize düşkünsünüz, Boston’da okumak istiyorsunuz, belki biraz da inatçı...”

“Tamam, anladım,” diye araya girdi Winter.

“Kampüsü neden ziyaret edeceksin ki zaten?” diye sordu annesi. “Okula öğrenmeye gidiyorsun, binalara bakmaya değil.”

¹ (Kor.) Anne.

“Hiç görmediğim bir okula gidecek değilim. Emlakçı Kardeşler² miyim ben?”

Babası ağır ağır nefes aldı. “Bobby de Harvard’a giderken yolunun üstünde birkaç okulu ziyaret edecek. Onunla birlikte git. İyi şofördür. Araba sürmeyi babandan öğrendi. Ailesiyle de konuştuk zaten, Bobby’yle gidersen onların da içi rahat edecek.”

“Hayır, *appa*³,” diye sızlandı Winter.

“Ya Bobby’yle gidersin ya da hiç gitmezsin,” dedi annesi. Ardından da arka planda oynayan Kore dizisinin sesini sonuna kadar açtı. “Ayakkabı giyip giymemen umurumda değil.”

“Ayakkabı giyip giymemem umurunda değil mi? Kuyruklu yalan. Biz Asyalıyız,” dedi Winter, televizyonun sesini bastırabilmek için bağırarak. “Ulusal Onur Topluluğu’ndayım, robotik ekibim ben katıldığımdan beri her yıl ulusal derece yapıyor. Okulum sırf benim için ileri Latince dersi açmak zorunda kaldı ve bu sene bölge üniversitesinden ders alan iki öğrenciden biriyim. Ama kimin umurunda, değil mi? Yeter ki Bobby Bae erkek arkadaşım olsun.”

“Ne demek istediğini yeterince anlattın, Winter,” dedi annesi.

“Öyle mi? Peki eğitimimle biraz ilgilenip beni MIT’yi gezmeye götüreceksin mi?”

“Yoğun dönemimizde olduğumuzu biliyorsun,” dedi Babası. “Annen de ben de kilit çalışanlarız, Soon-hee. Seninle ülkenin diğer ucuna uçmak için izin alıp çalışmamızı bırakamayız.”

Babası dermatoloji işleriyle çok gurur duyuyordu, ikisi de oradan “çalışmamız” diye bahsediyorlardı. Bu Winter’ı hem eğlendiren hem de utandıran bir durumdu. Bazen kanserli parçalar bulurlardı ama çoğunlukla sivilce sıkıp kıl dönmesini tedavi ederlerdi.

Görünüşe göre kimse onunla Boston’a gelmek istemiyordu. Ne en yakın arkadaşı Emmy ne de öz anne babası. Emmy’nin gelecek ayın başlarında Almanya’ya taşınacağı için hazırlık yapması

²Tadilatla ihtiyacı olan evleri onardıkları bir televizyon programı yapan ikiz kardeşler Jonathan ve Drew Scott’a gönderme yapılmıştır.

³(Kor.) Baba.

gibi geçerli bir bahanesi vardı ama annesiyle babası apse temizlemeyi biricik çocuklarına tercih ediyorlardı.

“Offf!” diye inledi Winter, sonra da ayaklarını yere vura vura üst kattaki odasına gitti.

Üzerine bir tişört ve kot geçirdikten sonra en kirli spor ayakkabılarından birini giymeye özen gösterdi. Ardından aynaya baktı. Winter kendi görüntüsünden memnundu ama Kore’ye dair bildiği her şeyi hesaba kattığında, orada yaşıyor olsaydı sade biri gibi görüleceğini biliyordu. O kendini orta boylu, bazı bölgeleri daha yuvarlak hatlı, çekik gözlü ve güvenilmez biri olarak görüyordu. Düz, siyah saçları omuzlarına öylece dökülmek dışında bir şekle girebilse bile farklı bir şey yapmaya kalkacağını sanmıyordu. Sonuçta not çizelgesinde dış görünüşle ilgili bir bölüm yoktu. Modadan daha çok sevdiği ifade biçimleri vardı.

Winter telefonunu alıp yine ayaklarını yere vura vura alt kata indi.

“Ben *halmeoniye*⁴ gidiyorum,” diye seslendi ailesine. Yıpranmış Chuck Taylorslarıyla ahşap döşemede küçük bir tap dans gösterisi yaptı.

Annesiyle babası kaşlarını kaldırsalar da bir şey demediler.

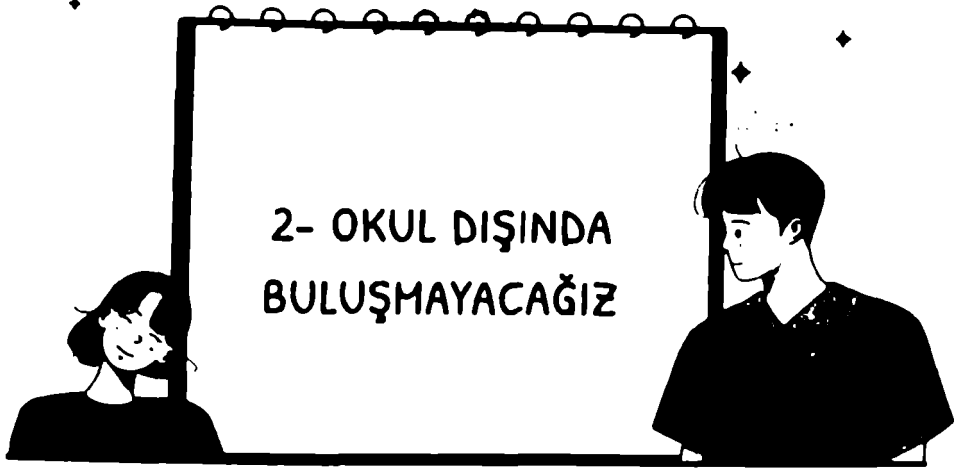
Büyükannesi yaklaşık yirmi dakikalık yürüme mesafesindeki bir huzurevinde kalıyordu. Winter kendini sık sık onun yanına doğru yürüyüş yaparken bulurdu. Genellikle de Bobby Bae okulda Winter’ın kendisinin hak ettiğini düşündüğünü bir şey kazandığında ve ağlanacak Chanel Eau de Parfüm kokulu bir omuza ihtiyaç duyduğunda.

“Büyükanne bizden selam söyle,” dedi babası.

Winter, “O *senin* annen. Arasana,” diye cevap verdikten sonra kapıdan çıkıp gitti. Ardından başını tekrar içeri uzatıp, “İkinizi de seviyorum ve selamınızı kesinlikle ileteceğim,” dedi.

Annesiyle babası gülümsedi ve Winter golf şortları giymiş babaların çimlerini biçip Cheerwine şişelerini mutlulukla yudumladıkları sıcak Kuzey Karolina gününe adım attı.

⁴ (Kor.) Büyükanne.

Bobby Bae

Baeler saat tam altıda terastaki yemek masasına oturmuşlardı. Verandaları komşuları Reynoldlarınkinden daha büyük ya da daha güzel olmasa da Baeler fırsat buldukça orada yemek yemekten hoşlanırdı. Açık havada yemek yemek, *Bae Kitabı*'nda bir kazançtı.

“Bobby,” dedi babası Robert Sr., oğlunun omuzunu sertçe dürterek.

Bobby omzunu ovuşturmamak için kendini tutarak başını ta-bağından kaldırdı. “Efendim, baba?”

“Bugün bir espri öğrendim. Duymak ister misin?”

Boby iç çekti. “Evet, baba.”

“Bir robot tek gecelik bir ilişkinin ardından ne yapar?”

“Ne yapar?”

“Girdisini çıktısını hesaplar.” Robert Sr. neşeyle kahkaha attı. Haki golf şortunun üzerine sarkan bira göbeği titreşmişti.

Bobby'nin annesi Diana da kendini tutamayarak kocasının esprisine güldü ama Bobby kılını bile kıpırdatmadı.

“Benim yakışıklı oğlum. Hiç gülmüyorsun,” dedi Diana. “Neşelen biraz, evlat.”

Bobby gülümsedi ama neşelenmedi.

Masanın ortasındaki kâseden bir parça *sangchu*⁵ alarak içini mükemmel yuvarlanmış bir topak pilavla doldurdu. Ardından eti de pilavın yanına hizalayarak üzerine biraz baharatlı soya fasulyesi ezmesi sürdü ve marulun sırtını kırmamayı başararak hepsini yuvarlayıp mükemmel bir dürüm hazırladı. Annesiyle babasının şakalaşıp gülüşmelerini -üstelik bunu genellikle yemekle dolu ağızlarını açarak yapışlarını- izlerken sessizce yemeğini çiğnedi.

Bobby, her zaman mükemmel bir evlat olmasıyla gururlanırdı. Yapması gereken her şeyi daha kimse ona bir şey söylemeden yerine getirirdi, dolayısıyla ailesi ona nadiren ebeveynlik yapmak zorunda kalırdı. Yine de Bobby düzenden hoşlanırdı, bu nedenle de sık sık kendi kendine ebeveynlik yapardı. Bobby Bae, yaptığı her şeyde en iyi olduğundan kendine ebeveynlik yaparken de sinir bozucu derecede yüksek standartları vardı. En iyi notları alırdı, hayvanlar ve yaşlılarla ilgili etkinliklerde gönüllü olmak da dâhil her türlü ders dışı aktiviteye katılırdı ve çevrim içi oyun turnuvalarına katılarak kendi harçlığını çıkarırdı. Uzun boylu ve zayıftı, oyun kumandasına eğilirken genelde arkaya attığı kalın telli saçları vardı.

“Bobby, seninle konuşmamız gereken bir konu var,” dedi Diana bir anda ciddileşerek.

Bobby bardağının dibindeki nemi silerek veranda masasının üzerine koydu. “Neymiş o?”

Bu şekilde başlayan konuşmalardan hoşlanmıyordu. Ardından hep korkunç haberler gelirdi. Mesela köpekleri Kimchi’yi uyutmak zorunda kalmaları ya da Winter Park’ın SAT’de ondan on puan yüksek alması gibi. Kaygıyla annesine baktı. Canlı bir kırmızıya boyadığı uzun saçları vardı ve hep anne ayakkabılarının en şıkır şıkır olanlarından giyerdi.

⁵ (Kor.) Marul.

“Son zamanlarda Winter’la konuştunuz mu hiç?” diye sordu Diana.

Bobby sertçe, “Hayır, tabii ki konuşmadık,” diye yanıtladı. “Neden?”

“Şey,” dedi Diana derin bir nefes alarak. “Biliyorsun ki seninle birlikte biz de Massachu...”

“Hayır,” dedi Bobby. Sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı. “Bana Winter da bizimle gelse olur mu diye soracaksanız, cevabım hayır.”

Annesiyle babası birbirlerine baktılar.

“Aslına bakarsan, biz sen ve Winter tek başınıza Harvard’a gitseniz daha iyi olur diyecektik. O da MIT’deki uzay programıyla ilgileniyormuş.”

Bobby’nin ağzı beş karış açık kaldı.

Winter okulda onun rakibiydi ve Bobby’nin tam olarak çözemediği sinir bozucu bir yanı vardı. Sürekli o bileklerine kadar inen kocaman örgülü büyükanne kazaklarından giyiyordu ve elinde de genelde bir fincan sıcak çay oluyordu. Öğle yemeklerinde Bobby gibi -sınav olsun olmasın- ders çalışmak yerine burnunu keyifli gizem romanlarına gömüyordu. Buna rağmen, birlikte yemek yiyeceği kimse olmadığından okuyormuş gibi de durmuyordu; her zaman rahat ve kendinden memnundu. Rahatlık doğası gereği Bobby’yi rahatsız ettiğinden de değildi gerçi. Sadece kızın o kayıtsızlığı ve çabasız entelektüelliği onu çileden çıkarıyordu. Uzayla ilgileniyordu ve belli ki kafası da genelde oradaydı. Bobby onun Dünya’ya geri dönmesini ve tıpkı Bobby ve diğerleri gibi mutsuz ve stresli olmasını istiyordu.

“Peki siz neden benimle gelmek istemiyorsunuz?” diye sordu Bobby ebeveynlerine. “Babamın Boston’daki eski uğrak yerlerine gidecektik hani? Washington’daki Smithsonians’a? Orada babama uygun birkaç komik turist tişörtü bile bulabiliriz.”

“Hatıra tişörtlerine bayıldığımı biliyorsun ama zaten dört sene boyunca okulda olacaksın.”

“Yani?”

“Yani, tişört alışverişi yapacak çok fırsatım olacak. Hem seninle gelmek istemiyoruz diye bir şey yok. Eski günlerdeki gibi Amerikanvari bir araba yolculuğu için şahane bir fırsat olabilirdi. Senin yaşlarındayken kardeşim ve ben sahil boyunca gezmiştik.” Bobby’nin kulakları dikildi. Babası, kardeşi Eugene’den asla ama asla bahsetmezdi. Robert Sr. da dilinin sürçtüğünü fark ederek hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. “Demek istediğim şu ki, siz de filmlerdekine benzer eski moda, Amerikan tarzı bir araba yolculuğu yapabilirsiniz.”

Bobby’nin altdudağı gerildi. “Hangi filmler mesela?”

“*Yeşil Defter* mesela, olmaz mı? Şahane filmi.”

“Bence o filmin asıl temasını kaçırmışsın, baba.”

“Olabilir ama yanında senin yaşlarında biri olursa daha çok eğlenmez misin?”

“Biz aynı yaşta değiliz,” diye ofladı Bobby.

“Aynen işte. O senden küçük ve her ne sebeple olursa olsun henüz ehliyeti yok. Dolayısıyla ona göz kulak olmalısın,” dedi Diana. “Kibarlık etmiş olursun.”

Bobby bunun hoş bir davranış olacağını biliyordu. O hep nazikti zaten ve annesiyle babasının ondan istediği her şeyi yapardı. Bu hariç. Winter’la değil birkaç koca gün, bir saniye bile geçirmek istemiyordu.

“Ne yapmaya çalıştığının farkındayım,” dedi kollarını kavuşturup burnunu havaya kaldırarak.

Robert Sr. gözlerini kıstı. “Ne yapıyormuşuz, evlat?”

“Jacqueline’le gitmemi istemiyorsunuz. İkiniz de ondan hoşlanmıyorsunuz, biliyorum.”

“Bu doğru değil, tatlım,” dedi Diana. Sesi bir kâse şeker gibiydi. “Sadece son zamanlarda onu etrafta pek görmediğimizi fark ettik. Ayrılmış olabileceğinizi düşündük.”

Bobby bardağıyla tabağını alıp ayağa kalktı. “Kalkabilir miyim?”

“Peki ama bu meseleyi bir düşün. Tamam mı?” dedi Diana.

Bobby, yüzünde bir gülümseme oluşturmaya yarayan ne kadar kas varsa çalıştırdı ama içi gülmüyordu. Sonuçta o annesiyle babasının oğluydu. İkisinin de hep hüznünlü bir tavrı olurdu, sanki düşüncelere dalmışlar, akıllarından bir şeyler ya da birileri geçiyormuş gibi görünürlerdi. Bobby'ye göre Bay Bae'nin düşündüğü insan Eugene amcasıydı, zira tanıdığı ve hayatta olan tek akrabaları oydu. Daha dün Bobby eve geldiğinde babasını bahçe hortumuyla çiçekleri boğmak üzereyken bulmuştu. Bobby ona seslendiğinde annesinin yükseltilmiş bitki tarhlarından biri ağzına kadar suyla doluydu ve Thai fesleğeni suların üzerinde süzülüyordu ama babası dalgınlığına gelmiş gibi değil de başından beri öyle olmasını amaçlamış gibi davranmıştı. Diana'ya gelince elinde örgü şişleriyle saatlerce oturur ama aslında örgü falan yapmazdı. Güneş batır, Diana orada karanlığın içinde somurtarak oturur, kucağında her gece aynı tamamlanmamış atkı olurdu. Bobby her akşamüzeri onun için ışıkları yakar ve annesi yattıktan sonra her gece atkıyı bir sıra örerdı. Diana'nın bütün ailesi hâlâ Kore'de yaşıyordu ve Diana üniversiteden sonra memlekete dönmemeye karar verince onlarla iletişimi azalmıştı. Her ne kadar Bobby bu durumdan pek hoşlanmasa da Park ailesi onların akrabalarının yerini tutuyordu.

Bobby bulaşıklarını lavaboya bırakıp kendini zihnen onları hemen yıkamamaya hazırladı. Hızla üst kata çıkıp kapısını çarparak kapadı, telefonunu aldı ve Winter Park'ın numarasını tuşladı.

Telefon iki kez çaldı.

Winter telefonu, "Neden arıyorsun beni?" diye açtı.

Bobby yumruğunu sıktı. "Yine bir konuda benden daha iyi olmaya çalışman gerekiyordu, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"*Neden mi bahsediyorum?* MIT'ye gitmek istemenden bahsediyorum. Ne zamandan beri var bu? Harvard'ın benim ilk tercihim olduğunu biliyorsun."

Winter midesinin bulandığını belirtmek ister gibi bir ses çıkardı. “Dünya senin etrafında dönmüyor, Bae. Ben uzay mühendisliği eğitimi almak istiyorum ve ülkedeki en iyi programlardan biri MIT’de.”

“Her zaman her şeyi elimden alıyorsun,” dedi Bobby, dudaklarını birbirine bastırıp yatağına çökerek. “Önce valiyle yenecek şu yemek. Şimdi de Massachusetts. Babam Harvard’a gitti, tamam mı? Benim de planım onun izinden gitmek oldu hep.”

“Sen Massachusetts’in kralı değilsin,” diye çıkıştı Winter. “Ayrıca o yemeği senden ben çalmadım. O *kadınlar için* düzenlenen bir yemektir.”

“Sırf ben gidemeyeyim diye yemeğin sadece kadınlara özel olmasını öneren sendin. Ya günün birinde politikacı olmak istersem? Artık bunu hiç bilemeyeceğim.”

“Kapatıyorum.”

Bobby birden doğruldu. “Bekle. Neden benimle gelmek istiyorsun ki? Benim sadece Massachusetts’e gitmeyeceğimin farkındasın, değil mi? Başka okulları da ziyaret etmeyi planlıyorum. Ayrıca oraya ailemle gitmeyeceksem en azından kız arkadaşım ile gidebilmeliyim.”

“İnan bana benim de seninle gitmek gibi bir arzum yok ama annemler seninle gitmezsem hiçbir şekilde gidemeyeceğimi söyledi.”

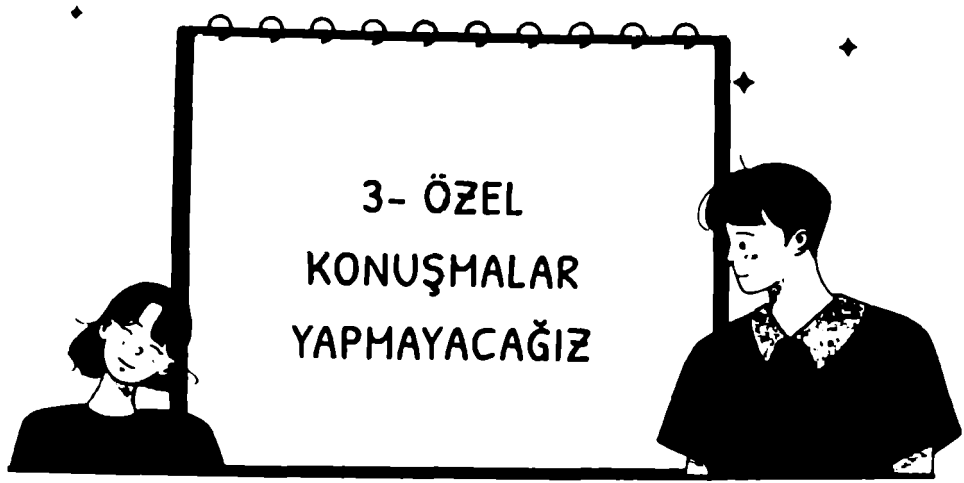
Bobby telefonu daha sıkı kavradı. “Baksana, neredesin sen? Bu meseleyi yüz yüze görüşmeliyiz.”

“Şu an büyükanne mi ziyarete geldim ama...”

“Ara sıra onun kaldığı huzurevinde gönüllülük yapıyorum. Yola çıktım bile. Sakın bir yere ayrılma.”

“Bir dakika, hayır...”

Bobby görüşmeyi sonlandırdı. Anahtarları kaptığı gibi evden fırlayıp arabasına doğru koşarken göğsü inip kalkıyordu.

Winter Park

Halmeoni her sabah birilerini etkilemek için giyinip kuşanmak gerektiğine inanan nesildendi. Eklem iltihabı yüzünden epey bir yavaşlamış olsa da her parmağına en az iki yüzük, bileklerineyse her hareket ettiğinde şingırdayan bileklikler takardı. Kalbinin üzerinde daima kuş ya da çiçek şeklinde altın bir broş bulunurdu. Saçıysa kısa, tertemiz kabartılmış ve şekillendirilmiş olurdu. Winter, büyükannesinin o günkü kıyafetine de bayılmıştı: bukle bir ceket, kumaş pantolon ve süslemeli kadife mako-senler. Winter, halmeoninin görünebilecek tek yeri ayaklarının üstü olmasına rağmen her seferinde pantolonunun altına uzun çorap giymesine bayılıyordu. Halmeoni gerçekten de detaylara önem veren biriydi, oysa Winter duş almayı hatırlasa bile kendini şanslı sayıyordu.

Güvenlikli huzurevinin ortasında Winter'ın büyükannesiyle çay içmek üzere buluştuğu bir yaşlılar topluluğu vardı. Diğer apart dairelerdeki komşuların çoğu yemek yiyip sohbet etmek ve özel etkinliklere katılmak için orada buluşurlardı. Elli beş yaş ve üzeri insanlar için toplumsal bir aktarma merkeziydi burası.

Binanın bir duvarı, sakinlerinin ziyarete gelen aile üyelerini çimenlik alanda yürürken görebilmeleri için baştan başa camdan yapılmıştı. Bütün yaşlılar, belirli günlerde kimin çocuklarının ve torunlarının ziyarete gelip gelmeyeceği konusunda bahse tutuşurdu. Winter sık sık ziyarete geldiğinden, Halmeoni genelde garanti bahislerden biriydi. Ancak Bayan Fowler'ın altı çocuğu ve on dört torunu vardı; dolayısıyla üzerine bahse girme konusunda revaçtaydı. Sadece sayılar üzerinden bile bahsi rahatlıkla kazanabilirdi.

Winter, Bobby'yle yaptığı konuşma bitince telefonu masaya çarparak hem kendisinin hem de halmeoninin arpa çayının fincan tabaklarına dökülmesine neden oldu.

"Sorun ne?" diye sordu büyükannesi Korece konuşarak. Winter sadece onunla Korece konuşurdu. Çok iyi konuşamıyordu ama kısıtlı kelime dağarcığına rağmen hep çok iyi bildiği sözcükleri kullanırdı. Halmeoniyi gördüğünde sanki bir tuşa basılıyor gibiydi. Herhangi bir tepkiyle karşılaşma korkusu duymadan dilediği gibi Korece konuşabilmek hoşuna gidiyordu. Öyle çok sık dedikodu yaptıkları yoktu aslında ama huzurevi zaman zaman nükteli bir yer olabiliyordu.

"Bobby Bae," diye yanıtladı Winter. Sesi küçümser gibi boğuk çıkmıştı.

Büyükannesi kucağındaki peçeteyi alıp dökülen çayı sildi. Ardından peçeteyi düzgünce katlayıp kenara koydu. "Bu sefer ne yaptın? Yaz tatilindesiniz. Okul bile yok."

"Üniversite için nereye başvuracağımı düşünüyorum ve annemle babam beni üniversite ziyaretlerine götürmüyor. Bir anlamı olmadığını düşünüyorlar. Ama ben kampüsleri görmek, oralara gidersem dört yıl boyunca nerede yaşayacağını bilmek istiyorum. Kararımı etkileyebilir sonuçta," dedi Winter. Saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Üniversite turuna Bobby Bae'yle gitmemi istiyorlar. O da şimdi bu meseleyi konuşmak için buraya geliyor."

Büyükannesi bir süre sözlerini ölçüp tarttı. “Belki de bu iyi bir şeydir. Daha çok arkadaşın olmalı, tıpkı benim gibi.”

“Bobby ve ben arkadaşız zaten. Aile dostu. Sadece birbirimizden hoşlanmıyoruz. Ayrıca benim daha fazla arkadaşla ihtiyacım yok. Emmy var ya.”

“O nerede peki?”

Winter bakışlarını yere eğdi. “Muhtemelen babasıyla birlikte.”

Emmy’nin babası ordudaydı, dolayısıyla sık sık uzaklara gidiyorlardı. Bazen ülke içinde bazen de dışında oluyorlardı. Çocuklukları boyunca Emmy, her sene yaz tatillerini bir ay önce vefat edene kadar halmeoniyle aynı huzurevinde kalan büyükannesi Năi Nai’yle geçirirdi. Şimdiyse Emmy ve babası Năi Nai’nin eski evinde kalıyor, evi derleyip toplayarak bir sonraki sakinlerine hazırlıyorlardı.

Büyükannesi dudaklarını büzdü. “Emmy ve babası Almanya’ya taşınacaklar. Önümüzdeki ay o taşınınca kim kalacak geriye? Başka arkadaşlar da edinmeye çalışmalısın, Soon-hee.”

“Bizim arkadaşlığımız büyük oranda uzun mesafe arkadaşlığı zaten,” dedi Winter. “Ayrıca Emmy üniversite için geri gelecek. Epey iddialı. Eğer dans programları falan varsa Emerson’da hayal edebiliyorum onu. O zaman yine aynı şehirde yaşamaya başlayacağız.”

“Peki Emmy sana Emerson’a gitmek istediğini söyledi mi?” diye sordu büyükannesi bir kaşını kaldırarak. “Üniversite seçmek önemli bir karar. Onun kendi tercihlerini yapmasına izin vermelisin.”

“Şey, hayır. Ama Emmy nasıldır bilirsin. Büyük ihtimalle onun adına ben başvuru yapmak zorunda kalacağım. Hem ne bu nutuk şimdi? Năi Nai’den hiç bahsetmeyen sensin. Onu ben de özlüyorum, biliyorsun.”

Winter, Emmy’yle ikisinin buralarda koşturup oynadıkları günleri gülümseyerek hatırladı: büyükanneleri huzurevinden

onları izlerken, Năi Nai Mandarince dışında bir dil konuşamadığı için yarım yamalak bir İngilizce ve el hareketleri aracılığıyla onlarla iletişim kurmaya çalışırdı. İki kadın da duldu ve ikisi de diğerini kocasıyla ilgili konuşmaya zorlamadığından yakınlaşmışlardı. Bağları ortak bir yas, huzur ve sessizlikten oluşan güçlü bir temel üzerine inşa edilmişti.

“Sadece siz gençler sürekli günah çıkarırmış gibi konuşursunuz. Benim her duygumu yüksek sesle dile getirmeye ihtiyacım yok.”

Winter kaskatı kesildi. “En azından yeniden pazar yemeklerine gelemiz misin?”

“O eve adım atarsam baban bir daha çıkmama izin vermez.”

“O sadece artık Năi Nai de olmadığından tek başına kaldığını düşünerek endişeleniyor.”

“Yalnız yaşamıyorum. Kendi yaşımdan insanların bulunduğu bir toplulukla birlikteyim.”

Bu Winter’ın savaşı değildi. Açıkçası büyükannesinin bağımsız olması hoşuna bile gidiyordu. Ama büyükannesi yaşlandıkça babası onun eve geri taşınmasını istemeye başlamıştı. Halmeoni, oğlundan kaçmak için pazar yemeklerine gelmemeye başlayınca Winter’ın canı sıkılmıştı. Bütün ailenin bir arada olmasını özliyordu.

Onu daha fazla kıskırtmak istemediğinden konuyu değiştirerek umuda, “Peki sen beni MIT’ye götüremez misin?” diye sordu.

“Ben uçakta o kadar uzun süre oturamam. Hem burada yapılacak işlerim var,” diye yanıtladı büyükannesi.

Winter etrafına bakınarak büyükannesinin burada ne işi olabileceğini çözmeye çalıştı. Huzurevi bir kır saçlılar, ten rengi ortopedik ayakkabılar ve çamur gibi kahvelerle ya da fazladan sulandırılmış çaylarla birlikte okunan gazeteler deryasıydı. Winter gazetelerin nereden alınabileceğini bile bilmiyordu. Büyükannesini gücendirmek istemediğinden planlarını sorgulamadı.

“Bobby’ye ancak kısa süreliğine tahammül edebiliyorum ama ailelerimiz bizi sürekli bir araya gelmeye zorluyor,” dedi Winter. “O çok... gergin.”

“*Sen gerginsin, Soon-hee,*” diye çıkıştı büyükannesi. “Rahatlanan ve her şeyi kontrol altında tutma çabandan vazgeçmen gerek. Eğer berbat zaman geçirmek istersen, gerçekten de berbat zaman geçirirsin.”

Winter şaşkınlıkla elini boynuna götürdü. “Halmeoni!”

“Sen de o çocuk da hiç rahatlamıyorsunuz. Sürekli bir yarış içindesiniz. Sıkı çalışmanı takdir ediyorum ama on altı yaşındasın ve yaz tatilindesin. Mezun olduktan sonraki o dört yıl zaten çok zor geçecek. Şimdiden başlama.”

Babasının anlattıklarına bakılırsa, büyükannesi birine rahatlamasını tembih edecek bir ebeveyn olmamıştı hiç. Daha ziyade sabahın beşinde kalkıp tavuklara yem vermekle ilgili hikâyeler anlatarak çocuklarını utandıran bir ebeveyndi. Winter bunun doğru olup olmadığını hâlâ çözememişti. Büyükannesini tüm o pahalı el çantaları ve ipek şallarıyla bir tavuk kümesinin içinde düşünemiyordu. Gerçi eldeki tüm verilere göre çocuklarının üstüne titreyen bir anneydi, konu eğitim olduğunda çocuklarına, en büyük oğlu olduğu için özellikle de Winter’ın babasına karşı epey katıydı. Öyle ki babası veteriner olmak istediği hâlde tıp fakültesine giderek dermatolog olmuştu. Halmeoni veterinerleri gerçek doktordan saymıyordu. Harabeoji⁶ daha anlayışlıydı ama Winter henüz altı yaşındayken vefat etmişti. Winter’ın babasına göre dedesinin ölümü büyükannesini çok etkilemiş, onu epey bir yumuşatmıştı.

“Ben hâlimden memnunum, halmeoni,” dedi Winter bir süre sonra. “İstediğim işe girdikten sonra okul sonrası eğlenebilirim.”

Zaman zaman içinden gününün her ânı planlı olmasa nasıl olurdu diye düşündüğünü kabul ediyordu: bando provaları, kulüp toplantıları, yarışmalar, tartışmalar, turnuvalar ve takvimini

⁶ (Kor.) Dede.

doldurduğu bütün o şeyler. Ama gergin olmak onun MIT'ye girmesini sağlayıp arzuladığı yaşama yaklaştıracaksa, öyle oldu. Kimse ne kadar efor sarf ettiğini görmesin, yeterdi. Özellikle de Bobby Bae. Kimseye o konumu hak ettiğine dair şüphe uyandıracak bir sebep vermek istemiyordu. Bobby Bae'nin aksine, onun katlanılmaz bir çalışma manyağı olma ve yüzlerce öğretmeninin yanı sıra gittiği yerde ekmek kırıntısı gibi ardında bıraktığı bilgi kartlarıyla her haltı bilme lüksü yoktu.

Büyükannesi dudaklarını büzdü. "Peki, Soon-hee."

Winter, Bobby'nin gelişini beklerken gerginlikten ayağını sallıyordu. Bir yanı çocuğun pat diye orada bitmesini ve Winter'ın "serbest piyasa" tutumuna dair kendini dev aynasında gören nutuklarından birine girişmesini bekliyordu. Büyükannesi, onu durdurmak için elini Winter'ın bacağına koydu.

"Halledeceksin," dedi.

"O beni halletmesin de," dedi Winter bacağını sallamaya devam ederek.

Demli çayından büyük bir yudum aldı ve bakışlarını devasa pencerelere çevirdi. Bobby Bae'yi de tam o sırada fark etti. Ailesinin on yedinci yaş gününde hediye ettiği siyah Nissan SUV'sini rastgele bir alana park etti. Arabadan inip imza hareketiyle saçlarını gözünün önünden çekti. Winter, Bobby'nin saçlarını neden kestirmedeğini anlamıyordu. Günün birinde boynunu kıracaktı. Gerçi Winter'ın umurunda olmazdı. Sadece hiç pratik görünmüyordu ve Bobby Bae onun hayatta tanıdığı en pratik insandı. Saç gibi bir şeyi önemseyecek kadar boş birine benzemiyordu. Her gün Steve Jobs'ın nispeten sinir hastası bir ikizi gibi aynı kıyafetin farklı varyasyonlarını giyyordu.

Göz göze geldikleri anda, Winter'ın zihninde kovboy filmlerinin hesaplaşma sahnelerinde çalan fon müziği çalmaya başladı.

Bobby içeri girerken büyükannesi, "Kibar ol," dedi Winter'a.

Bobby hedefinin yerini tespit ederek doğruca ona doğru ilerledi.

"Winter," dedi.

“Robert.”

Bobby karşısındaki kıza ters ters bakarken yüzünü öyle bir buruşturdu ki mosmor oldu. “Neden sen de bana herkes gibi Bae demiyorsun ki?”

Winter, *Bae* ifadesinin aslında bir şeyin kısaltması olduğunu yeni öğrenmişti. “Before anyone else” ya da “before anything else”⁷ ifadelerinin baş harflerinden oluşuyordu. Ama Winter, Bobby Bae’yi herhangi bir şeyin önüne koyduğunu düşünemiyordu. Belki hızla gelen bir otobüs hariç.

“Büyükanne selam vermeyecek misin?” diye sordu Winter, çocuğun isteğini duymazlıktan gelerek.

Bobby kıpkırmızı oldu. “Evet, çok özür dilerim.” Halmeoni’ye dönüp başını saygıyla eğdi. “Merhaba, halmeoni. Nasılsın?”

“Az önce başını mı eğdin sen?” Winter bir kahkaha patlattı.

Büyükannesi elinin tersiyle Winter’ı dürttü. “İyiyim, Dae-seong. Annenle baban nasıl?” diye sordu Korece konuşmaya devam ederek.

“İngilizce konuş, halmeoni. Bobby Korece konuşamıyor,” diye hatırlattı Winter.

Bobby’nin duruşu kaskatıydı. İngilizceyi de en az Korece kadar kusursuz ama hafif bir aksanla konuşan halmeoni sorusunu tekrarlardı. Bobby biraz gevşedi.

“İyiler. Sorduğun için teşekkürler, halmeoni,” diye yanıtladı.

“Peki, işler nasıl gidiyor?”

“Eee... iyi sanırım.”

Halmeoni başını onaylar gibi sallayınca Winter güldü. Büyükannesi birkaç yıl boyunca bu soruyu sorduktan sonra Winter, Bae ailesinin neyle geçindiğine dair oğullarının hiçbir fikri olmadığını iyice anlamıştı.

Winter, “Neyle ilgili konuşmak istemiştin, Robert?” diye araya girdi.

⁷ (İng). Before anyone else: Herkesten önce // Before anything else: Her şeyden önce.

Bobby, Winter'ın koluna girerek, "Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Winter, onun eline bakarak bir kaşını kaldırıncı Bobby kızın kolunu ânında bıraktı. Winter büyükannesine döndü. "Biz biraz dışarıda konuşacağız. Hemen dönerim. Kulağına çığlıklar ya da polis sirenleri gelirse aldırma."

Büyükannesi başıyla onaylayınca, iki genç huzurevinin arka kısmındaki avluya yöneldiler. Avluda parlak pembe açelyaların ve taze biçilmiş çimlerin kokusu vardı. Winter ve Bobby taş döşeli yolda, daha çok birkaç taş parçasının üzerinden geçen çamurlu bir su birikintisinden ibaret olan derenin üzerindeki küçük köprüye doğru yol alırken Winter kokuyu derin derin içine çekti. Ardından köprü'nün korkuluğuna yaslanarak beklentiyle Bobby'ye baktı.

"Gücenme, Winter ama ben seninle bir araba yolculuğuna çıkmak istemiyorum," dedi Bobby doğrudan.

Winter kollarını kavuşturdu. "Dilediğin gibi gücenebilirsin, Robert ama ben de seninle gitmek istemiyorum."

Bobby dişlerinin arasından sinirle nefes aldı. "Bana böyle demeyi kes, *Soon-hee*."

Winter dik dik baktı. "Off. Sadece ailem bana böyle seslenir."

"Boston'ın buradan ne kadar uzak olduğunun farkındasın, değil mi? Aynı arabaya tıkılıp kalacağız, aynı otellerde kalacağız, birbirimizle... konuşmak zorunda kalacağız. Ne kadar kuralımız varsa hepsine aykırı. Ne bileyim, hasta taklidi falan yapsan?" dedi Bobby. "Oyunculuğun nasıldır?"

"Berbat. Dokuzuncu sınıfta *Damdaki Kemancı* seçmelerindeki performansımı unuttun mu?"

"Müzikal sıran geldiğinde takıldığını, sonra da bir galon brownieli dondurmayı neredeyse tek başına yediğini hatırlıyorum."

"Aynen."

"Kız arkadaşım bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Bobby dudaklarını ısırıp yana doğru salınarak.

Winter gözlerini devirdi. “Kız arkadaşının *senden* hoşlandığına inanamıyorum. Jacqueline nasıl bu arada?”

Bobby’nin nasıl bir kız arkadaşı olabildiğini aklı almıyordu. Tamam, uzun boyluydu. Zekiydi de, kabul. Saçları havalıydı, bu konuda da hakkını vermek gerekirdi. Ama sürekli herkesin onayını almak istemesi tüketiciydi ve Winter’ın gerisinde kalıp ikinci olduğu zamanlarda geçirdiği öfke nöbetleri de tepesinin rasını attırıyordu.

Bobby, Winter’a pis bir bakış attı. “Jacqueline iyi. Birkaç gün önce konuştuk.”

“Birkaç gün önce mi?” Winter’ın gülümsemesi genişledi. “Siz her gün konuşmuyor musunuz?”

“Yoo.”

“Onu en son ne zaman gördün?”

Bobby kıpkırmızı oldu. “Okulun son günü.”

“Tatile mi çıktı?”

“Yoo.”

“Peki *sen* mi tatildeydin?”

“Hayır.”

Winter o kadar çok güldü ki burnundan hırıltılar çıktı. “Peki sana çıktığınızı düşündüren ne bu durumda?”

Bobby kollarını kavuşturarak ofladı. “Seni ilgilendirmez.”

“Evi sizinkinden o kadar da uzak sayılmaz. Yürüyerek bile gidebilirsin.”

“Boş versene. Sen niye bu kadar ilgileniyorsun ki?”

Winter ağzına fermuar çekiyormuş gibi bir hareket yaparak aslında aklında hâlâ pek çok soru olduğu hâlde konuyu kapadı. Bobby’nin nasıl bir erkek arkadaş olduğunu hayal edemiyordu. Birinci sınıftayken baştromboncu olmak için bando şefine defalarca dilekçe vermişti. Ama bandoda ondan çok daha iyi olan Ethan adında bir çocuk vardı. Bobby de en iyisi olmak istediğinden flüte geçmiş ve hemen başflütçü olmuştu zira o bölüm tam bir fecaatti. Fakat Bobby hiç mutlu olamamış, sonunda da

flütünü kaybettiğini söyleyerek yeniden trombon çalmaya başlamıştı. Winter hâlâ Bobby'nin o flütü kışına sokarak kaybettiğini düşünüyordu.

Bobby'nin kız arkadaşı Jacqueline Charlotte Turner da çok farklı değildi. Her konuda bir fikri olduğundan herkesin bu fikirleri duymaya can attığına inanıyordu.

“Her neyse,” dedi Bobby, *konuyu değiştiriyorum artık*, der gibi.

“Ne yapacağız?”

“Eh, birlikte gitmeyeceğiz. Orası kesin. Bir saate kalmaz birbirimizi gırtlaklarız.”

“Bir dakika bile sürmez.”

“Benimle tartışmayı kes.”

“Tartışmıyorum ki! Sana hak veriyorum.”

“İyi, her neyse,” diye homurdandı Bobby.

Güneş batıyordu. Winter'ın kolları ve bacakları sivrisinek ısırıklarıyla dolmuştu. Her nedense sivriler özellikle onu ısırp dururdu. Doktoru sarımsak ve soğan tüketimini artırmanın faydası olacağını söylemişti ama daha önce bir kez olsun Kore yemeği yemiş olsa böyle bir şeyin söz konusu bile olmayacağını bilirdi.

“Soonhee-yah, gel de bana yardım et. Daeseong-ah, sen de gel,” diye seslendi halmeoni kapıdan.

Winter, Bobby'ye bir barış işaretiyle selam verdikten sonra içeri yöneldi. Bobby de yolunu kaybetmiş yavru bir köpek gibi hemen peşinden geldi. Kapı eşiğinde Bobby'nin gölgesi, Winter'inkini gizledi. Halmeoni onlara odayı haftalık bingo oyunu için düzenlemelerini söyledi. Oyun birazdan başlayacaktı ve yaşlılar gelmeye başlamıştı bile.

Halmeoni topların konduğu, dönen bingo kafesinin durduğu malzeme dolabını işaret etti. Bingo kafesinin tek kişi tarafından taşınabilirdi ama hantal bir arabaya bağlı olduğundan yönlendirebilmek için en az iki kişi gerekiyordu. Winter'la Bobby birlikte bingo kafesini dolaptan çıkardılar. Kafes kapı eşiğine takılınca durmak zorunda kaldılar. Winter kafesin yönünü değiştirmek

yerine daha sert itince araba eşiğın üzerinden geçerek Bobby'nin ayağını ezdi. Bobby yüksek sesle küfredince birkaç yaşlı hanımefendinin dikkatini çekti, kadınlar muhtemelen pazar duası için hazırladıkları listenin en tepesine onun ismini yazıyordu şu an. Winter onunla daha çok dalga geçmek isterdi ama Bobby zaten kendi kendini de utandırabiliyordu.

Kafesi ve bağılı olduğu arabayı pencerenin yanındaki sahneye yerleştirip arka taraftaki masalara yemekleri koymaya gittiler. Genellikle Costco'dan toptan alınabilecek şeylerdi. Bir türlü açılmayan plastik kaplarda satılan bin adet kurabiye ve tadı soğuk ilaçları andıran, şekersiz toz içeceklerle doldurulmuş punch kâsesi.

Winter, Bobby'nin peçeteleri mükemmel, küçük yığınlar hâline getirişini izledi. Bobby kendinden o kadar memnun görünüyordu ki Winter her yığının en üstündeki peçeteyi alıp origami tavşanı yaptı. Bobby ofladı. O da peçeteleri katlamaya çalıştı ama origami yapmayı bilmediğinden hepsi saçma sapan tomarlar hâline geldi. Başarısız girişimlerini çöp kutusuna atınca Winter kendi kendine gülümsedi.

Büyükannesi, Winter'a başının belada olduğunu düşündüren bir sesle, "Soon-hee, Dae-seong. Buraya gelin," diye seslendi. İkisi de omuzlarını düşürerek kadının yanına gitti.

"Evet, halmeoni?" dediler aynı anda.

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız."

Winter'la Bobby'nin pek bir ortak noktası olduğu söylemezdi ama ikisi de birilerini hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyordu.

"Yanlış bir şey mi yaptık?" diye sordu Winter. Daha önce başı hiç gerçek bir belaya girmemişti. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Bugüne kadarki en büyük yaramazlığı, annesiyle babasının yemeğe davet ettiği kilise papazı ona okulda neler öğrendiğini sorunca "galaksi tümseği" ifadesini birden çok kez kullanmasıydı. Annesiyle babası ona ceza vermiş ancak yaklaşık on iki dakika sonra kendilerini kötü hissederek cezayı iptal etmişlerdi.

Bobby'nin ağzı beş karış açıldı. "Mesele peçeteler mi? Nasıl katlanacaklarını öğrenebilirim."

"Hayır, Dae-seong. Mesele sizsiniz," diye yanıtladı halmeoni. Bobby'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "İkinizsiniz. İkiniz de gençceksiniz ama yaz tatilinde burada, bir huzurevinde bingo partisinin hazırlıklarını yapıyorsunuz."

"Seni ziyaret etmeyi seviyorum, halmeoni," dedi Winter.

"Biliyorum. Bunu ben de seviyorum. Ama ben sizin yaşınızdayken annemle babam olmadan bir geziye çıkabilmek için neler vermezdim, bir bilseniz! Kiminle gittiğinizin ne önemi var?" Halmeoninin dudakları kasvetli bir tebessümle kıvrıldı. "Aileleriniz bunu yapmanıza neden izin veriyor sizce?"

"Çünkü bize güveniyorlar," dedi Bobby.

"Evet. Peki neden güvendiklerini biliyor musunuz?" Halmeoni kafası karışmış iki gencin cevap vermelerini engellemek için bir elini kaldırdı. "Çünkü ikinizin de eğlenmeye çalışmayacağını biliyorlar. Siz ancak okulu umursuyorsunuz. Zaten ikiniz de en iyisisiniz. Başka bir şey olmaya çalışın."

"Ne gibi?" diye sordu Winter.

"Çocuk olmak gibi."

"Peki bütün bunları neden biz odayı hazırlamadan önce söylemedin?"

"Çünkü sırtımın ağrısı beni öldürüyor," dedi halmeoni. "Birkaç kuralı çiğneyin. Aileleriniz size güveniyor. Benim az önce yaptığım gibi fırsatları değerlendirin."

"Biz sadece üniversiteleri ziyaret edeceğiz," dedi Winter.

Büyükannesi dilini şaklattı. "Hiç hayal gücün yok." Artık neredeyse tamamen dolmuş olan odaya göz gezdirdi. "Neyse, şimdi bingo zamanı. Gitmem gerek. İster gidin ister kalın. Nasıl isterseniz. Ama oyunlarımız gergin geçer."

Winter alaycı bir kahkaha attı. "Gergin mi? Ne yani, parasına mı oynuyorsunuz?"

Büyükannesi gülümsedi.

"Ne? Kaç para?"

“Yeterince. Parasına oynuyoruz ve kim kazanırsa hepsini alıyor.”

“Burada kumar mı oynuyorsunuz?” diye sordu Bobby. “Bunun için ruhsatınız var mı?”

“Bizim yaşımız ruhsat zaten.”

Bobby kurallara bu kadar bağlıydı işte. Muhtemelen huzurevinden çıkar çıkmaz soluğu karakolda alıp hepsini ihbar edecekti. Winter gözlerini devirdi.

“Kaç para koyuyorsunuz ortaya?” diye sordu Winter, büyükannesine. “Beş dolar falan mı?”

Halmeoni başını iki yana salladı.

“Yirmi?”

“Giriş yüz dolar,” dedi halmeoni.

Gençlerin çenesi neredeyse yere değecekti.

Bobby zihninden ellerinde bingo kartları ve markalarıyla bekleyen ihtiyarları saydı. “Halmeoni, bu odada elliye yakın insan var. Çok para eder.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı halmeoni. “Ara sıra kuralları çiğnemek iyidir.” Tatlı tatlı gülümsedi. “Şimdi ev sahibi olduğum etkinliği başlatmam gerek. Siz de kalmak istiyorsanız kalabilirsiniz. Ama eğlenceli bir şeyler yapmak zorundasınız. Cuma gecesindeyiz.”

Halmeoninin boncuklu çantası, ince ve kıvrımlı sapıyla omzundan sarkıyordu. Çok şık bir çantaydı. Halmeoni çantanın klipsini açıp aynı derecede ısıtılı cüzdanını çıkararak Winter’a kırk dolar uzattı. Ardından tek kelime bile etmeden uzaklaştı.

“Az önce bize göz mü kırptı o?” diye sordu Bobby.

“Az önce ne oldu öyle ya?” Winter elindeki paraya baktı. “Bu parayla ne bok yiyeceğim peki?”

İkisi de bir yandan kalmak istiyordu ama halmeoninin düşüncelerinden korkuyorlardı. Bobby, Winter’ı arabayla eve bırakmayı teklif etti. Winter, çocuğun bunu sırf centilmenlik öyle gerektirdiğinden yaptığını biliyordu. Yoksa Winter’ın eve

yürüyerek dönerken bir çakal tarafından yenmesini umursayacak biri değildi.

Park alanında bir süre sessizce oturup ihtiyarların şampanya şişelerini patlatışını, her harf ve sayı söylendiğinde bağırıp durmalarını izlediler. Bulundukları yerden bir şey duyamıyorlardı ama halmeoninin komşusu Bay Joe, birilerine hile yapıyor diye bastonuyla vurmak üzereymiş gibi görünüyordu. Halmeoni haklıydı; bingo sırasında ortam gerilebiliyordu.

“Kafam çok karıştı,” dedi Bobby.

Winter Park, belki de ilk kez Bobby Bae’yle aynı fikirdeydi.

“Benim de öyle. Hadi gidelim. Konuşmamız gerek.”

Winter emniyet kemerini taktı ve Bobby arabayı park alanından çıkararak Winter’ın evine giden ana yola çıktı. Yan yana sessiz ve beceriksizce duruyorlardı, bağ kurmalarını sağlayacak bir olay yaşandığı için üzölmüşlerdi. Bağ kurmak istemiyorlardı. Bobby’nin en başta Winter’la görüşmeye gelmesinin sebebi buydu.

Güneş nihayet ağaçların ardında batarken gökyüzü pembeye ve kırmızıya boyanmıştı. Hava da hafiften serinlemişti ama hâlâ bunaltıcı bir sıcak vardı. Winter teninin resmen kaynadığını hissediyor, kendini tutamayıp kaşıdığı sinek ısırıkları da cildini iyice tahriş ediyordu.

“Şunu kesebilir misin, lütfen?” diye sordu Bobby. Gözlerini kısmıştı ve yüzünde yargılayıcı bir ifade vardı.

Winter daha da kaşındı. “Hayır, çok kaşınıyorum ve hepsi senin suçun.”

“Benim suçum mu? Dışarı çıkalım diyen sendin.”

“Biliyorum. Kapa çenenı.” Winter kaşınmayı bırakmaya çalıştı ama hemen pes etti. Yolun sağında Village Park’ı gördü. Otoparkı göstererek, “Şurada dur,” dedi.

“Park kapalı. Başımız belaya girer.”

“Kapanmasına on beş dakika var. Bir yerde biraz durup şu gezisinin lojistik kısmını konuşmamız gerek. Halmeoni haklı, hayatımız boyunca bir gün bile kötü bir şey yapmadık.”

Bobby gücenmiş gibiydi. “Kendi adına konuş.”

Winter ona yan yan baktı. “Tek bir kuralı bile çiğnemedin, Bobby Bae.” Hız göstergesini işaret etti. “Baksana şuraya, tam hız sınırında gidiyorsun. Hem de etrafta kimse yokken.”

Bobby gaza usulca dokunarak sınırın biraz üstüne çıktı. “Al işte.”

Winter yapmacık bir tavırla teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Yanılmışım, amma belalı bir tipmişsin. Şimdi parkın oraya çek.” Bobby sözünü hemen dinlemeyince sonuna bir *lütfe*n ekledi.

Bobby arabayı otoparka çekip motoru durdurdu. Basketbol sahalarıyla piknik alanının hemen önündeydiler. Park bomboş olsa da insanların kısa bir süre önce, muhtemelen sivrisinekler yüzünden ayrıldığını gösteren kanıtlar vardı. Çöp kutuları ağzına kadar piknik kalıntılarıyla doluydu.

Winter geceleri sık sık bu parktan yürüyerek geçer, gece göğündeki yıldızlara hayranlıkla bakardı. Çocukluluğunda bile prenses kılığına girmek yerine ünlü astronotlar gibi giyinirdi. Küçükken amcası ona kocaman bir kale LEGO seti vermişti. Winter ise o parçalardan Mars’a yollanan uzay aracının gerçek boyutlu bir replikasını yapmış, bu da onun robotikle yaşam boyu sürecektir olan aşkının fitilini ateşlemişti. Uzayın enginliğinde ve bilinmezliğinde neredeyse manevi sayılabilecek bir şey vardı. Bu; bilimle şiirin, dağınıklıkla düzenin, her şeyle hiçbir şeyin mükemmel evliliği gibiydi. Winter da o kimyanın küçük bir parçası olduğunu bilmekten keyif alıyordu.

Göge baktı. Hava yıldızları göremeyeceği kadar bulutluydu. *Eh, ya ne olacaktı?* diye düşündü. Bu da Bobby Bae’nin suçuuydu.

“Ne tür kuralları çiğnemeye çalışıyorsun?” diye sordu Bobby. “Sana şunu kesin olarak söyleyeyim, halmeoni gibi kaçak bir kumarhane falan açmam.” Saçlarını gözünün önünden çekti. “Hep önüme geçmeye çalışıyorsun ya, muhtemelen sen gidip bir Ponzi sahtekârlığına falan girersin.”

Winter bir süre Bobby'ye baktıktan sonra gözlerini kilometrelerce uzanan ağaçlık alanıyla ıssız parka çevirdi. "Ya da belki de kusursuz cinayetimi planlarım."

"Sen ve senin şu gizemlerin."

Winter onu duymazlıktan geldi. "Belki de suç işlememiz gerekmiyordur. Sıradan asi ergen olaylarına girebiliriz. Ne bileyim, üniversite partilerinden birine falan katılırız. Ben daha önce hiç içki içmedim. Sen içtin mi?"

"Hayır, içmedim."

"Eh, yapalım o zaman. Sonra... Başka ne yapabiliriz bilmiyorum ama bir şeyler bulabiliriz."

Winter, bir keresinde iki aile birlikte yemek yerken amcasının Bobby'ye bir shot suju verdiğini biliyordu ama Bobby'nin bunu dile getirmemesini takdir etti.

Bobby bir süre düşünceli düşünceli dikildi. "Pekâlâ, eğer bu geziye birlikte çıkacaksak -henüz seni davet ettiğimi söylemiyorum bak, çıkacaksak diyorum- neden hep yapmak istediğimiz şeyleri yapmıyoruz? Sonuçta kötü ya da yasa dışı şeyler olmaları gerekmez ki."

Winter'ın kulakları dikildi. "Yapılacaklar listesi gibi bir şey mi?"

"Evet, mesela senin yapmaya hiç fırsat bulamadığın bir şey var mı?"

Winter bir süre düşündü. "Ben hep açık havada satranç oynamak istemişimdir. Hani şu parklarda falan satranç tahtaları olur ya, onlarda. Gerçekten çok rahatlatıcı görünüyorlar."

"Magneto ve Proffesor X gibi mi?"

"Ee... Evet?" dedi Winter, neden öyle dediğinden bile emin olamayarak. "Peki ya senin?"

"Ben de hep Philly usulü etli peynirli sandviç denemek istemişimdir. Programa Pennsylvania Üniversitesi'ni de ekledim."

Winter yüzünü buruşturdu. "Laktoz intoleransın olduğu için mi? Halmeoni haklı. İkimiz de sıkıcıyız. O zaman gezimiz için

temel kuralları belirleyip dağılalım mı? Bana sorarsan *nasıl* olacağı, *ne* olacağından daha mühim zaten.”

“Nasıl yani? *Kural çiğneme kurallarını* mı belirleyelim diyor-sun?” diye sordu Bobby. “Ayrıca benimle gelmeni hâlâ kabul etmedim.”

“Başka ne yapacaksın ki? Yalnız mı gideceksin? Ya da kız arkadaşın olmayan kız arkadaşınla mı? Bana bir kâğıt ver. Yanında defter olduğunu biliyorum.”

“Yoksa sadece seni gördüğüm için kalbim mi çarpıyor?” Bobby başını iki yana salladı. “Çok özür dilerim. Babamın saçma mizah anlayışı bulaşıcı galiba.”

Winter kaşlarını kaldırdı. “Birinci kural belli ki *espri yapmak yok*, olacak.”

Bobby yaralanmış gibi dramatik bir hareket yaptı. “Eh, sanırım bir Cenevre Sözleşmesi’nden zarar gelmez.”

Orta konsolu açıp üstü oymalı deri bir defter çıkardı. Gerçi içinde daha küçük birkaç not defteri bulunan deri bir kılıf demek daha doğru olabilirdi. Annesiyle babası liseye başlarken vermişlerdi bunu ona. Belli ki Bobby, o zamandan beri içindeki defterleri birkaç defa değiştirmişti. Winter’a da aynısından bir tane vermişlerdi ama o, üzerinden bir hafta bile geçmeden defteri odasında bir yerlerde kaybetmişti.

Winter defterlerden birini aldığı anda, Bobby uzanıp defteri elinden çekti.

Ardından dudaklarını büzdü. “Lütfen dokunma.”

“Senin şu not defterleriyle olayın ne sahi?”

Bobby sürekli bir şeyler yazardı. Winter, çocuğun tam olarak ne yazdığını bilmiyordu. Ne zaman yakınına gelse, Bobby defterini şak diye kapatıyordu. Onun sayesinde A6 boyutunda kâğıdın ne olduğunu öğrenmiş, hatta onun şeker kamışı küspesinden yapılan defterlere olan tutkusunu kapmıştı. Her şey için hayran kulüpleri olurdu da bu, Winter’ın şimdiye kadar duyduğu en beklenmedik olanıydı.

“Sahiden mi soruyorsun yoksa benimle dalga geçmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Bobby.

“Sahiden soruyorum.”

Winter, konuştukları konuda gerçekten bilgili oldukları sürece herhangi bir şeyi anlatan herkesi saatlerce dinleyebilirdi. Ayrıca Bobby’nin sürekli ne yazıp durduğunu da öğrenmek istiyordu. Pek günlük insanı gibi durmuyordu. Bobby zaten yazılmaya değer hiçbir şey de yapmazdı ki. Hani o şey günlük olsa, Bobby daha *Sevgili Günlük*, yazdığı anda defter ondan kaçmanın yollarını aramaya başlardı.

Bobby defterini göğsüne bastırdı. “Kâğıt ve kalemin çok klasik bir yanı var. A6’lar favorim çünkü cebime sığıyorlar. Burada rastgele notlar almak için bir iki defterin yanı sıra bir de planlayıcı ve tarihsiz ajanda var. Japon yapımı iyi dolma kalemeleri de severim. Eski tarzda yazdığın zaman bulut hesabının çalınmasından korkmuyorsun.”

Winter’ın, Bobby Bae’nin bulut hesabının çalınmasından korkmasına neden olacak kadar özel ne yazdığına dair hiçbir fikri yoktu. Sorduğuna pişman olmuştu. Şimdi aklında onun manifestolar kaleme alırkenki görüntüleri vardı.

Bir süre birbirlerini ölçüp biçtiler. Bu, muhtemelen şimdiye kadarki en medeni konuşmalarıydı. Winter bunu sürdürse mi yoksa ona inek deyip geçse mi diye düşündü ama Bobby haklıydı, park birazdan kapanacaktı ve mesai saatlerinden sonra orada olduğu için başının derde girmesini istemiyordu.

Bobby defterinde temiz bir sayfa açtı. O sayfaları çevirirken Winter yazılı kısımları görmeye çalıştı ama başaramadı. Birkaç sayfada Kore alfabesi görür gibi oldu ama Bobby sayfaları o kadar hızlı çevirmişti ki emin olamadı.

Parkın kapanmasına birkaç dakika kala sırayla akıllarına gelen kuralları yazdılar. Kalemin kâğıttaki hışırtısı arabada duyulan yegâne sestti. Winter nefesinden utanarak sessizliği bozmamak için elinden geleni yaptı. Kapanışa iki dakika kala arkalarına yaslanarak birbirlerinin yazdıklarını incelediler.

Winter'ın kurallara katkıları arasında şunlar vardı: *Ateşkesi kötüye kullanmak yok, birbirimizin işine burnumuzu sokmak yok, seyahatimizle ilgili ayrıntıları kimseye anlatmak yok.* Bobby'nin eklediklerini inceledi. Yazdıklarının çoğu kabul edilebilirdi: *Gezi planına uyulacak, kişisel meseleleri tartışmak yok, üniversite ziyaretlerine öncelik verilecek.* Yine de en sona eklediği birkaç madde Winter'ın duraksamasına neden olmuştu.

"Neden kız arkadaşınla ilgili tek kelime etmek yok diye bir şey ekledin?" diye sordu Bobby. "Seninle onun hakkında konuşmam zaten."

Winter soruya soruyla cevap verdi: "Peki *sen* neden *Fiziksel temas yok* yazdın? *Seninle* öyle bir şey yapmam zaten."

"Jacqueline'e saygı göstermeye çalışıyorum."

Winter'ın esprili cevabı içinde kaldı ve yanakları kızardı. Bunu yazılı olarak ifade etme ihtiyacı hissetmesi ona tuhaf geldi. Kimin kendini tutamayacağından endişeleniyordu? Winter'ın mı yoksa kendisinin mi? Ona kaçamak bir bakış attı. Bobby dalgınca dudaklarını yalıyordu, dikkati hâlâ elindeki listedeydi. Winter'ın yüzü daha da kızardı. Fiziksel temas, surata yumruk atmak da olabilirdi. *Muhtemelen fazla detaycı düşünüyorum,* diye düşündü.

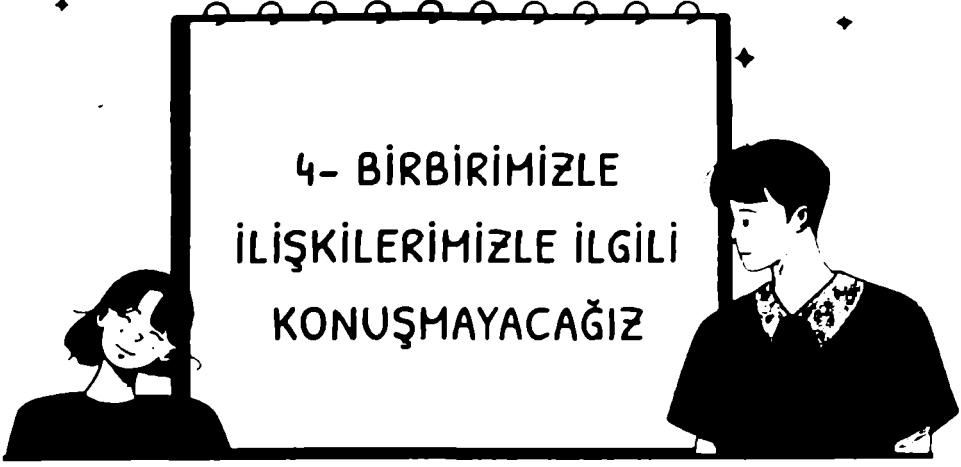
"Sen neden... Belki de bu aptalca bir fikirdir. Unutalım git-sin," dedi Winter. Defteri pat diye kapatıp Bobby'ye geri uzattı.

"Kafamı karıştırıyorsun, Park. Benimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ben... Ben Jacqueline'i rahatsız hissettirecek bir şey yapmak istemiyorum. Üniversitelerin sanal turlarına falan bakarım."

Bobby başını iki yana sallayarak uzun bir nefes verdi. "Muhtemelen haklısın. Hoş bir görüntü olmaz."

Defterini konsola sıkıştırarak tam kapanış saatinde park alanından çıktı. Winter'ın evine kadar birkaç blok daha ilerledi. İkisi de Winter'ın ailesinin pencereden izlediğini bildiklerinden, Bobby arabadan inip Winter'ın kapısını açtı. Ardından eve doğru el salladı ve Winter güvenle eve girdikten sonra da uzaklaştı.

Bobby Bae

Eve dönerken Bobby'nin dikkati dağınıktı. Winter'ın söylediği bir şey aklına yatmamıştı. Kuralları çiğnemekle bir alakası yoktu, daha önce hiç kural çiğnemediğini ve muhtemelen de hiç çiğnemeyeceğini biliyordu. Bir anlığına bile olsa yanlış bir şey yapmak onda şiddetli bir anksiyeteye neden oluyordu. Bobby yedi yaşındayken annesinin Kore'den getirttiği şatafatlı iki vazosu vardı. Bobby bu vazolardan birini yanlışlıkla devirip çatlatmıştı. Ardından kimse görmesin diye çatlak kısmı duvara çevirmişti ama aşağı yukarı iki saat kadar sonra gidip kendini ele vermişti. Annesi dürüstlüğünden o kadar etkilenmişti ki Bobby'nin başı belaya girmemiş, hatta aksine o zamanlar oynadığı oyun her neyse onun için yeni bir arayüzle ödüllendirilmişti. O zamandan beri hep o seviyedeydi.

Onu asıl rahatsız eden, Winter'ın, Jacqueline Charlotte Turner'la ilgili söylediği bir şeydi.

Bobby, bluetooth bağlantısı üzerinden Jacqueline'i aradı. Kız ilkinde açmadı. İkincide de. Üçüncü denemede nihayet açtı. "Affedersin, Bae. Carly Bishop'ın evinde takılıyorum. N'aber?" dedi.

Bobby gözlerini devirdi. Jacqueline, Bobby'nin onun Carly Bishop'la arkadaş olmadığını bildiğini biliyordu. Herhangi birinin Carly'nin eve gitmesinin tek sebebi, kızın ailesinin o koca alkol koleksiyonundaki şişelerin eksildiğini hiç fark etmemeleriydi.

Bobby boğazını temizledi. "Takılmak istersen seni görmek istemişim. Bir süredir birbirimizi görmedik."

"Ah... Olur, beni şimdi alabilirsin."

"Tamam, yakınlardayım. Birazdan görüşürüz."

Bağlantı kesildi ve Bobby kendi kendine gülümsedi. Winter'ın haksız olduğunu kanıtlayabilmek neşesini yerine getirmişti ama Carly Bishop'un evine gitmek bu neşeyi her an mahvedebilirdi. Öyle doğaüstü olaylara inanan biri değildi ama kurt adamlar gerçekse gelecekteki bütün burs paraları üstüne bahse girebilirdi ki hepsi o kızın evine giden karanlık ve dolambaçlı yollarda yaşıyordu. Cırcır böcekleri gecenin içinde ciyaklayarak yaza fon müziği yapıyor ve sokak lambalarının sarı ışıkları sürü hâlinde uçuşan binlerce küçük sivrisineği gözler önüne seriyordu.

Nihayet loş evin önüne çektiğinde Jacqueline evin dışında durmuş, telefonunu kulağından çekmeden çapraz çantasını nasıl takabileceğini çözmeye çalışıyordu. Genellikle bakımlı olan kül sarısı saçları, o gece her neye maruz kaldıysa onun cezasını çekiyor, farklı biçimlerdeki birkaç bukle yüzünün etrafına dökülüyordu.

Bobby arabayı park edip kız arkadaşının kapısını açmak için koştu ama Jacqueline çoktan arabaya binmişti. Bobby, Tavuk oyunu⁸ oynar gibi tekrar sürücü koltuğuna koşup usulca yerine oturdu ve tek bir hamleyle emniyet kemerini tekrar bağladı. Jacqueline'i öpmek için eğildi ama kız başını çevirdi.

"Biraz içtim," dedi sadece. Sesi her zamanki gibi otoriter ya da sağlam değildi ve gözleri yarı yarıya kapalıydı. "Aslında hayır. İtiraz ediyorum! Üç tane içtim."

⁸ Oyun Teorisi'nin versiyonlarından biri. Kimsenin kazanç elde edemediği bir versiyondur.

Bobby onun üzerinden torpidoya uzanarak yedek lens kutusuyla lens suyunu çıkardı. Bobby arabayı sürerken Jacqueline lenslerini çıkardı.

“Eğlendin mi?” diye sordu Bobby.

“Hı-hı.”

“Yıldızlara bakabileceğimiz bir yer bulmamı ister misin? Bu gece gökyüzü çok güzel.”

Jacqueline başını pencereye yasladı. “Bulutlu değil mi sence de? Ayrıca çok uyuzsun, Bae.”

Bobby kaskatı kesildi. “Peki, dondurma?”

“Sana laktoz intoleransın olduğunu hatırlatayım mı?”

“İtalyan buzu?”

“Yorgunum, Bobby. Senden beni eve götürmeni istesem bana kızar mısın?”

Peki, sana çıktığınızı düşündüren ne? Bobby’nin kulaklarında Winter’ın yargılayıcı sesi yankılandı. Burada olsa yüzünün nasıl bilmiş bir ifade takınacağını gözünde canlandırabiliyordu. Yanağının iç kısmını ısırdı. Zaten huzursuzken aklına onun gelmesi canım daha da sıktı ve Jacqueline’e pişman olacağı bir şey söylemekten korktu. Bir ara sorunun ne olduğunu sormayı düşündü ama öyle bir şey yaparsa Jacqueline gerçekten cevap verebilirdi.

Bobby teslim bayrağını çekerek iç geçirdi ve hiç konuşmadan Jacqueline’i eve götürdü. Oraya vardıklarında arabadan inmedi. Kız arkadaşının kapısını açmadı. Ona iyi geceler öpücüğü vermeye bile yeltenmedi. Jacqueline’in de pek umurunda değil gibiydi. Eşyalarını alıp arabadan indi ve evin kapısını kapamadan önce Bobby’ye öpücük gönderdi. Bobby, ışıkları yanıp sönen pencerelerden Jacqueline’in evin içinde yatak odasına doğru ilerleyişini takip etti.

“Onunla kapıya kadar yürümeliydim,” diye mırıldandı Bobby kendi kendine.

Avuçları karıncalandı. Direksiyonu daha sıkı tutarak dikkatini o histen başka bir şeye vermeye çalıştı. Bir sıcaklık bedeninden yüzüne doğru yükseldi ve bir anda kendi kıyafetleri bile

onu boğmaya başladı. Pantolonunun içine soktuğu gömleğini çekiştirip klimayı en yüksek ayara getirdi. Gözlerini kapayıp kendini araba kullanabilecek kadar iyi hissedene dek derin nefesler aldı.

Bobby eve döndüğünde annesiyle babası çoktan uyumuştı. O da sessizce odasına çekilip kapıyı usulca kapadı. Fazla sert çarparsa duvarlara astığı madalyalar ve kupalar ses çıkarabilirdi. Annesiyle babasını uyandırmak istemiyordu. Sonuçta bütün gün... finans mı, bir tür danışmanlık mı? İşte öyle bir şeyler yapıyorlardı. Bobby, ailesinin nasıl para kazandığını bilmiyordu ve bu yaştan sonra sormak da utanç verici geliyordu. Ama bildiği bir şey varsa o da ikisinin de çok erken uyandığıydı. En azından annesinin avukatlarla birlikte çalıştığını ama avukat olmadığını biliyordu.

Banyoya girdiğinde aynadaki yansımasına gözlerini kırpmadan uzun uzun baktı. Yıllardır panik atak geçirmemişti ama küçükliğinde bazı atakların ardından kendi yüzünü bile tanıyamayacak durumda olduğunu hatırlıyordu. Aynaya bakarak kendini tekrar tanıyana kadar tekrar tekrar adım fısıldardı.

Bobby sabunla yüzünü köpürttü, ardından da yansımasını yeniden görme hevesiyle köpüğü sertçe ovaladı. “Bae Dae-seong, Bae Dae-seong, Bae Dae-seong. Robert Dae-seong Bae Jr.,” diye mırıldandı, ardından yüzüne losyon sürerek uyku öncesi rutininin geri kalanını da yerine getirdi. Tüm bunlar olurken telefonu banyodaki tezgâhın üzerinden ona bakıyordu.

Aklının bir köşesinde bu geceyi çok kötü idare ettiğini söyleyip duran bir ses vardı. Bu sesin Winter Park’ın sesine benzerliği de gözünden kaçmamıştı. Nihayet bu alaycı sese teslim olarak Jacqueline Charlotte Turner’a mesaj attı.

Bobby

Hey, Jack. Bu akşam ne oldu öyle?

Ekranda zıplayan üç noktanın belirip kaybolduğunu gördü. Noktalar tekrar ortaya çıkınca nefesi kesildi ama sonra tekrar yok oldular. Bobby, kendi sabırsızlığına öfkeleni. Ardından yatağının dibinden kayıp yere oturarak Mortal Kombat terapisine başvurmak için PlayStation'ını kurcalamaya başladı.

Bundan neredeyse bir saat sonra Jacqueline nihayet cevap verdi.

Jacqueline

Özür dilerim. Sadece çok yorgundum, biraz da sarhoştum.

Bobby, *Hâlâ çıkıyor muyuz?* yazıp sildi.

Bobby

Aramız iyi mi?

Jacqueline

Bu sorgu sual nereden çıktı şimdi?

Bobby

Soruma cevap verir misin, lütfen?

Kız anında cevap verdi.

Jacqueline

Bobby, senden gerçekten hoşlanıyorum ama...

Bobby terlemeye başladı. Kim bir mesajı *ama* diye bitirirdi ki? Zıplayan noktalar onunla alay ediyordu sanki. Telefonunu sımsıkı kavradı ve arka planda devam eden oyunu kaybetmeyi bile umursamadı. Kırılmak üzere olan kalbi için hoş bir hareketli fon müziği oluşturunuyordu.

Jacqueline

Artık tek bir ortak noktamızın bile olduğunu sanmıyorum.

Bobby ve Jacqueline orta okula giderken daha geniş bir arkadaş grubunun üyeleriydiler fakat herkesin kendini keşfettiği ve kişiliklerinin oturmaya başladığı o yaşlarda arkadaşlık tamamen garipti. Bir sene kış ya da yaz tatilinde uzaklara gidiyordunuz ve geri döndüğünüzde önceki arkadaşlıklarınıza geri mi döneceksiniz yoksa kimseyle bir daha konuşmayacak mısınız, belli olmuyordu. Bobby ve Jacqueline bir başlarına kalana kadar birkaç kez yaşanmıştı bu. Matematik dersinde yan yana oturuyorlardı ve Bobby her gün kapıyı onun için açıyor, bir sonraki dersi binanın diğer ucunda olsa bile arkadaşını sınıfa bırakıyordu. Lisenin ikinci senesinde Jacqueline, Bobby'ye çıkma teklif etmişti ve o zamandan beri de beraberlerdi.

Bobby hiç istemese de son mesaja katılmadan edemedi. Gerçekten de hiçbir ortak noktaları yoktu. Muhtemelen hiç olmamıştı. Jacqueline her gece bir partide takılırken Bobby, gecelerini huzurevinde geçiriyordu. Yine de bu birlikte olmayacakları anlamına gelmezdi. En azından Bobby'ye göre.

Bobby

Yani benden uzak duruyorsun.

Jacqueline

Bunun durumu tam olarak tanımladığını sanmıyorum.

Jacqueline

Hem neden hislerini akşam söylemedin? Daha az önce görüştük. Senin sorunun bu işte, Bobby. Sanki her zaman her şey mükemmelmiş gibi aşırı nezaket göstererek insanları kendine borçlandırıyorsun. Aylardır seninle tartışmaya çalışıyorum ama ilk kez şimdi bir şey söylüyorsun.

Bobby

Ne yapacağımı görmek için bana bilerek mi kötü davranıyordun? Bu çok zalimce, Jack.

Jacqueline

Dile gelmen ne kadar sürdü, bir baksana. Dürüst olmak gerekirse, aramız yavaş yavaş soğur ve resmî bir ayrılığa gerek kalmaz diye düşündüm.

Yerde oturmak sırtını ağrıtmıştı ama Bobby olduğu yere çakılıp kalmış gibiydi. Jacqueline'in ilişkilerini yeniden değerlendirmesi ve bu konuşmayı ondan sonra yapmak için bir deneme süresi istemeyi düşündü fakat Jacqueline muhtemelen hâlâ sarhoştur ve pek umursamayacaktı. Bobby'nin kafasında söylenecek milyonlarca korkunç şey belirdi. Jacqueline Charlotte Turner'a hepsini tek tek söylemek istedi ama en sonunda kısa bir cevap yazdı:

Bobby

Haber verdiğin için teşekkürler. Yazın tadını çıkar.

Kısa ve öz oldu, diye düşündü. Daha önce kimseden ayrılmamıştı ama bu ayrılık ona fazla kısa gelmişti. Çoğu ayrılık koca bir romanken bu bir tweet uzunluğunda bile değildi.

Yatağının dibinden çarşafarla battaniyeleri çekerek ortasına doğru süründü, sonra orada dertop olup ağladı. İtiraf etmekten pek hoşlanmazdı ve insanlar o hâlini nadiren görürdü ama Bobby Bae'nin gözlerinden birkaç damla yaş dökülmesini sağlamak pek uzun sürmezdi. Bir doğum günü kartı, yaralı hayvanlarla ya da herhangi bir sebeple ayrı düştükten sonra yeniden kavuşan insanlarla ilgili herhangi bir video yeter de artardı. Artık şarkı yarışmalarını da izleyemiyordu çünkü yarışmacıların acıklı hikâyeleri de onu duygulandırıyordu. En utanç verici olansa, her *Yıldız Savaşları* izlediğinde, Luke'un arka planda çalan müzik eşliğinde Tatooine Çölü'nden iki güneşe baktığı sahnede salya sümük ağlamasıydı. Kornolar azalıp da yaylı çalgılar ön plana çıktığında Bobby Bae tamamen kendini kaybediyordu.

Bir süre o şekilde kalarak elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Telefonunu açıp Jacqueline'le mesajlaşmalarına baktı. *Tam bir pislikmiş*, diye düşündü Bobby. *Kim sevgilisinden mesajla ayrılır ki?*

Battaniyesini tekmeledi ve ödüllерinin bulunduğu duvara baktı. Her zaman her konuda en iyi olmak isterdi ve buna en iyi erkek arkadaş olmak da dâhildi. Jacqueline de ondan sahiden hoşlanıyor gibiydi. En azından başlarda. Zaman zaman biraz ısrarcı olsa da Jacqueline, Bobby'nin tanıdığı en zeki insanlardan biriydi. Birlikte gayet uyumluydular. Yıllıkta bir arada şahane görünüyorlardı.

Bobby sıkıcılık derecesinde yüzeysel olduğu için kendine kızdı. Jacqueline'den hiç hoşlandı mı, ondan bile emin değildi. Belki de asıl pisliğin teki olan *kendisiydi*.

“Bae Dae-seong, Bae Dae-seong, Bae Dae-seong. Robert Dae-seong Bae Jr.,” diye fısıldadı kendi kendine. Daha önce yaşadığı şeyin yeni bir dalgasıyla karşılaşmadığına şükretti. “İyiymişsin gibi davranmayı bırakman gerek, Bobby Bae.”

Kendini toparladı ve uyumadan önce bir mesaj daha gönderdi. Bu kez Winter'a.

Bobby

Jacqueline'le ayrıldık. Hâlâ bazı kuralları
çığnemek istiyorsan ben varım.

Winter Park

Winter valiz hazırlamayı seven insanlardan değildi. Ailesi zaten birkaç senede bir Kore'ye gitmek dışında pek seyahat etmezdi ama Winter her seferinde aşırı büyük bir valizi kasten az doldururdu ki oradan aldığı kazakları geri dönerken valizine sığdırabilirdi.

Annesi onun yerine çorapları top yapıp pantolon katlarken Winter yatağına uzanmış, kendini tamamen o sabah aldığı mektuba kaptırmıştı.

“Ödül kazandın. Neden surat asıyorsun?” diye sordu annesi.

“Çünkü bu robotik alanında kız olmakla ilgili bir takdir ödülü. Hiçbir anlamı yok.”

“Senin kadar çok ödül alınca hepsi anlamsızlaşıyor zaten.”

Winter kaşlarını çatı. “Ciddiyim ben. Brandon Long’a staj ayarladılar. Takımdaki tek kızın da staj imkânından faydalanabileceği akıllarına gelmedi mi? Brandon’la ikimiz partnerdik. Onun performansı da benim önüme geçmedi hani. Ama bana mektup, ona stajyerlik, öyle mi?” Kağıdı yüzünün üstüne bıraktı ve üfle-yerek uçmasını sağlayıp usulca yere doğru süzülüşünü izledi.

Annesi kâğıdı yerden alıp şifonyerin üzerine koydu. “Valiz hazırlamana yardım etmemi istedin,” dedi. “Neden her şeyi ben yapıyorum?”

“Çünkü bu konuda iyisin.” Winter ayağa fırlayıp şifonyerin çekmecesini açtı, en üstteki tişörtlerin hepsini alarak dikkatsizce valizine tıktı.

Annesi hepsini geri çıkarıp tek tek katladı. “Otur,” dedi. Winter kendini tekrar yatağa attı. “Ödül kazanmakla ilgili sızlanmalarını kes de gezine odaklan. Dün Bayan Bae’yle öğle yemeği yedim, Bobby’nin kız arkadaşından ayrıldığından beri çok moralsiz olduğunu söyledi.”

“Cidden mi? O kızdaki hoşlandığını bile sanmıyordum.”

“Siz ikiniz konuşmadınız mı?”

Bobby’nin “Ben varım” mesajından beri tek iletişimleri, çocuğun ona bir güzergâh gönderip tuvalet molaları için toplamda on beş dakikası olduğunu söylemesi olmuştu. Winter istediği mola yerlerini seçip işaretleyerek belgeyi geri göndermeden önce sırf Bobby’yi gıcık etmek için fontu da *Papyrus* yapmıştı.

Winter yüzüstü dönerek halıdaki birkaç iplikle oynadı. “Ne kadar sinir bozucu olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi? Muhtemelen yol boyunca ağlayacak.”

“Genç bir adamın ağlaması gayet normal.”

“Onun kadar ağlaması değil ama.”

Annesi dilini şaklattı. “Eh, madem öyle, sen de onu neşelen-dirmeyi kendine iş edin.”

“İş mi edineyim? Böyle bir işe başvurduğumu hatırlamıyorum ama henüz bir stajım olmadığından muhtemelen alabileceğim tek iş bu olacak.”

“O çok hoş bir çocuk.”

“Şöyle söyleyip durma. O ne demek ki zaten?”

“Artık boşta demek,” diye yanıtladı annesi, sanki bu Winter’ın sorusunu cevaplamış gibi. “Bobby hem zeki hem yakışıklı. İkiniz de Harvard’a ya da MIT’ye giderseniz o zaman...”

“Sakın o cümleyi tamamlama. Bobby Bae’yle çıkmayacağım. Ne şimdi de ne başka bir zaman.”

“Ses tonuna dikkat et, Soon-hee.”

Winter yüzünü saklayıp bu kadar iyi bir evlat olmasa annesine söyleyeceği her şeyi sadece dudaklarını kıpırdatarak söyledi. Annesi, sanki dünyada iyi bir Koreli aileden gelen tek “hoş çocuk” oymuş gibi sürekli Bobby’yle çıkmasını gündeme getirip duruyordu. Onun bir Koreliyle evlenmesini bu kadar istiyordu madem, neden neredeyse hiç Koreli olmayan bu kasabaya taşınmışlardı ki? Ya da belki de Bobby’yi görene kadar böyle bir şey istediğini bilmiyordu ve onun erkeksi perçemleriyle kişiliksizliğinden etkilenmişti. Park ailesi ile Bae ailesini evlilik bağıyla birleştirmeyi kendine misyon edinmişti sanki.

“Umma?” dedi Winter. “Ya hiçbir zaman kimseyle çıkmazsam?”

Annesi valizin üstünden ona baktı. “Neden kimseyle çıkmak istemiyorsun?”

“İstemediğimi söylemiyorum. Ya hiç olmazsa diyorum. Başarmak istediğim o kadar çok şey var ki dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Ya da ciddiye alınmamayı. Başarılı kadınlar yalnız olur. Bu fikre şimdiden alışsam iyi olur.”

Annesi tekrar kıyafet katlama işine döndü. “Ben bir doktorem, Winter, biliyorsun, öyle değil mi? Tamam belki NASA’da bilim insanı değilim ama tıp fakültesine gittim ve yine de babanla evlenmeyi başardım.”

Winter, annesinin aksine kariyerini bir kocayla paylaşmak istemiyordu. Belki de Winter kendi neslinin idealistliğinin bir ürünüydü ama sadece kendine ait olacak bir şey istiyordu. Annesi onun cevaptan tatmin olmadığını anlamış olacak ki, “Angela Merkel’in de bir partneri var ama kendisi dünyanın en güçlü kadını. Muhtemelen o da epey bir takdir ödülü almıştır,” dedi.

“Onun kocası kuantum kimyageri. Bir kuantum kimyageri-nin bana âşık olma ihtimali yüzde kaçtır ki?” diye sordu Winter gözlerini kısıarak. “Kişiliğim edinilmiş zevkten ibaret.”

“Kişiliğin mükemmel zevklere sahip. Bir gün birilerini bula-caksın,” diye çıkıştı annesi. “Siz gençlerin tek derdi midenizde kelebeklerin uçuşması. Ama zora düştüğünde sana yardım eli uzatan o kelebekler olmaz. Kariyerini oturtunca yanında biri ol-sun isteyeceksin.”

Winter doğruldu. “İyi ama sana o insanın Bobby Bae olma-sını isteyeceğimi düşündüren ne?”

Annesi kaşlarını çattı. “Günün birinde Bobby’den hoşlanabi-lirsin. Hoşlanmaya da bilirsin. Fakat insanlara bir şans vermezsen onlardan hoşlanma imkânı bulamazsın. Yalnız kalmaya neden bu kadar kararlısın anlamıyorum.”

Winter’ın birinden gerçekten hoşlanmaya en yaklaştığı an onuncu sınıftaydı. Yeni çocuk Anthony Nichols’e. Çocuk bandoda Winter’ın arkasında oturuyordu ve çok geçmeden *pianissimo* teriminin anlamını bilmediği ortaya çıkmıştı. Winter tereddütte kalsa da onunla bir çifte randevuya çıkması için kandırılmıştı. Stant partneri Lucy ve onun erkek arkadaşı James’le birlikte bir çifte randevuya çıkacaklardı. Anthony sınıfta ne kadar gürültücüye normal yaşamında da o kadar gürültücüydü. Film boyunca çenesi hiç durmamıştı, ardından onu öperken Winter’ın rızasını bile almamış, ondan ilk öpücüğünün heyecanını çalmıştı. Bağlanmaya degecek birini bulana kadar bir daha kimseyle çıkmayacağına yemin etmişti ve Lucy de *eski* stant partneri olmuştu.

Winter sık sık Ann Druyan ve Carl Sagan’ınki gibi bir aşkı olduğunu düşlerdi. Uzaydaki komşularımız bulur da insanların nasıl varlıklar olduğunu merak ederse diye uzaya Dünya’dan sesler ve görüntüler içeren altın plaklar göndermek için birlikte çalışmışlardı. Plaklarda elliden fazla farklı dilde konuşan insanlar, balina ve kuş sesleri, caz ve klasik türlerinin de dâhil

olduğu müzikler ve âşık bir kadın olan Ann Druyan'ın beyin dalgalarının kaydı vardı. Druyan birkaç gün önce Carl Sagan'a evlenme teklif etmişti ve aşkları varlığını milyarlarca yıl sürdürecektir şeklinde tasarlanmış o altın plakta ölümsüzleşmişti. Winter, Anthony'nin ya da herhangi birinin ona böyle bir şey yaşatabileceğine inanmıyordu.

Annesine sarıldı, ardından yatağı da katlayıp içine tıktırtmadan önce valizi kapadı.

"İnsanlar evlerinden uzaktayken farklı olurlar, Soon-hee," dedi annesi. "Bence Bobby'yle eğleneceksin."

"Evet, olabilir."

Annesi odadan çıktıktan sonra Winter yatağının üzerindeki pelüslere rahatça yayıldı. Uzunca bir süre öyle uzanarak Jamaika Hanı nüshasına baktı. Emmy'yle kitap kulüplerinin mart ayı okuması olarak bu kitabı seçmelerine rağmen sadece arka kapak yazısını okumuştur. Kitabı açınca arasına sakladığı İleri Biyoloji notları etrafa saçıldı. Öğle yemeklerinde bazen Bobby'nin bakışlarını üstünde hissederdi. Çocuk zihniyle onun başarısız olmasını ister gibiydi, Winter da bu yüzden kitap okurmuş gibi yaparken ders çalışıyordu.

Winter not kartlarıyla kitabı yere fırlatıp Emmy'yi görüntülü aradı. Arkadaşının telefonu açması onu şaşırttı. Yaz boyu âdeta sobe oynamışlardı.

Emmy bir süre kameradaki görüntüyü ayarlarken, Winter'a arkadaşına hayranlıkla bakacak zaman tanımıştı. Emmy kendi hayatının ana karakteriydi. Yıllardır aldığı modern dans eğitimi sayesinde güçlü ve atletikti. Sık sık gerçek kıyafetler giymeyi bırakır, siyah ya da şeffaf dans kıyafetinin üzerine geçirdiği kot ya da dökümlü eteklerle gezerdi. Annesi o daha bebekken onları terk ettiğinden, Emmy, zamanının büyük kısmını babasıyla geçirirdi.

Năi Nai'yle geçirdiği yazlar dışında. Ama bu durum, Emmy'nin dişil enerjisinin Winter'dan daha yüksek olmasını engellemedi. Daha erken yaşlarda kendine annelik yapmayı öğrenmişti ve emsalsiz feminen koruyuculuğuyla, ondan birkaç ay büyük olmasına rağmen küçük kardeşi gibi gördüğü Winter'ı *da kanatlarının altına almıştı*.

Emmy dudaklarını dışa doğru bükerek uzun ve aşırı düzgün atkuyruğunu omzunun üzerinden atmış, sonra da “Nasılmış bakalım, benim en sevdiğim *unniem*?” diye sormuştu.

Emmy'nin ruh hâlinin iyi olduğunu görmek çok güzeldi. Son zamanlarda onunla konuşurken kendini hep diken üstünde hissediyordu. Winter arkadaşının bu duygularını nasıl karşılayacağından pek emin olamadığından bazen meseleleri *şakaya* vurmayı tercih ediyordu. Bazen işe yarıyor bazen de ters tepiyordu. Şansını denedi.

“Endişeli,” diye yanıtladı. “En sevmediğin *oppa*¹⁰ Bobby'yle bir üniversite ziyareti gezisine çıkacağım.”

“Yok artık,” dedi Emmy dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrılırken. “Ciddi olamazsın. Kız arkadaşı ne diyor bu işe?”

“Neden herkes kızın sorun çıkaracağını düşünüyor?” diye karşılık verdi Winter. “Gerçi artık önemi de yok. Ayrıldılar ve duyduğuma göre Bobby bayağı perişanmış. Bütün hafta onun bunalımıyla uğraşmam gerekecek. Annem de onu neşelendirmem gerektiğini söylüyor.”

“Ondan seni *ramyun* yemeye götürmesini isteyebilirsin,”¹¹ diye yanıtladı Emmy, dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek.

“İğrenç. Hayır. Hayatta olmaz. Lütfen kes şunu.”

Emmy omuz silkti. “Birini aşmanın tek yolu başka biriyle olmaktır.”

⁹ (Kor.) Kız kardeş.

¹⁰ Kore'de genç kızların aileden olsun olmasın kendilerinden yaşça büyük genç erkekler için kullandığı bir hitap sözüdür.

¹¹ Kore kültüründe birini ramyun yemeye davet etmek, üstü kapalı bir çıkma teklifidir.

Winter burnundan bir homurtu çıkararak, “İlk kız arkadaşını bulması bile bir şanstı zaten. Sen de benden ona ikinci birini bulmamı mı istiyorsun?” Emmy ona sanki omuzlarının üzerinde milyonlarca kafa belirmiş gibi baktı. “O surat ne öyle?”

“Bunu duymak canını yakacak biliyorum ama çok fazla yakmamalı. Bobby oldukça yakışıklı.”

Winter’ın yüzü kafa karışıklığıyla buruştu ve birileri Emmy’nin neden bahsettiğine dair bir ipucu vermezse sonsuza dek öyle kalacağından korktu. Hani şu insanların yüzleri göremedikleri hastalığa mı yakalanmıştı acaba? Yüz körlüğü. Ya öyle olmuştu ya da Emmy, araba satıcılarına benzeyen ve tek bronzlaşma şansları bilgisayar ekranından yayılan mavi ışık emilimine bağlı olan çocukları beğeniyordu.

“Dalga geçiyorsun, değil mi?” diye sordu Winter.

Emmy bir kahkaha attı. “Bobby biraz boktan ama gayet güzel bir Asyalı genç. Ayrıca geleceğin Warren Buffett’ı gibi bir şey olacak.”

Winter acaba şu an içinde bulunduğu alacakaranlık kuşağına adım atmış başka biri daha var mı diye etrafına bakındı. “Ama sen... Peki, olmaz. Onun başka bir kız arkadaş bulmasına yardımcı olmayacağım. Hem senin benim tarafımda olduğunu sanıyordum! Benim karşımda ona rahatça yakışıklı diyemezsin.”

“İyi, sen bilirsin. Sadece onun gayet güzel bir kız arkadaşı olduğunu söylüyorum.”

“Bobby’nin gayet güzel bir kız arkadaşı *vardı*,” diye düzeltti Winter.

Şimdi durup düşününce, Jacqueline Charlotte Turner’ın kendi dönemlerindeki en güzel kızlardan biri olduğunu fark etti. Ama Winter, Jacqueline’in yaklaşık... bir buçuk yıllık ciddi bir muhakeme sıkıntısı yaşadığını varsaymıştı. Ama daha fazlası olmalıydı. Winter bir makale yazmak istedi birden: *Bobby Bae Yakışıklı mı? Araştırma.*

“Sen en başından beri Bobby’nin yakışıklı olduğunu düşünüyordun da benden mi gizledin?” diye sordu Winter.

“Beni kazığa oturtup yakardın!”

“Tabii ki yakardım, seni cadı!”

Emmy burnundan alaycı bir ses çıkararak güldü. “Bak, Winnie. Sana bunu asla söylemek istemezdim ama çocukken Bobby’ye fazlasıyla yanıktım.”

Winter’ın omuzları *çöktü*. “Yani benimle birlikte onunla dalga geçtiğin onca zaman?”

“Çaresizce âşıktım,” diye kabul etti Emmy. Dudaklarına şeffaf bir parlatıcı sürdü, bir süre yansımasına baktı, ardından elinin tersiyle sildi. “Çocuklarımız nasıl görünecek diye günlüğüme Punnet karesi bile çizdim. İçerik uyarısı: siyah saçlı ve kahverengi gözlü olurlarmış.”

“Artık seni tanımıyor gibiyim. Mesela neden sürekli kendine bir şeyler yapıp duruyorsun? Makyaj mı yapıyorsun? *Cosmos* seiyor musun mesela hâlâ? Ya da kart oyunlarını?”

Emmy’nin gülümsemesi kayboldu.

“Bunların hepsinden aynı anda keyif almak mümkün, biliyorsun değil mi?” dedi Emmy. Sesi biraz sinir olmuş gibi çıkmıştı. “Her neyse. Neden Năi Nai’nin evine gelmiyorsun? Yürüyüşe falan çıkarız.”

“Kendimi yatağa attım. Sen buraya gelsen olmaz mı? Salakça bir film izler, birlikte tembellik ederiz,” dedi Winter.

Emmy birden ciddileşti. “Hep ben sana geliyorum. Kalk gel işte. Seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Winter.

“Evet. Her şey yolunda. Ama yüz yüze konuşmamız gerek.”

Winter, “Tamam, birazdan görüşürüz o zaman,” dedi ve telefonu kapadı.

Winter'ın beynindeki sinapslar alev alevdi ama bağlantı kuramıyorlardı. Emmy'nin onunla yüz yüze konuşacağı konu ne olabilirdi ki? Arkadaşlıklarının yüzde doksanı telefon üzerindendi.

Winter huzurevinin olduğu patikadan Năi Nai'nin eski evine doğru ilerledi. Emmy açık verandanın kenarında oturmuş, onu bekliyordu. Üzerinde her zamanki gibi dansçı kıyafetlerinden biri vardı, bu seferki şeffaftı ve omzuna parlak yeşil bir sporcu bandı sarılmıştı. Muhtemelen o gün dans stüdyosuna gitmişti.

Winter en yakın arkadaşının yanına oturdu ve aralarındaki ruhaflığın bir süre öylece havada asılı kalmasına izin verdi.

Winter akşam göğünün altında kendini küçücük hissediyordu. Yıldızlar birer birer göz kırparak ortaya çıkıp birbirlerinin yanında parıldamaya başlıyordu. Ateşböcekleri de ağır ağır kendilerini gösteriyorlardı. Işık saçıp ortadan kayboluyor, huzurevinin henüz batmış güneşin bıraktığı ışıktaki birer silüet gibi görünen ağaçlarla çevrili avlusuna bir sihir katıyorlardı.

“Baban nasıl?” diye sordu Winter sonunda.

“Onu üzgün görmeye alışkınım ama bu seferki farklı. Năi Nai artık geri dönmeyecek. Ama sanırım babamın bir yanı hep annemin dönebileceğini düşünüyordu. Yine de her geçen gün daha iyi görünüyor,” dedi Emmy. “Belki buradan gittiğimizde ve annesinin eşyalarıyla dolu bir mabette yaşamamaya başladığında daha düzgün yas tutabilir.”

Winter, Emmy'nin onu arkada bırakmaya bu kadar hevesli olması karşısında irkildi.

“Ee, bana ne olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu Winter. “Şu dudak parlatıcısı ve gizli buluşma olayı ne?”

Emmy bakışlarını kaçırdı. “Sana söylemek için biraz daha bekleyecektim ama bir modellik ajansının gözlemcisi benim dans videolarımdan birkaçını görmüş ve bana imza attırmak istiyor. Yakında birkaç fotoğraf çektirmek için Raleigh'ye gidiyorum. Eğer bu iş olursa, mezun olduktan sonra Milan'a ya da belki Paris'e taşınmam gerekebilir.”

Winter donakaldı. “Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Üniversite ne olacak peki?”

Emmy arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Okul senin olayın. Hiçbir zaman benim olayım olmadı ki. Bu iş de benim MIT'im olabilir.”

Aslına bakılırsa Winter, Emmy'yi bir model olarak görebiliyordu. Hem bir balerinin durgunluğu hem de bir oyuncunun ateşi vardı onda. Emmy hiç çaba harcamadan güzel ve havalıydı. Hatta Winter'ın tanıdığı en yetenekli insandı. Ama bu, Winter'ın ortak geleceklerine dair kurduğu bütün hayallere karşıydı.

“Baban onaylıyor mu peki?” diye sordu Winter.

“Şaşırtıcı ama evet. Benim mutlu olmamı istiyor.”

Winter alayla güldü. “Ne zamandan beri?”

Winter elbette herkesin üniversiteye gitmek zorunda olmadığını biliyordu. Üniversiteye gitmemenin, doğası gereği kötü bir tercih olmadığını farkındaydı. Ama liseden sonra yapılması gereken oydu, değil mi? Emmy de o da konuşmaya başladıkları andan itibaren böyle duymuşlardı hep. Winter bunun sadece ona hitap ettiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Emmy elini arkadaşının yüzünün önünde salladı ve Winter kendine geldi.

“Affedersin, üzerime fazla bilgi yığdın. Ben hâlâ Punnet karelerinde kaldım,” dedi Winter. “Ama senin adına mutluyum, Em. Bu inanılmaz.”

Winter sekizinci sınıfı atlayınca bütün arkadaşlarını geride bırakmış ve o kaybın acısını hiç atlatamamıştı. Bir yıl boyunca başını öne eğmiş, arkadaşlarının da liseye başlayıp ona katılmasını beklemişti. Geldiklerindeyse o kadar farklılardı ki Winter kendini bir şeylerin dışında kalmış gibi hissetmişti. Büyükannesine yaptığı ziyaretler artmış, Emmy'yle telefonda yakınlaşmaya başlamış ve kendini derslerine vermişti.

Üniversiteye giderken büyükannesini de yanında götüremeyeceğini biliyordu ama en azından Emmy'nin yanında olacağını

düşünüyordu, ki bu arkadaşlıkları boyunca ancak kısa aralıklarla gerçekleşmişti. Emmy'yle Boston'da yapmak istediği bir sürü şey vardı: Newbury Caddesi'nde alışveriş yapmak, Harvard Doğal Tarih Müzesi'ni ziyaret etmek ve rıhtımda çay içmek. Emmy bu kadar uzaktayken arkadaşlıkları en fazla kablosuz internet sinyalinin çektiği kadar güçlü kalabilirdi.

Koskoca dört yıl Winter'ın kafasında film gibi oynadı. İkili bisikletleri tek başına sürdüğünü, iki elinde birer dondurma külahıyla kendi kollarını birbirine doladığını ve boş sandalyelere özlemle baktığını canlandırdı gözünde. Emmy'nin yokluğunda hissettiği o yalnızlığa sadece bir sonu olduğu düşüncesiyle katlanabiliyordu. Oysa bu seferki kalıcı gibiydi. Gerçekti.

"Kızmadığına eminsin, değil mi?" diye sordu Emmy. "Boston'da bensiz de iyi olacak mısın? Çünkü o minik STEM oğlanları hadlerini aşarsa hemen bir uçağa atlar gelirim."

Winter başını Emmy'nin omzuna yaslayarak itirafta bulunur gibi, "Sadece biraz hayal kırıklığına uğradım. Nihayet aynı şehirde yaşama fırsatı bulacağımızı düşünüyordum," dedi. "Hep günün birinde halmeoni ve Năi Nai gibi olacağımızdan bahse derdik. Ama hiç birlikte olmayacaksak ve hiçbir zaman ortak görüşlerimiz olmayacaksa nasıl başaracağız bilmiyorum. Bu yüzden mi MIT ziyaretine gelmek istememiştin? Başından beri benimle üniversiteye gelmeyeceğini bildiğin için mi?"

Emmy derin bir nefes alırken Winter'ın omzundaki başı da yükselip alçaldı. "Win, ben üniversiteye gitmek istediğime, hatta Amerika'ya *dönmek istediğime dair* hiçbir zaman hiçbir şey söylemedim."

"Neden anlatmadın bana?"

"Anlattım. Ama sen hep bana tedirgin olduğumu söyleyip durdun," diye yanıtladı Emmy. Bir süre orada öylece sarılarak, sessizce oturup gökyüzünün kararmasını ve uzaklarda daha fazla ateşböceğinin belirmesini izlediler.

“Yapmak istediğinin bu olduğuna kesinlikle emin misin?” diye sordu Winter.

“Hayır ama Năi Nai gittiğinden beri heyecan duyduğum tek şey bu.”

Winter bir süre diyecek bir şey bulamadı. Winter’ın dedesi öldüğünde hayatındaki bütün yetişkinler çok üzölmüş ve Winter’a o da üzöğünmüş gibi davranmışlardı. Winter cenazede babasının paçasına tutunup bütün o üzöğün yüzlere bakmıştı. Birileri yalnızca saygılarını ifade etmek için yerlere kadar eğildiğinde onun boyuna geliyorlardı. Neler olup bittiğini anlayamıyordu. Dede-sini daha bir hafta, hatta belki birkaç gün önce görmüşü. Çok geçmeden de büyükannesi evi kapatıp huzurevine taşınmıştı. Winter kaldırımında bir başına oturup büyükannesinin, sadece ona ait eşyaların bulunduğu kutularının yerleştirilmesini izlemişti. Dedesini araması gerektiğini hissetmişü ama nerede olduğunu bilmiyordu. İşte tam o sırada Emmy gelip Winter’a ucunda çikolata bulunan bisküvi çubuklarından ikram etmişü. Birlikte Pocky yiyip sokak lambaları yanana kadar Winter’ın dedesini aramışlardı. Kızlar o esnada henüz altı yaşında olsalar da Emmy her nasılsa Winter’ın o an neye ihtiyacı olduğunu anlamışü. Dedesinin onun bulabileceğı bir yerde olmadığını kendi gözleriyle görmesi, böylece etrafını saran o üzüntüyü anlamlandırması gerekiyordu. Şimdi Emmy’nin yanında olma sırasının ona geldiğini düşöünen Winter, ne demesi gerektiğini bile bilmiyordu. Aklına gelen her şey ya fazla sağlıksız ya da fazla klişeydi.

Winter, küçükken onlara çok daha büyük göröünen binaya baktı. Yakında üniversiteye başlayarak çocukluğunu ve evini arkasında bırakacaktı ve dünya bir anda hızla genişleyecekti. Kendi evreni olduğuna inandığı bu mekânın küçölüp hiçliğe karışacağından korkuyordu. Arkadaşıyla burada biriktirdikleri anılara sımsıkı tutunmak istiyordu.

“Hatırlıyor musun, ikimiz de küçöcükken Năi Nai bizi sırtına alırdı?” diye sordu Winter.

Emmy güldü. “Evet. Bir de on dakikada bir bize atıştıracak bir şeyler getirirdi.”

“Ama sonra kaburgamı saran yağları sıkardı. Bildiği çok İngilizce kelime yoktu ama nasıl oluyorsa *tombul* demeyi biliyordu.” İkisi de kıkırdadılar. “Onu gerçekten çok özleyorum,” dedi Winter.

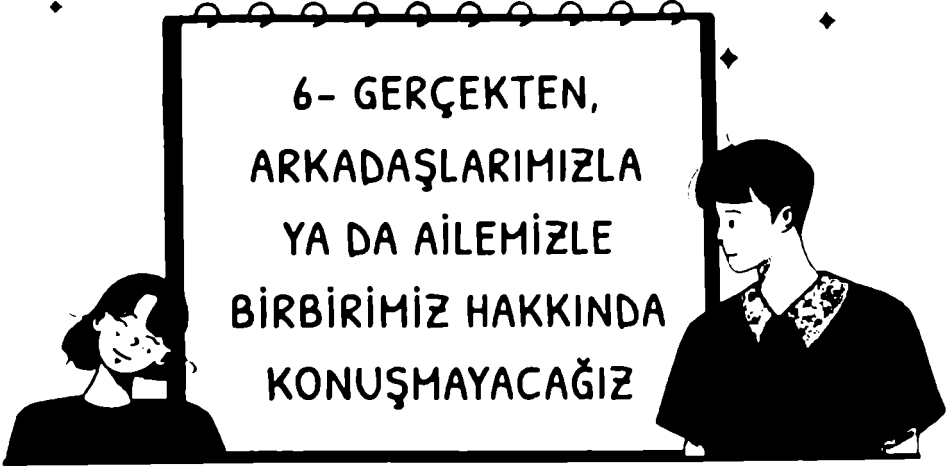
“Evet, ben de öyle.”

“Seni de özleyeceğim.”

“Hiçbir şey değişmeyecek,” dedi Emmy. Ama Winter ses tonundan onun da kendi sözlerine inanmadığını anlayabiliyordu. Winter çoktan bir şeylerin tükendiğini hissetmeye başlamıştı. Emmy kasabadayken genelde birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Fakat bu yaz o kadar az görüşmüşlerdi ki, yan yana oldukları günler bir elin parmaklarını geçmezdi.

Birbirlerinden ayrılıp uzunca bir süre sessiz kaldılar. Winter, yanında en az onun kadar gergin duran arkadaşıyla nasıl göz teması kuracağını düşünürken kollarını korumacı bir tavırla kendi bedenine sardı. Emmy birden ona uzandı ve bedenleri tekrar bir araya geldi. Bu, Winter’ın gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Emmy’nin kürek kemiğine yerleşti ve Emmy ona daha da sıkı sarıldı.

Sonunda, sivrisinekler mesailerine başlayınca, Winter ve Emmy vedalaşarak kendi yollarına gittiler.

Bobby Bae

Bobby Bae'nin kız arkadaşı tarafından terk edilmesinin üzerinden iki hafta geçmişti. İlk birkaç gün Bobby yatağından bile doğru düzgün çıkmamıştı. Karartma perdelerini çekip üç sezon *Riverdale* izlemişti. Daha sonra ara sıra yataktan çıkmaya başlamıştı ama sadece gülünç derecede uzun duşlar almak için. Suyun altına geçiyor, sıcak olan su tamamen soğuyana kadar alnını duvara dayıyordu. Sonrasında o kadar ölçüsüz yıkandığından egzeması azıyor, o da geri dönüp karanlıkta yatağına uzanıyordu.

Bay ve Bayan Bae ilk başlarda onu kendi hâline bıraktılar. Oğullarının, muhtemelen onlarınkinden daha erişilebilir olan duygularını fazlasıyla derin yaşadığını hep biliyorlardı. Mesafeyi korumak genelde işe yarıyordu ama Bobby'nin arkadaşlarıyla konuşmadan bir gün geçirmesi nadiren görünen bir olaydı. Pek sevmedikleri bir kızla olan ilişkisinin yasını iki koca hafta boyunca çekmesi artık canlarına tak eden nokta olmuştu, dolayısıyla dizginleri ele aldılar.

Diana, oğlunun odasının kapısını usulca aralarken, "Bobby," dedi. "Ne yapıyorsun, tatlım?"

Bobby karanlığın içinde sırtüstü yatıyordu.

“Netflix bana *Riverdale*’i hâlâ izleyip izlemediğimi soruyor,” diye yanıtladı Bobby.

“Sonunda sıkıldın mı ondan?”

“Hayır. Kumandamı bulamıyorum.” Derin derin iç çekti. “Sence kızıl saç bana yakışır mı?”

“Ne diyorsun sen?”

“Boş ver.”

“Peki, tamam, Dakarai seni görmeye geldi.” Diana kapıyı tamamen açtı ve Dakarai ya da yakın arkadaşlarının deyimiyle Kai içeri adım attı. Kai, Bobby’nin en iyi ve zaman zaman tek arkadaşıydı. Diana, “Bir şeye ihtiyacınız olursa ben aşağıdayım,” dedikten sonra gözden kayboldu.

Bobby genelde karamsar hâlleri çabuk atlatırdı ve Kai da ona zaman tanıması gerektiğini bilirdi. Ama bu kez durum farklıydı. Bobby, Kai’ın yardıma gelmesinden memnundu. Aslında onu arayacaktı ama birkaç gün önce cep telefonunu yatağının altına tekmelemiş ve onu oradan çıkaracak enerjiyi bulamamıştı.

“Selam,” dedi Kai temkinli bir sesle. “Nasıl gidiyor, dostum?”

Bobby sözcüklerle cevap vermedi. Yatağında biraz yana kaydı ve Kai da yanına uzandı. İkisi birlikte bir süre hiç ses çıkarmadan tavanı izlediler. İnsanın yalnızlığı paylaşacak birine sahip olması güzel bir histi ve Kai’ın muazzam bir sessiz kalma becerisi vardı. Bazı insanlar ne zaman konuşup ne zaman konuşmamaları gerektiğini bilirdi. Kai da onlardan biriydi.

Uzun boylu ve zayıftı. Sürekli alçak sesle ve ağır ağır konuştuğundan insanların onu duyabilmesi için kambur otururdu. *Stranger Things*’teki çocuklardan biri gibi giyiniyordu ve yine oradaki çocuklar gibi bir Huffy bisiklet sürüyordu. Kai’ın aynı zamanda, büyük oranda Nijeryalı ve Kreole kökenine atfettiği aşırı manevi bir yanı vardı. Atalarının enerjisi ona huzur ve koruma hissi veriyordu, o da bu hisleri sevdiklerine aktarıyordu.

“Kuşmak ister misin?” dedi Kai bir süre sonra. Bobby başını iki yana sallayınca da cebine uzanıp bir elektronik sigara çıkardı. “Peki kafayı bulmak ister misin? Tropik meyve aromalı.”

Kai, hayvanların stres kimyasallarının ona geçtiğine inandığından sıkı bir antiinflamatuvar vegan diyeti uyguluyordu. Anksiyetesiyle baş etmek için başka bitki temelli yöntemler de kullanıyordu. Bunlardan biri de elektronik sigaraydı. Ama Bobby’nin kendine has başa çıkma yöntemleri vardı.

Başını diğer tarafa çevirdi. “Kai, sigara içmediğimi biliyorsun.”

“Peki, tamam. Sadece teklif etmezsem kabalık olur diye düşündüm. Sen sürekli şu tavırlar, görgü kuralları falan gibi şeylere takıyorsun ya.” Kai, ışığı yanana kadar birkaç kez elektronik sigaranın tuşuna bastı, ardından uzun bir nefes çekti. “Bak, dostum,” dedi duman hâlâ ciğerlerine dolarken. “Hani şu *No Woman, No Cry* denen şarkıyı biliyor musun?” Dumanı üfledi ve karartma perdelerinin örtmeyi beceremediği bir yerden sızan ışık huzmesinde dans eden dumanı izlerken gülümsedi.

“Ee... evet. Bob Marley değil mi?”

“Çoğu insan o şarkının bir kadını atlatmaya çalışan bir adamla ilgili olduğunu zanneder. Sırf hayatında kadının yok diye ağlamamalıydın gibi. Ama aslında adam orada bir kadın için ağlamamasını, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.”

Bobby’nin yüzü şaşkınlıkla çarpıldı. “Ever? Ne olmuş?”

“Yani, aslında şu an acayip alakalı çünkü senin o sersem kıçına her iki anlamını da söylemek istiyorum. Ağlama be, kadın için. Hele de Jacqueline Charlotte Turner için hiç ağlama,” diye yanıtladı Kai. Bobby yastığıyla ona vurunca Kai kıkırdadı. “Cidden, dostum. İyi misin?”

“İyiyim, iyi olacağım. Belki de biraz ayağa kalkmam gerekiyordur. Dışarı çıkıp bir şeyler falan mı yapsak?”

Kai bir fırt daha aldı. “Dışarıda gökyüzünde çizgiler bırakıp *çok fena* kimyasallar atan uçaklar var. Benim fikrimi bilirsin. Hadi takılalım.”

“İkimizin toplam bir gıdım cesareti var. Alma sırası sende,” dedi Bobby.

“Artık istemiyorum. Vardiyam sırasında sürekli kitapçıya gelen şu çocuğa çıkma teklif etmeyi düşünüyorum. Nasıl gittiğine bağlı olarak yakında *Riverdale* izleme sırası bana gelebilir.”

Bobby arkadaşına baktı ve içi birden yoğun bir minnet duygusuyla doldu. Kai tam bir keşiş yengeciye. Her kabuğa girip orayı evi hâline getirebilirdi. Boyundan kişiliğine ve sürprizli hâllerine kadar her şeyiyle yaşadıkları yere uyum sağlaması imkânsız olsa da o her zaman bir şekilde küçücük bir çatlak bulup oraya yerleşirdi.

Bobby elini uzattı. “Fikrimi değiştirdim,” dedi, kendi kaygıyla başa çıkma taktiklerinin çoğu zaman işe yaramadığını fark ederek. Belki de yeni bir şeyler denemek dünyanın en kötü şeyi sayılmazdı. “Şundan içmek istiyorum.”

Kai güldü. “Uslu Çocuk Bobby sigara mı içmek istiyor? Dalgı mı geçiyorsun?”

“İstiyorum. Neden olmasın? Artık Uslu Çocuk Bobby olduğumu sanmıyorum. Ayrıca geçen gün biri sıkıcı olduğumu söyledi.”

Kai’in bir şeylerin gerçekten komik olduğunu düşündüğü zamanlarda attığı gürültülü bir kahkaha vardı. Kulağa sahte geliyordu ve isterseniz hecelerine ayırabilirdiniz: *Ha. Ha. Ha.* Ama Bobby, o kahkahanın gerçek olduğunu biliyordu.

“Kim sana sıkıcı demeye cesaret edebilir?” diye sordu dalgacı bir tavırla.

“Winter Park’ın yetmiş yaşındaki büyükannesi.”

Kai elini göğsüne götürdü, bir o yana bir bu yana dönerek kahkaha attı. “Muhteşem.”

“Zaten şu geziye Winter’la gitmeyi kabul etmemin tek nedeni de bu. Bir de Jacqueline’in benden ayrılması. Yalan söyleyecek değilim, biraz pişmanlık duyuyorum. Winter bu geziyi Bonnie ve Clyde gibi bir şey olma fırsatı olarak kullanmayı takmış kafaya.”

“Winter’ı severim. Neden onunla takılmıyorsun, anlamıyorum. Hatta onu Jacqueline’den daha çok severim. Kusura bakma, kardeşim ama Jacqueline boktan biri. Sürekli birileriyle tartışma peşinde. İnsanı tüketiyor.”

“Siyasi gazetecilik olayına girmek istiyor.”

“Benim Tucker Carlson’a benzer bir hâlim mi var? Benimle tartışmak zorunda değil.”

Bobby en yakın arkadaşına şöyle bir baktı. O da şu an Bobby’yle tartışıyor gibiydi ama sonuçta haklıydı. Bobby iç çekti. “Açıklaması çok zor ama Winter... Bilemiyorum. Onun için hep her şey çok kolay gibi. Bense kıcımlı yırtarak çalışıyorum. İkimiz aynı notları alıyoruz ama onun çalıştığını hiç görmüyorum. Ortalıkta Korece konuşarak dolanıp benim konuşamamamı yüzüme vuruyor. Annemle babam ona acayip bayılıyorlar. Örnek Koreli evlat.”

Ailesi ona tek kelime Korece öğretmemişti. Ne zaman öğrenmek istese nasıl konuşulduğunu hatırlamadıklarını söylerlerdi. Bobby de ailesi onun asimile olmasını istiyor diye düşünmüştü ama bu durumun onu ne kadar utandırdığını bilmiyorlardı. Özellikle de o bayıldıkları Winter’ın, ailesinin ona öğretmeyi reddettiği şeyi yaptığı için onu tebrik ettiklerini gördükçe. Hepsi çok kafa karıştırıcıydı. Ama Bobby hayırlı bir evlat olarak, anesiyle babası oğullarını eksik bıraktıklarını hissetmesinler diye utancını kendine saklamıştı. Kai başını iki yana salladı. “Bak, dostum. Benim annemle babamın kültürel olarak bana aktardıkları tek şey fufu¹² ve pazar ayinleri. Bu senin hatan değil,” dedi. Bobby güldü. Aslında durum öyle değildi ama Bobby arkadaşının onu teselli etme çabasını takdir ediyordu. “Peki ona neden kendi başına Korece öğrenmeye çalıştığını söylemedin?”

“Olmaz, söylemem. Bu küçük düşürücü olur.”

“Ben Koreceyi ne okuyabiliyorum ne de yazabiliyorum ama senin şu defterindeki o küçük hiyerogliflerin yanlış olduğundan

¹² Batı Afrika mutfağına özgü bir yemek.

gayet eminim. Ortılığı karıştırıp ruh falan çağıracaksın. Winter yardım almak için mükemmel bir seçenek. Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun, hiç anlamıyorum.”

“Ben ondan nefret etmiyorum ki. O benden nefret ediyor.”

“Neyse ne, Bae. Sizi asla anlayamayacağım.” Kai elektronik sigarasını uzattı. “Al bakalım.”

Bobby aleti alıp parmaklarının arasında çevirdi. “Bunu içersem senin zırvaladığın şeylerin bir kısmını daha iyi anlar mıyım?”

“Zararı olmaz.”

Bobby düğmeye bastı ve derin bir nefes çekti. Günün birinde bunu denediğinde daha şatafatlı, daha olaylı bir şey olacağını düşünmüştü. Tavandan bir SWAT ekibinin inip onu alacağını düşünmüştü. Kai gibi o işi yaparken doğal ve rahat görünen insanlar içindi bu. Rahatlamayı ya da sınırların dışına adım atmayı beceremeyen birine göre değildi. Ama şaşırtıcı derecede kolay... ve lezzetli geldi. Kai genelde onun yanında bunu kullanmazdı. Bobby artık hem amacı hem de nedeni olduğunu düşündü. Kai elektronik sigarayı elinden almadan önce bir fırt daha çekti.

Bobby gözlerini tavana, perdelerin üst kısmından bir parça ışığın süzüldüğü yere dikmişti. Tam oraya bir ağaç dalının gölgesi vuruyor, ağaç ne zaman sallansa ışık titreşiyordu. Tavan birden daha yakın geldi. Bobby ona dokunmak için uzansa da eli sadece havaya çarpınca kendini aptal gibi hissetti.

“Düşüncelerinin ucunu kaçırdığın zamanlar vardır ya, bilir misin?” diye sordu Kai.

“Ever?” Bobby kendi sesini duyunca şaşırdı.

“Sence nereye gidiyor o düşünceler?”

Bobby beynin çalışmasıyla ilgili süreçleri açıklamak istedi ama o sırada kendi beyni çalışmıyordu. O yüzden sadece, “Gökyüzündeki devasa istasyona,” diyebilirdi.

Kai başını ağır ağır sallayarak onayladı. “Aynen.”

Bobby herhangi bir şey hissedip hissetmediğinden emin değildi ama her şey yavaşlamış gibiydi. O an Bobby, zamanın en küçük biriminden bile daha küçük, nano saniye ile mili

saniyenin arasına sıkışıp kalmış; onları baskılayan, onu daha çok orada olmaya zorlayan başka bir şeyin varlığını hissetti. O şey kendisinden başkası değildi. İnsanlar ömürlerinde yalnızca birkaç mükemmel âna hak kazanırdı. Ve Bobby, yanında en yakın arkadaşının olduğu bu ânın onlardan biri olduğunu hissetti. Belki de kimse zarar görmediği sürece “kötü” şeyler yapmak her zaman o kadar da kötü değildi. Winter’ın gezisinde ona eşlik etmesine izin verme kararı konusunda kendini daha rahat hissetti.

Başını bir o yana bir bu yana çevirirken görüşü eski, kutulu bir video oyunu gibi gecikmeler yaşadı. Kai kahkaha atınca Bobby irkildi. Neredeyse en yakın arkadaşının yüzünü tanımayacaktı. Daha önce ona hiç bu kadar dikkatle ve bilinçli bakmamıştı. Yeniden tavandaki ışığa döndü, şeftali rengi bir parıltıya dönüşmüştü. Zaten her şey pembeye bulanmış, neşelenmiş gibiydi. *Çok güzeldi, ruhaniydi.* Kaldıramayacağı kadar fazla geldi hatta. Bobby de ne zaman bunalsa yaptığı şeyi yaptı. Ağladı.

“Sal gitsin, Bae,” dedi Kai.

Bobby doğrulup başını iki yana salladı. “Hata ettim. Bundan hoşlandığımı sanmıyorum.”

“Hatalar da sürecin bir parçasıdır. Nefes al.” Kai, Bobby’nin ellerini avuçlarına alıp başparmaklarıyla elinin baskı noktalarına masaj yaptı. “İlacını bulmamı ister misin?”

“Hayır, ilacım yok.”

“O zaman benimle birlikte say.”

Her sayıdan sonra derin nefesler alarak birlikte ağır ağır otuza kadar saydılar. Bobby on dokuz civarında bir yerlerde sakinleşmişti ama Kai’nın bariton sesi o değişken bilinç hâlinde insanı hipnotize ediyordu sanki.

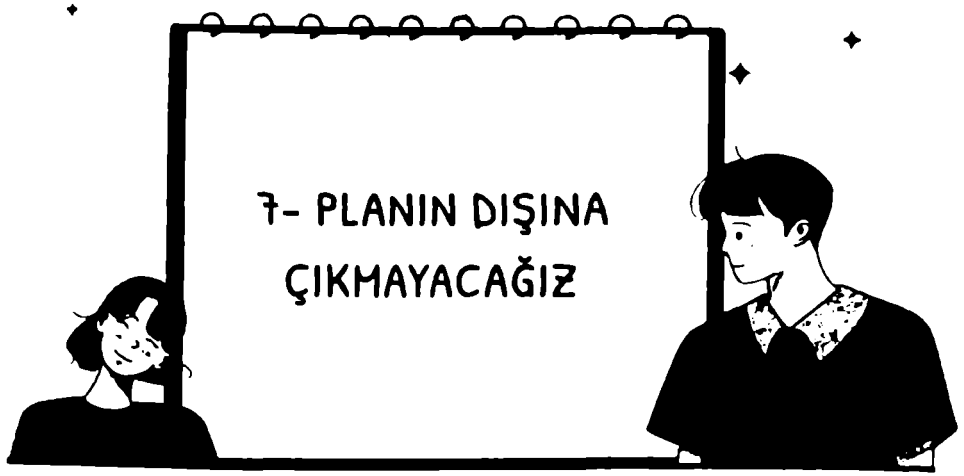
“İyisin,” dedi Kai. “Acıktın mı?”

“Sayılır,” diye yanıtladı Bobby, gömleğiyle yüzünü silerken.

“Vegan dürüm yemek ister misin?”

“Hayır... Ama evet.”

Kai arkadaşının sırtına vurdu. “Pekâlâ, Bae. Hadi gidelim.”

Winter Park

Winter, Bobby'yle birlikte yola çıkmadan önce büyükannesiyile biraz zaman geçirmek istemiş, sabah erkenden huzurevine gitmek için yola çıkmıştı. Güneş daha yeni yeni doğduğundan, *dışarısı soğuk* olsa da epey nemliydi. Boş mahallesini hızlı adımlarla geçti. Yolda sadece tek bir insanla karşılaştı, o da aşırı hırslı bir koşucuydu. Öte yandan huzurevi tıklım tıklımdı. Yaşlıların bir kısmı dedikodu yapıp gazetelerini okurken sütsüz kahve ve tarçınlı üzümlü tartlarının tadını çıkarıyordu.

Winter otoparkı geçerek büyükannesinin dairesine doğru ilerledi. Dört ayrı birimin yer aldığı bir binanın giriş katındaydı. Büyükannesi verandada oturmuş her zamanki gibi bir fincan çay içiyordu.

Winter'ın Korece tuşuna basıldı. "Halmeoni, jeo wasseoyo!"¹³

"Hiç oturma," diye karşılık verdi halmeoni de Korece konuşarak. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

Winter, büyükannesinin ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve bütün tesisin etrafında bir çember çizen kaldırım boyunca ilerlemeye başladılar. Ellerini dalgın dalgın arkasında birleştirerek

¹³ (Kor.) "Büyükanne, ben geldim."

dolaşan Bay Ahmad'ın yanından geçtiler. Adam başıyla selam verdi.

Năi Nai'nin eski evinin önünden de geçtiler ama Winter büyükannesini üzmemek için bir şey demedi. Halmeoni ve Năi Nai birlikte spor yapar, bahçeyle birlikte ilgilenir, alışverişe birlikte çıkarlardı. Aynı dili konuşmuyorlardı belki fakat kendilerine has bir iletişim biçimi geliştirecek zamanları olmuştu. Winter söz konusu kavramı tamamen yanlış yorumlamıyorsa, en iyi arkadaş böyle bir şeydi. Emmy mezuniyetten sonra Amerika'ya dönmeceğini söylediğinden beri konuşmamışlardı. Winter ne zaman bir mesaj yazacak olsa yazdıklarının hepsini geri siliyor, kendini başka şeylerle oyalıyordu. Hatta Emmy'ye bugün yola çıkacağını bile söylememişti.

Büyükannesi eve bakmayı reddederek yanından geçip gitti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Winter.

Büyükannesi çantasından bayat ekmeklerle dolu bir sandviç poşeti çıkardı. Bir parça ekmek alıp ufaladıktan sonra kuşlara attı. "Neymiş, Soon-hee?"

"Dedemle ilk tanıştığında neler hissettin?" Winter kuşların küçük kırıntıları yemesini izledi.

Büyükannesi biraz daha kırıntı attı. "Nereden çıktı şimdi bu?"

Winter aylakça kaldırımındaki birkaç küçük taşı tekmeleyerek tekrar yola atarken kuşlardan bazılarını korkuttu. "Bilmem. Ondan hiç bahsetmiyorsun da. Annemin söylediği bir şey de aklıma takılınca merak ettim."

Büyükannesi hobi bahçesinin önünde durdu. Çoğunlukla vefat etmiş eski sakinlerin çocukları tarafından bağışlanmış banklarla donatılmıştı. Hepsi bir çardağın etrafına dizilmiş, çardağ bir petunya yatağı tarafından yutulmuş gibi göstermişti. Halmeoni eğilip en yakınındaki çiçeğin yapraklarına dokundu. "Dedemle ailelerimiz aracılığıyla tanıştık," dedi. "Evlendiğimizde birbirimizi sadece beş aydır tanıyorduk."

"Peki ama onunla ilgili ne düşündün?"

“İyi bir aileden geliyordu, çok çalıştı ve bana hep baktı. Bilmem gereken tek şey buydu.”

“İlk görüşte aşk mıydı?”

“Hem evet hem hayır.” Büyükannesi dikkatini petunyalara verdi. “O zamanlar yalnız olmak şimdikinden farklıydı. Annemle babam benim için endişeleniyordu. Ama ben senin için endişelenmiyorum, Soon-hee.”

Winter büyükannesinin artık bu konudan bahsetmek istemediğini anlayınca konuyu değiştirdi. “Sen de annemle babam gibi Bobby destekçisi değilsin yani?” diye sordum.

“Boston’da bir arkadaşın olduğunu bilmek içimi rahatlatır. Hepimizin yalnızlığı seçme lüksü yok,” diye yanıtladı büyükannesi. “Annenle babanın ve benim hatırıma en azından arkadaş olmayı deneyemez misin?”

Winter, halmeoninin yalnız kalacağını düşünmekten nefret ediyordu. Büyükannesiyle, dedesi öldükten sonra yakınlaşmıştı. Şimdi Năi Nai gitmişken ve kendisi de üniversiteye başlayacakken, bu durumun halmeoninin sağlığını etkilemesinden korkuyordu. Gidecek olmasının yalnızca kendi hayatıyla ilgili sonuçlarım düşündüğü için birden kendini suçlu hissetti. Hem işin aslı Boston’da tanıdığı birilerinin olması da iyi olurdu. Gerçi o arkadaşın Emmy olması gerekiyordu.

İç çekti. “Denerim.”

“Güzel. Şimdi yardım et de şu çiçeklerden biraz toplayalım.”

Winter kulaklarında bir sorun olduğunu sandı. “Ne?”

“Çiçekliğim için birkaç çiçeğe ihtiyacım var. Yardım et.”

Winter etrafına bakındı. “Ya yakalanırsak?” diye sordu inanamayarak.

“Yakalanmış oluruz. Yakalanmazsak da petunyamız olur.”

Gözlerini dikip büyükannesine baktı. Kadının ciddi olup olmadığını kestiremiyordu. Ama Winter onu yıllardır tanıyordu ve şakalara pek düşkün olmadığını biliyordu. Büyükannesinin çiçekliğinde daima taze çiçekler görür ve çiçekçiye kiminle gitti de aldı diye merak ederdi.

Büyükannesinin yanına çömeldi ve bir süre birbirlerine baktılar. Halmeoninin gözleri yorgun görünüyordu ama bunun sebebi saatin henüz sabahın altısı olduğu hâlde giyinip kuşanmış, kahvaltısını etmiş ve günü yarılarmış olması değildi. Winter'ın daha önce hiç fark etmediği bir biçimde yıpranmıştı. Büyükannesinin iyice yaşlandığını düşündü. Winter, kendisi de çok hızlı büyüdüğünden, zamanda birlikte yol aldıklarını fark edememişti.

Elini yeni dökülmüş serpme gübrenin arasına daldırarak Năi Nai onuruna canlı görünen kırmızı petunyalardan birini kopardı. Kırmızı rengin Kore'de bazı olumsuz çağrışımları olsa da Çin'de şans olarak bilinirdi. Winter ne zaman kırmızı giyinse Năi Nai ona iltifat ederdi.

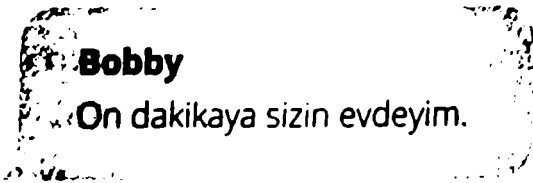
Toprağı ellerinde hissetmek hoşuna gitmişti. Bir kitap kurdu olarak çok sık duyduğu bir his değildi bu. Ama ona daha küçükken büyükannesinin dedesiyle birlikte yaşadığı eski evin arka bahçesinde halmeoniyle meyve ve sebze yetiştirdikleri zamanları hatırlatmıştı. Marul ve biber yetiştirirlerdi ama Winter'ın favorisi *hobaktı*. Kore'ye özgü olan bu kabağı toplar, ardından da kızartıp soslayarak yer ya da başka lezzetli bir şey, mesela çorba ya da pankek yaparlardı. Onlar Winter'ın en mutlu hatıralarıydı. Büyükannesi artık masrafını karşılayamadığı için evi sattığında Winter üzülmüştü. Ama bu bir lütuftu aslında zira artık ona çok daha yakın yaşıyordu.

Büyükannesi beyaz bir petunya kopardı, sonra birlikte olabildiğince hızlı adımlarla, ikisi de ergenmiş gibi kıkırdarak eve döndüler. Winter verandanın zeminindeki çiçekliği alıp masaya koydu. İkisi de parmaklarıyla toprakta bir delik açarak çiçeklerinin köklerini oraya yerleştirdi. Uzun çiçeklik içinde yalnızca iki çiçek varken biraz salakça görünüyordu ama Winter'ın hoşuna gitmişti. Ona göre bu çiçekler Năi Nai ve Winter'ın dedesini temsil ediyordu. Çiçeklikle birlikte, arka planda büyükannesinin toprak bulaşmış elleriyle başparmaklarını kaldırdığı bir fotoğrafını çekti.

İşleri bitince büyükannesi evin kapısını açtı. Taze, sıcak pilavın ve eski yemeklerden kalma sarımsaklı, baharatlı, sirkeli kimchi sosunun kokusu havada bir hatıra gibi asılı duruyordu. Winter derin bir nefes alarak gülümsedi. Büyükannesinin evi hep böyle kokardı.

Ayakkabılarını bir kenara fırlatıp ellerini yıkadı, sonra da kendini kanepeye bıraktı. Sert bir kanepeydi, dairede hazır bulunduğu için hiç büyükannesine göre değildi ama onun parfümünün kokusu sinmişti üzerine. Büyükannesi bir süre mutfakta bir şeyler yaptıktan sonra elinde bir yakutla içeri girdi. Winter tırnağıyla kırmızı folyo kapağın üzerinde bir delik açarak yoğurttan yapılan içeceği bir dikişte bitirdi. Çocukluğunun tadını aldı. Gerçi küçükken bunları dondurur, sonra da küçük plastik şişeyi dişleriyle ezerek donmuş içeceği o küçük delikten çıkarmaya çalışırdı. Her seferinde ağzını kesse de ona göre bunların keyfini çıkarmanın tek yolu buydu. Hepsi deneyimin bir parçasıydı.

Winter'ın vızıldayan telefonu huzurlu sabahını böldü. Bobby Bae'den mesaj gelmişti:

“Kahretsin!” diye bağırdı Winter.

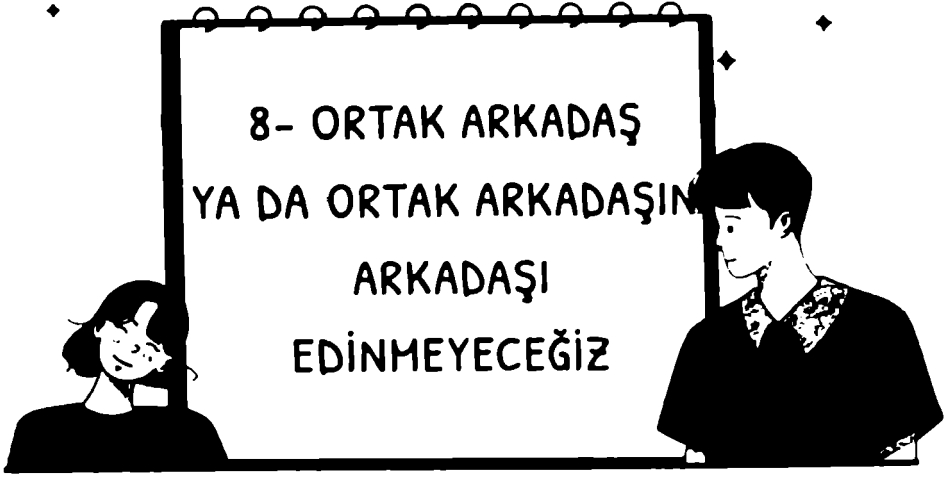
Halmeoni yan odadan, “Ne dedin, Soon-hee?” diye sordu.

“Hiç, halmeoni. Ama gitmem gerek.” Winter büyükannesinin makyaj masasının aynasında saçlarını yaptığı yatak odasına gidip onu yanağından öptü. “Seni yolda arayacağım, söz.”

“Endişelenme. Keyfini çıkar.”

Winter eve doğru aceleyle yola çıkarken, “Saranghaeyo, halmeoni!”¹⁴ diye seslendi. Bobby'ye göre dakiklik değişmeyecek tek kuraldı. Henüz yola bile çıkmamışlardı ama Bobby şimdiden Winter'ı öldürüyordu.

¹⁴ (Kor.) Seni seviyorum, büyükanne.

Bobby Bae

Bobby bu sabah saat tam 06.30'da Winter'ın evinde olacak şekilde plan yapmıştı. Bir gece önce her şeyi arabaya taşımış, navigasyona uğrayacakları her yeri girmiş ve babasına yirmi bir nokta kontrolünü yaptırmıştı.

En rahat ama düzgün görünen kıyafetini giyyordu çünkü yola çıkmalarına izin verilmeden önce Winter'ın ailesiyle epey uzunca bir süre konuşmak zorunda kalacağını biliyordu. Programında bu kısım için tam olarak otuz dakika ayırmıştı. Hesaba katmadığı şey, kendi anne babasının da arabalarına atlayıp onları geçirmek üzere peşinden gelmesiydi. Kai da o arabadaydı çünkü bir gece önce vegan dürümü göğsüne düşmüş bir hâlde uyuyakalmış ve Bobby de onu uyandırıp evine göndermeye kıyamamıştı.

Bobby arabasını Park ailesinin araç yoluna çekerken Winter soluk soluğa ve ter içinde koşarak cama yaklaştı. Nefesini toplamak için bir elini Bobby'nin arabasına yasladı.

"Tanrım," dedi Bobby camı indirirken. "Kusacak mısın?"

"Belki. Sana. Bakmaya. Devam. Edersem," dedi Winter, aralarda nefes almak için duraksayarak.

Bobby duygusuz bir sesle, “Bu güzeldi,” dedi. Arabadan indi ve yüzüne düşen saç buklesini ittirdi. “Hazır mısın? Vedalaşmamızı kısa tutmaya çalışmamız gerekecek.”

Bobby, Winter’ın dikkatini ona vermemesine sinirlenmişti. Caddenin karşısına park ettikleri arabadan çıkmış onlara doğru gelen Bae ailesi ve Kai yüzünden kızın dikkati dağılmıştı.

“Şey... Annenler de burada,” dedi. “Ailelere sadece yarım saat ayırmıştık. Benimkilere, seninkilere değil.”

“Gelmek isteyeceklerini düşünmemiştim.”

Yüzüne şapşal bir tebessüm yayılmış olan Kai, Winter’a el salladı. Sonra koşup kızın ayaklarını yerden keserek ona sımsıkı sarıldı. Ardından tekrar yere bıraktı ve Winter kendini yine Kai’dan tam olarak otuz santim daha kısa bir hâlde buldu.

“Yazın nasıl geçiyor?” diye sordu Winter.

“Güzel. Şikâyet edemem. Ama kışı tercih ederim.”

Winter gülümsemesini elleriyle örttü.

Bobby, Kai’ın karşılaştığı herkesle farklı bir ilişki kurma çabalarını takdir ediyordu. Hatta Bobby’nin Kai’ı bu kadar sevmesinin nedenlerinden biri de buydu ama aynı zamanda ikisi arasındaki ilişkinin en acı verici yanlarından da biriydi. Zira Kai neredeyse herkesi tanıyordu ve Bobby de ne zaman durup birileriyle konuşmak zorunda kalsalar geriliyordu. Bu da o anlardan biriydi, üstelik daha da kötüydü çünkü karşılarındaki Winter’dı.

“İş nasıl gidiyor? Kitapçıda işe girdiğini duydum,” dedi Winter.

“Müko! Bütün gün bir şeyler okuyup oradan geçen insanları çiziyorum,” diye yanıtladı Kai.

Winter kibarca güldü. “Bir gün ben de uğrarım ama lütfen beni çizme.”

“Koleksiyonunu lekeler,” diye araya girdi Bobby.

Winter’ın ona sağlam bir tokat atmak istediğini hissedebiliyordu ama annesiyle babası yanlarına gelince fırsat bulamadı. Bobby’nin ebeveynleri kıza sırayla sarıldıktan sonra bir süre

hoşbeş ettiler. Bobby havadan sudan konuşmalardan bir türlü kaçamıyordu ve Winter'ın bu konuda epey iyi olması sinirlerini bozuyordu.

Bayan Park, Bobby'nin annesini kucaklamak için evden çıkarken, "Diana!" diye haykırdı.

"Soon-ja! Nasılsın?"

Winter da Bobby de gözlerini devirdiler. Anneleri ne zaman birbirlerini görseler aradan yıllar geçmiş gibi davranırlardı ama aslında son görüşmelerinin üzerinden iki hafta bile geçmemiş olurdu.

Bay Park da dışarı çıkıp Robert Sr.'ın elini sıktı. Ardından dört ebeveyn arayı kapamak için bir yarışa giriştiler. Belli ki konuşmadıkları son on iki saat içinde epey bir şey olmuştu.

"Siz seyahatiniz için hazır mısınız?" diye sordu Kai. "Bizimkiler benim böyle bir halt yememe asla izin vermezdi."

"İnsanın hayatı olmamasının faydaları, sanırım," dedi Winter.

"Bakın," dedi Kai, cebinden elektronik sigarasını çıkarırken. "Sizinle gelemediğim için çok üzgünüm ama ikinizden bunu yanınıza almanızı ve beni düşünmenizi istiyorum, tamam mı?"

Bobby gergin bir tavırla annesiyle babasına bakarak elektronik sigarayı Kai'in elinden kaptı. Cebine tıktırdı ve "Teşekkürler ama biraz daha dikkat lütfen," dedi.

Winter alaycı bir ses çıkardı. "Ne zamandır sigara içiyorsun sen?"

"Sen kendi işine bakmaya başladığından beri."

"Söylediğinde zerre mantık yok."

Bobby ofladı. "Hadi onlar konuşurken biz arabaya binip gidelim. Sence fark etmeleri ne kadar sürer?"

"Muhtemelen bir saat falan."

Kai ikisine bakarak başını iki yana salladı. "Sizde de hiç hayal gücü yok ha."

"Neden herkes bize bunu söyleyip duruyor?" dedi Bobby ile Winter aynı anda.

“Muhtemelen sürekli böyle şeyler yaptığınızdan,” dedi Kai. Ardından çimlere koşarak ebeveynlerin sohbetini böldü. “Hey, araya girdiğim için özür dilerim ama bugün öğleden sonra için sert hava koşulları uyarısı verdiler. İlk gezilerini gerçekleştirip fırtına kopmadan önce otellerine varabilmeleri için Winter’la Bobby’nin hemen yola çıkmaları gerek.”

Yetişkinlerin hepsinin ağzı şaşkınlıkla açıldı ve Kai’ın peşinden tekrar iki hevesli gencin yanına geldiler.

“Bu çocuk bir dâhi,” diye fısıldadı Winter, Bobby’ye. “Onun gibi bir arkadaşın olduğu için şanslısın.” Kendisinden beklenmeyecek kadar ciddi görünüyordu.

“Emmy nerede?”

Winter ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Toplanıyor.”

Bobby, Emmy’nin en yakın arkadaşını geçirmek yerine eşyalarını toplamasını garip bulduysa da meseleyi uzatmamayı tercih etti.

Bayan Park telefonunu çıkararak iki gencin poz vermesini istedi. İkisi yan yana garip bir şekilde dikildiler ve Bobby gösterebildiği kadar dişini göstererek gülümsedi.

“Biraz yaklaşın, canlarım,” dedi Diana. “Bir saniyeliğine birbirinizi severmiş gibi yapın.”

“Balo değil ki bu,” dedi Bobby.

“Dediğimi yapın işte.”

Bobby bir adım yaklaşarak kolunu kısa bir anlığına Winter’ın omzuna attı. Sonra fikrini değiştirdi, uzun ve ince kollarını iki yanına sarkıttı.

“Gülümse, Soon-hee,” dedi Bayan Park. Bir yandan da sanki Winter gülümseme kavramının ne olduğundan bile habersizmiş gibi gülümseyerek örnek verdi.

“Evet. *Gülümse, Soon-hee*,” dedi Bobby.

Winter ona bir dirsek geçirerek ıslıl ıslıl gülümsedi. Ağzının ucuyla, “Üzerine kusacağım şimdi,” dedi.

“Sakın yapma. Buradan gidemeyiz.”

“Kollarınla bir şeyler yap. Böyle albatrosa benziyorsun.”

Bobby iki elini de Winter’ın omuzlarına koyup hafifçe eğildi. “Parmak ucunda falan duramaz mısın? Kendimi Cömert Ağaç gibi hissediyorum.”

“Kapa çeneni ve gülümse.”

Tam bir *Vogue* orta sayfa çekiminden sonra aileler tatmin oldu. Bobby, Winter’ın binmesi için arabanın kapısını açıp sonra da arkasından kapadı.

“Ne centilmen ama,” dedi Winter alaycı bir ses tonuyla.

“Sadece ailelerimiz izlerken.”

Bobby kendi tarafına doğru ilerlerken bir ara Winter’ın valizini arabaya koymak için durdu. Kızın ailesi bir süre kızlarının açık penceresinin yanında takılırken Bobby’nin ailesi ve Kai da başlarını oğlanın penceresinden içeri soktular.

“Her gece bizi ara,” dedi Robert Sr. “Ayrıca yedek lastiğinle ihtiyacın olan bütün aletleri arabaya koydum. Ne olur ne olmaz.”

“Teşekkürler, baba. Gördüm. Ben de el feneri, battaniye ve birkaç işaret ışığı ekledim.”

Robert Sr. oğlunun omzuna vurarak, “İyi düşünmüşsün, evlat,” dedi. “Kendine iyi bak, tamam mı? Winter’a da öyle.”

“Sana güveniyoruz ama tanıştığınız herkes sana benzemez, tatlım,” diye ekledi Diana, bir elini oğlunun yanağına koyarak. “Vardığınız her durakta bize haber ver. Güzergâhınızı buzdolabının üstüne astım.”

“Veririm, anne. Ama o fırtınaya yakalanmak istemiyorsak hemen yola çıkmamız gerek,” dedi Bobby, Kai’a göz kırparak.

Diana oğluna son bir kez baktı. Ardından Robert Sr.’la geri çekilerek Kai’la Bobby’nin vedalaşmasına izin verdiler.

“O elektronik sigarayı iyi kullan, Bae,” dedi Kai. “Benim için havaya bir şeyler üfle.”

“Göreceğiz bakalım. Sana mesaj atarım, tamam mı?”

“Tamamdır sanırım. Ayrıca dışarı falan çıkmak isterseniz kuzenim Omari, Boston Üniversitesinde. Ona sizin geleceğinizi

haber verdim bile.” Arabaya bir iki kez vurduktan sonra geri çekilerek el sallamaya başladı.

Bobby oradan planladıkları saatten erken çıkabilmeleri karşısında hayretler içinde kalmıştı. Winter ona gülümsedi, şüphesiz onun da aklından aynı şey geçiyordu. Bobby arabayı çalıştırdı ve yola çıktılar. Winter arkasına dönerek Bobby köşeyi dönüp de hepsi gözden kaybolana kadar ailelerini izledi. Ardından önüne dönüp sessizce oturdu. Bobby ne diyeceğini bilmiyordu.

Kendilerini hızla otobanda buldular ve oradan sonrası da aşağı yukarı dümdüz bir yoldu. İlk durakları olan George Washington Üniversitesine varmaları dört saat otuz iki dakika sürecekti.

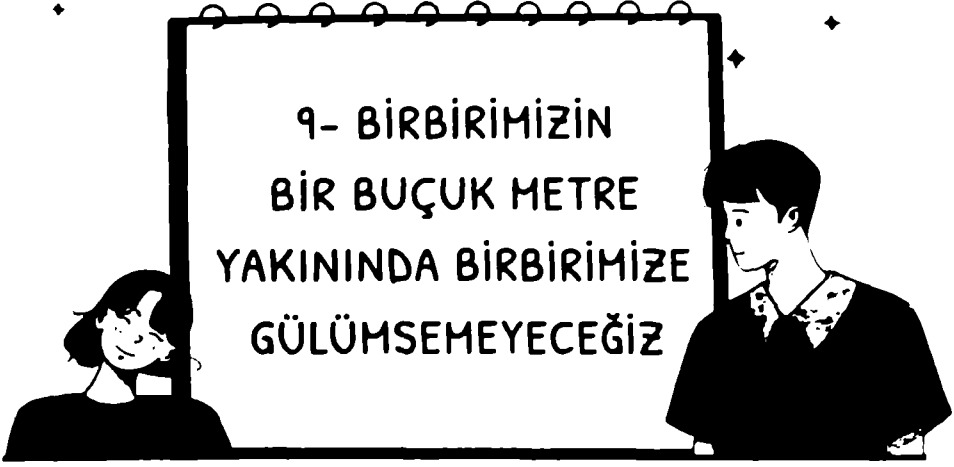
“Bir sesli kitap ya da podcast falan mı dinlesek?” diye sordu Winter. Şarjı bitmiş AirPods’u elindeydi. “Telefonumda bir şeyler var.”

“Olmaz, araba kullanırken konsantre olmam gerek,” dedi Bobby.

“Nasıl bir sosyopat sessizlikte araba kullanır ki?”

“Hayatta olanlar.”

Kuzey Karolina dikiz aynasında gitgide uzaklaşırken Winter kollarını kavuşturup pencereden dışarıyı izledi. Bobby, *yalnızca dört saat otuz bir dakika kaldı*, diye geçirdi içinden.

Winter Park

Daha Kuzey Karolina'dan bile çıkmamışlardı ama Winter şimdiden kafayı yemek üzereydi. Ortam çok sessizdi ve o, sıkılmanın da ötesine geçmişti. Arabada kitap okumak midelerini bulandırdığından okuyamıyor ya da telefonunu kurcalayamıyordu. Aklına Bobby'yle konuşabileceği tek bir şey de gelmiyordu. Daha önce hiç gerçek anlamda baş başa kalmamışlardı. Aileleri genelde yan odada olurdu. Onlar da o an yaptıkları şeyle ilgili bir iki laflar, birbirlerini iğneleyip şakalaşır, sonra da ayrılırlardı. Winter kararını ciddi ciddi sorgulamaya başlamıştı. Kampüsleri görmeyi bu kadar istiyorsa Google Haritalar'ı açıp sokak görünümünden etrafı gezebilirdi. İlle de şahsen gitmesine gerek yoktu.

Üstüne bir de açlıktan ölecek gibiydi. Büyükannesine gitmeden önce bir şey yememişti ve annesinin paket yaptığı haşlanmış yumurtaları da yiyesi gelmemişti. Dolayısıyla midesine yalnızca Yakult girmişti.

Pencereyi açarak elini dışarı uzattı, diğer arabalar yanlarından hızla geçip giderken rüzgârı parmaklarının arasında hissetti. Bobby hız limitini bir kilometre olsun aşmayı reddediyordu. Kai sayesinde zaten programın biraz önünde oldukları için hız sınırını aşmak hem tehlikeli hem de gereksizdi ona göre.

Rüzgâr saçlarını arabada uçuştururken Winter biraz rahatlamıştı ama hemen sonra Bobby, yoldaki engebeli bir yamanın üzerinden geçti ve Winter sağa sola savrulurken midesinden feci bir gürultu yükseldi.

“Sabah bir şey yemedin mi?” diye sordu Bobby. Gerçi sorudan çok suçlama gibiydi.

Winter o hakareti ona yedirmemek için kendini tuttu. Büyükannesine kibar olmaya çalışacağına dair söz vermişti. Artık resmen yola çıktıkları için sözünü tutmanın vakti gelmişti.

“Bu sabah halmeoniye ziyarete gittim, o yüzden bir şey yiyecek fırsat bulamadım,” diye yanıtladı.

“Eh, George Washington’a varana kadar herhangi bir yerde durmamamız gerekiyor.”

Winter midesini tuttu. “Kahvaltılık bir şeyler alamaz mıyız? Zaten programda öndeyiz. Hem o zaman George Washington’dayken yemek yemek yerine başka bir şey yapabiliriz belki, mesela Smithsonianlardan birine gitmek gibi.”

Winter, Bobby’nin bu fıkirden hiç hoşlanmadığını görebiliyordu. Titizlikle hazırladığı güzergâhta değişiklik yapmanın onda büyük bir anksiyeteye neden olacağını biliyordu ama bu çocuğun sevdiği bir şey varsa o da müzelerdi. Bobby beşinci ve Winter da dördüncü sınıftayken Yaşam ve Bilim Müzesi’ne bir okul gezisi düzenlenmişti ve tüm öğrenciler dışarıda koşturup koca gün okulla ilgili tek bir şey yapmamıştı. Bobby’ye bütün sergileri tek tek gezmiş, defterlerinden birine notlar almış, bilgilerin yazılı olduğu tabelalarla tek tek ilgilenmişti. Kelebek sergisinde “milyon tane gözü olan canavar” burnuna konana kadar her şey çok güzel gidiyordu. Bobby gezinin geri kalanını okul otobüsünde oturup şoförle birlikte soft rock dinleyerek geçirmişti.

Yakınlardaki pankek dükkânlarını aratınca, otoban üzerinde Jim’in Yeri diye dört yıldızlı bir mekânın olduğu ortaya çıktı. Aslına bakılırsa Winter, bir insanın pankeki nasıl berbat edebileceğini hiç anlamıyordu zaten. Yani iyi yorumlar aldıysa gerçekten de iyi bir yer olmalıydı.

Bobby navigasyonu yeniden ayarladı ve rüzgârlı yolda park alanlarının yeniden asfaltlanması gereken ve önündeki bir tabelada eksik ya da sarkan harflerle günün spesiyalinin (limonlu yabanmersinli pankek) belirtildiği gösterişsiz bir binaya varana kadar ilerlediler.

Arabayı park eder etmez şurup ve pastırma kokusu burunlarını doldurdu. İçeri girdiklerinde kırmızı çizgili bir üniforma ve beyaz bir önlük giymiş yorgun bakışlı bir garson karşıladı onları. İstedikleri yere oturabileceklerini söyleyince Winter da en köşedeki masayı seçti. Yerine oturup servis kâğıdını ve peçeteye sarılı çatal bıçağı düzeltti. Bobby de peşinden geldi ve garsona beceriksizce gülümsedi. Garson lokantanın ön tarafındaki yerine döndü.

Winter hepsi en az elli yaşında görünen diğer müşterilere bakarak, “Sana da herkes bize bakıyormuş gibi geliyor mu?” diye sordu.

“Muhtemelen hayatlarında gördükleri ilk Asyalıdır. Boş ver onları,” dedi Bobby. “Makro saldırganlık seviyesinde değil de mikro saldırganlık seviyesinde ırkçılarsa atlatırız.”

“Sen o yüzden baktıklarını mı düşünüyorsun?” diye yanıtladı Winter. “Ben sadece genciz diye baktıklarını düşünmüştüm.”

“O da olabilir. Gidip sormak ister misin?”

Winter çatalıyla bıçağını çıkarıp peçetesinin üzerine koyarken ona ters ters baktı. “Yemek çubuğu isteyelim ve ne olacağına bakalım istersen.”

Bobby zoraki bir kahkaha attı.

Hemen yanlarındaki masaya baktılar. Winter’ın, mavi gözleri ve kısa boyunları nedeniyle baba oğul olduklarını düşündüğü iki adam masada oturuyordu. İkisi de inşaat işinde çalışıyor gibiydi. Kareli gömlekler giymişlerdi ve pantolonlarıyla botları farklı renklerde boya izleriyle kaplıydı. Genç olan Bobby Bae’ye bakarak babasına bir şeyler fısıldadı. Sonra ikisi de kahvelerinin son yudumlarını içip kasaya yöneldiler.

“Eh, sanırım cevabı öğrendik,” dedi Bobby.

Saçlarının dibinde en az beş santim beyazları çıkmış olan ve mavi göz farı sürmüş bir garson siparişlerini almaya geldi.

“Karar verebildiniz mi?” diye sordu garson, Winter’ın aşına olmadığı yoğun bir bölgesel aksanla.

Winter bir porsiyon limonlu yabanmersinli pankekle yanında pastırma ve çırpılmış yumurta istedi. Bobby de orta pişmiş yumurta ve hindi sosisli waffle sipariş etti. Garson siparişlerini not defterine yazdıktan sonra içeceklerini getirmek için kahvaltı barının arkasında gözden kayboldu. Bobby portakal suyu, Winter da soğuk kahve istemişti.

“Pankekçide waffle mı sipariş ediyorsun gerçekten?” diye sordu Winter, sesinin yargılayıcı çıkmaması için çabalayarak.

“Ben waffle’ı panekten daha çok severim.”

“Tamam ama yani sonuçta burası *pankek* restoranı. Bu biraz Harvard’a gidip sanat eğitimi almaya benziyor.”

“Aslına bakarsan Harvard’ın şahane bir görsel sanatlar programı var, yani örneğin elinde patladı.” Bobby ağır ağır nefes verdi. “Waffle da pankekle aynı şey. Sadece farklı bir yöntemle pişiriliyor. Hatta şurup ve tereyağının iyice dağılmasına izin veren özel tasarlanmış küçük cepleri var. Bu da sevdiğim iki şeyi bir araya getiriyor: kahvaltı ve yenilik. Panekte şurup falan hep tabağa dağılıyor, diğer yiyeceklerine karışıyor. Tamamen kaos.”

“Leziz, şekerli ve tereyağlı bir kaos.”

“Önlenebilir bir kaos.”

Hakaret kuyusu bir süreliğine kurduğundan ikisi de huzursuz bir sessizlik içinde oturup ellerine yeni bir malzeme geçmesini bekledi.

Garson gelip tabaklarını bırakınca rahatladılar. Winter, tabağının her yanını şuruba bulayarak bir gösteri yaptı. Tabağına bakarken küçük damarları bile titriyor olsa da Bobby’nin yüzündeki o tiksiniş ifadeyi görmeye değdi.

“Hadi güzergâhı yeniden düzenleyelim,” dedi Bobby arka cebinden defterini çıkarıp bir sayfasını açarken. “Üniversite turu dışında her şeyi kaydırabiliriz.” Bobby, Winter’a bir kalem uzattı.

“Senin George Washington’ı görmek istemene bile şaşırdım. Pek senlik bir yer değil.”

“Benlik mi?”

“Ivy Ligi üniversitelerinden değil sonuçta.”

“İnsanlar büyür.”

Winter, Bobby’nin büyüme konusundaki fazlasıyla düşük standartlarını düşünürken omuzlarını silktilti.

İkisi de güzergâh planlarına odaklanarak bu pankek molasının Bobby’nin planını etkilemeyeceğinden emin olmaya çalıştılar. Yine de her durduklarında konum bilgisi vermesi gerekiyordu. Gerçi güzergâhın basılı kopyalarını alan ebeveynlerinin endişelenmesi biraz düşük bir ihtimaldi.

Birinci günle ilgili orijinal plan şu şekildeydi:

05.30: Duş al ve giyin.

05.50: Kahve iç. Yulaf ezmesi hazırla.

06.00: Winter’a uyandırma mesajı at. Yulaf ezmesini ye. Programı gözden geçir.

06.15: Mesaja cevap vermezse Winter’ı ara. Su doldur. Arabayı yükle ve Winter’ın evine doğru sür.

06.30: Winter’ın evine varış. Winter’ın 15 dakika gecikmesini beklersen sürüş rotalarını gözden geçir. 30 dakika geç kalırsa broşürleri tekrar gözden geçir. Daha da geç kalırsa çek git.

07.00-07.15: Yola çık.

08.30: Winter’ın küçük mesanesi için mola.

10.30: Winter’ın aşırı küçük mesanesi ve benzin için bir mola daha.

12.30: George Washington kampüs turu. Yemek fişlerini önceden al ve kampüs haritasını incele.

14.30: Kampüsün yemekhanesinde öğle yemeği. Winter’a yola çıkmadan önce çişini yapmasını söyle.

15.30: Arabaya dönüş. (Kendime not: Otoparkın kart kabul etmemesi ya da makinenin bozuk olması ihtimaline karşı nakit hazırla.)

15.45-16.00: Winter'ın çışı olsa da olmasa da otele doğru yola çık.

16.30: Otele giriş, odaya yerleşme, duş ve bağımsız boş zaman.

18.00: Otelin restoranında akşam yemeği.

19.00: Winter'sız boş zaman. Aileyle görüşme, hafif bir şeyler okuma ve yatmadan önce keyif.

21.00: Cilt bakımı ve gece rutinleri.

21.30: Uyku.

Eğer kahvaltı uzarsa Winter'ın ilk tuvalet molasından fedakârlık yapılacaktı ama başka bir sapma olmadığı sürece günün geri kalanı beklendiği gibi gidecekti.

“El yazın seri katillerinki gibi. Şu harflerin küçüklüğüne bak-sana,” diye takıldı Winter. “Hem o i'lerinin noktası ne öyle?”

Bobby meyve suyu bardağının üzerinden Winter'a ters ters baktı. “Nokta.”

“Peki, akşam yemeğini neden programa ekledin?” diye sordu Winter, bıçağındaki ev yapımı kremayı yalarken. “George Washington'dan sonra yapacak bir şeyimiz yok. Canımız ne zaman isterse yemek yiyebiliriz.”

“Alışkanlık. Kendimi bildim bileli her akşam altıda yemek yedim.”

“Eğer saat tam altıda yemek yemezsek yine de hayatta kalabilir misin yoksa Pavlovvari bir nöbetle salyaların mı akmaya başlar?”

Bobby yumruğunu sıktı. “Hayatta kalırım. Ne yazık ki.”

Tereyağını waffleının üzerine eşit olarak sürme çabasına geri döndü, her yerini eşit olarak şurupla doldurduğuna emin olduktan sonra boşluklarını referans alarak waffleından mükemmel bir kare kesti. “Her neyse,” dedi kopardığı parçayı ağzına atarken. “Şu kural çiğneme mevzusunu detaylı konuşma imkânı bulamadık. Hâlâ yapmak istediğin bir şey mi bu?”

Winter, buzlu kahvesinden büyük bir yudum alarak pankekini yuttu ve donan beynini açmak için gözlerini kırıştırdı. “İsyanımızı yuvarlak masaya yatırmamız gerektiğini düşünmüyorum.”

“Tarihteki bütün isyanların yuvarlak masaya yatırıldığından gayet eminim.”

“Off, tamam. Ama bence bu işi yapacaksak biraz spontane olmaya çalışmalıyız.”

Bobby’nin dudaklarının ucu kibirli bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı. “İlk konuştuğumuzdan beri hiç kötü bir şey yaptın mı?”

Winter bir kaşını kaldırdı. İsyankâr bir evreye girme konusunda Bobby’nin onu yenmesinin imkânı yoktu. Winter, *çocuğun* suratındaki o ifadenin ne anlama geldiğini çözemedi.

“Bu sabah çiçek çaldım,” deyiverdi.

“Çiçek mi çaldın?” diye tekrarladı Bobby bir kahkaha atarak.

“Evet. Hobi bahçesinden söküp aldım, sonra da büyükanne-min avlusunda tekrar ekdim.”

Bobby çatalıyla bıçağını bıraktı. “Yani huzurevi arazisindeki çiçekleri çalıp huzurevi arazisinin başka bir bölgesine mi ektin?”

“Evet, ne olmuş?” Winter kahvesinin etrafında beliren damlacıkların bir kısmını ona doğru fırlattı. “Her neyse. Ayı ayrı başlamamamız gerekiyordu. *Sen* ne yaptın?”

“Dün Kai’yla sigara içtim.”

Bu, sabah Kai’ın Bobby’ye verdiği elektronik sigarayı açıklıyordu. Winter’ın isyan derken düşündüğü şeye daha çok benziyordu ama Bobby’ye puan kazandırmak istemedi.

“O bazı yerlerde yasal, o yüzden sayılmaz. Mala zarar verme ve hırsızlık bütün eyaletlerde yasak, o yüzden *buuum*,” dedi eliyle bomba patlatıyormuş gibi bir hareket yaparak.

Garson hesaplarıyla birlikte Winter’ın ekstradan söylediği meyve salatası için paketlerini getirdiğinde sustular. Bobby muhtemelen garsonun narkotik ajanı olduğundan korkmuştu.

“Şimdi bir şeyler yapalım o zaman,” dedi Bobby garson gince. Ardından hesabı Winter’a doğru itti. “Bu yemeğin parasını ödemeyelim.”

“Yemeği gömüp tüymekten mi bahsediyorsun? Bu sence de biraz çocukça değil mi?” dedi Winter hesabı geri iterek.

Bobby parmaklarını kâğıdın üzerine yerleştirip Winter’a geri ittirdi. “Sadece yapasın gelmiyor. Sana kalmış.”

Bobby Bae bunu söyledikten sonra kalkıp kapıya doğru yürüdü, tıklım tıklım masaların arasından geçerken garsonla hostese olmayan şapkasının ucunu kaldırarak selam verdi.

Winter hesaba bakarken panikledi. Çok para değildi ve içeride çok fazla insan vardı. Garson bu hesaptan bahşiş almasa muhtemelen maddi olarak çökmezdi. Ama belki de hesabı kendi maaşından ödemek zorunda kalabilirdi. Winter bu bir tür efsane mi yoksa restoranlarda gerçekten böyle bir uygulama var mı, emin değildi. Ya tutuklanırsa ne olacaktı? Bu resmen hırsızlıktı. Acaba büyükannesi onunla gurur mu duyardı yoksa üzülür müydü? Sonuçta bir kuralı çiğnemiş olacaktı. Ama uğruna ölmek istediği şey gerçekten de limonlu yabanmersinli pankek tabağı mıydı?

Winter hızlı bir karar verdi ve aceleyle dışarı, Bobby’nin yanına çıktı.

“Koş!” diye bağırdı hızlı adımlarla arabaya doğru yürürken.

“Harbiden yaptın mı?” diye sordu Bobby kocaman açılmış gözlerle ona bakarak.

“Arabaya bin. Gidelim.”

İkisi de SUV’ye atladılar, kapıları çarparak kapadılar ve emniyet kemerlerini taktılar. Tam o sırada garson lokantadan koşarak çıkıp onlara el sallamaya başladı. Kadının mavi göz farı ışıktan parlıyor, on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

“Gerçekten yapman gerekmiyordu!” diye bağırdı Bobby. Geri geri çıkmak için kolunu Winter’ın koltuğunun arkasına attı. “Ne yapacağım şimdi?”

“Bilmiyorum. Sür!”

“Onu ezeceğim!”

Bobby frene basıp garsonla konuşmak için camı indirirken Winter avucunu alnına vurdu.

“Her şey yolunda mı, hanımefendi?” diye sordu Bobby panikle.

“Kardeşin paket yaptırdıklarını unutmuş, tatlım,” dedi kadın, sonra da Bobby’ye Winter’ın masada bıraktığı köpük kapları verdi.

Bobby derin bir nefes verdi. “O aslında... Yani teşekkür ederim,” dedi. Sonra kapları Winter’ın kucığına fırlattı.

“İyi günler dilerim. Ayrıca cömert bahşiş için de teşekkür ederim, canım,” dedi Winter’a bakarak. Sonra da koşarak içeri girdi.

“Size de iyi günler!” dedi Bobby, garsonun neşeli hâline uygun bir tavırla. Kahkahasını bastırmaya çalışarak Winter’a döndü.

Winter bir parmağını kaldırdı. “Sakın.”

Bobby, otobana çıkana kadar kahkahasını tuttu. Winter iyice büzülüp başını yenilmiş bir tavırla pencereye yasladı.

“Sende o cesaret olmadığını biliyordum. Bütün bu mevzu bir fanteziden ibaret,” diye dalga geçti Bobby. “Sen bırak yasaları çiğnemeyi, asla yanlış bir şey yapamazsın.”

“Sanki sen yaparsın da,” dedi Winter. Bobby hâlâ tam hız sınırında yol alıyor ve radyoyu açmayı reddediyordu.

Buranın âşıkler eyaleti olduğunu belirten VIRGINIA’YA HOŞ GELDİNİZ! tabelasının yanından geçtiler. Bobby kocaman gülümsedi.

“Niye sırtıyorsun, ucube?” diye sordu Winter.

Bobby cevap vermedi. Onun yerine eğilip sol ayağındaki ayakkabıyı çıkardı ve arka koltuğa fırlattı. Ardından diğer ayakkabısını da çıkarıp arkadaki eşinin yanına gönderdi. Winter dehşet içinde onu izliyordu. “Ne halt ediyorsun sen?”

“Virginia’da çıplak ayakla araba kullanmak yasak,” dedi Bobby.

Winter, onun yüzündeki kendinden emin ifadeye dayanmadı. Bir kahkaha patlattı. “İyi de sen bunu neden biliyorsun ki? Tabii ki çiğnemek için en basit yasaı bulacaktın. Buradaki tek suç, benim burnuma karşı işleniyor!” Winter elini burnunun önünde salladı ama tamamen numaradandı. Bobby hep güzel kokardı. Belki de çocuğun en Koreli özelliğı bu olabilirdi.

“Bir keresinde denk geldiğim ıvır zıvır yarışma sorularından biriydi,” dedi Bobby. “Her eyalette garip kanunlar var. Bizim eyaletimizde de fillerle tarla sürmenin yasa dışı olduğunu biliyor muydun?”

Winter kahkahasını durduramıyordu. Telefonunu çıkarıp Virginia’daki anlamsız yasaları arattı. “Hey, Virginia’da ne zaman bir araba sollasan korna çalman gerektiğini biliyor musun?” diye sordu sayfayı tararken.

“Çok rastgele bir şey bu. Ehliyet eğitiminde hiç bahsi geçmedi.”

Bobby kırmızı bir Civic’in yanından geçiyordu. Winter uzanıp kornaya bastı. Civic’teki sürücü onlara hareket çekti. Bobby, Winter’ı koltuğına ittirdi. “Otobanda değil, ruh hastası!”

“Affedersin. Ama hey! Bu habere göre burada kadınları gıdıklamak yasa dışıymış.”

Bobby hiç vakit kaybetmeden Winter’ı yandan dürterek sıçramasına ve başını tavana vurmasına neden oldu. Bunun üzerine Bobby o kadar çok güldü ki burnundan sesler çıkarmaya başladı, hatta neredeyse yan şeride geçecekti. Winter misilleme yapmak istedi ama Bobby direksiyonu işaret etti.

“Dua et araba kullanıyorsun,” diye uyardı Winter. “Ama unutma, bu gece nerede yatacağını biliyorum.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım ki,” dedi Bobby Bae dramatik bir tavır takınarak. “Hem zaten sen yasanın kapsamına girmiyorsun. Kadın bile sayılmazsın.”

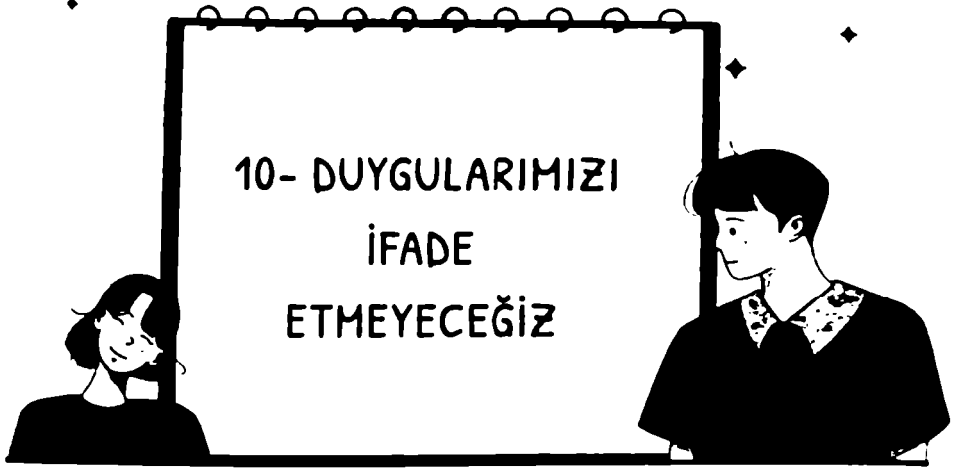
Winter alınmış gibi yaptı. “Kadınım bir kere. On altı yaşındayım! Yüz yıl öncede yaşıyor olsak çoktan dört çocuğum ve Judd adında bir kocam olurdu.”

“İnsan değilsin demek istedim. Sen uçamayan bir kuşsun.”

“Dedi, duygu namına pek bir şey taşımayan TI-84.”

“Tadı.”

Winter cüretkâr bir tavırla en sevdiği podcast olan Takım-yıldızlar’ını açma fırsatını kaçırmadı. Bobby radyoyu kapamaya yeltendi ama son anda fikrini değiştirerek elini tekrar direksiyona götürdü.

Bobby Bae

Bobby'nin kafasında üniversite kampüslerine yapacakları bu tur, bir tür devre mülk satışı gibiydi. Hızlı hızlı konuşan okul idarecilerinin çeşitli hediyeler ve şekerlemelerle Bobby'nin aklını çelmeye, başka bir okulu değil de onları seçsin diye kafasına girmeye çalışacaklarını düşünmüştü. Ama karşısında elinde bir avuç broşür ve harita tutan, kapüşonlu giymiş bir ikinci sınıf öğrencisi buldu.

"GW'ye hoş geldiniz. Adım Dante. Bugün rehberiniz ben olacağım," dedi tur rehberi. Winter'la Bobby'ye birer broşür ve harita verdi. "Beni takip edin de kampüste bir tur atalım, ben de bu arada sorularınız varsa onları cevaplayayım."

Bobby gruplarında başka insanların da olacağını düşünmüştü ama Dante, onlara katılacak başka birileri olacağına dair herhangi bir şey söylememişti.

Onları ana avluya götürdü. Bir dizi binanın çevrelediği çimenlik alanın göbeğinde bir heykel vardı: ortasından bir direk geçen geniş, metal bir halka. Öğrenciler onun etrafına oturmuş eskiz defterlerine bir şeyler karalıyorlardı. Dante öğrencilerin çoğunlukla güzel sanatlar fakültesinden olduğunu, natürmort

çalıştıklarını açıkladı. Yanlarından geçerek avlunun içlerine doğru ilerlediler. Daha fazla bina ve mavi George Washington bayrakları vardı. Birkaç çocuk frizbi oynarken bazıları da çimlere uzanmıştı ama avlu büyük oranda boştu ve Dante onlara bunun alışılmadık olduğunu söylemişti. Okul henüz açılmamıştı ve öğrencilerin yerleşme tarihine daha birkaç hafta vardı.

“Peki siz hangi öğrenim programlarıyla ilgileniyorsunuz?” diye sordu Dante, kütüphanenin önünde soluklanmak için durduklarında.

Bobby cevap vermek için ağzını açtı ama Winter ondan önce davrandı.

“Ben sadece manevi destek olmaya geldim,” dedi hafiften alaycı bir sesle. “Ama Robert buradaki... Hakikaten, hangi bölümle ilgileniyorsun?”

Dante ve Winter’ın ona bakması Bobby’yi rahatsız etti. Kendini sınavdaymış gibi hissetti ve ne cevap verirse versin -en azından Winter nezdinde- yanlış olacağını biliyordu.

“Matematik bölümünde eğitim almakla ilgileniyorum.” Winter verdiği cevaba ânında müdahale etmeyince rahat bir nefes verdi.

“Burada şahane matematik programlarımız var,” dedi Dante. “İstersen bölüm binasına bakabiliriz.”

Bobby bir tuğla yığınının bakmanın programa olan ilgisini ne açıdan etkileyeceğini anlamasa da kabul etti ve Dante onlara peşinden gelmelerini işaret etti.

“Matematik eğitimi almak istediğini bilmiyordum,” dedi Winter ilerlerken. “Matematik diplomasıyla ne yapılır ki?”

İşte başlamıştı.

Bobby, Winter’ın alaylarıyla uğraşacak havada değildi. Birden aslında matematik binasını görmekle de üniversite olarak GW’yi tercih etmekle de ilgilenmediğini fark etti. Bu ziyareti programına eklemesinin tek nedeni, George Washington’ın Jacqueline Charlotte Turner’ın ilk tercihi olmasıydı. Şu anda onu hatırlatan

koskocaman bir alanın ortasındaydı ve bu da moralini epey bir bozmuştu.

“Matematik diplomamla ne yaparım henüz bilmiyorum,” diye yanıtladı Bobby. Sesi tersler gibi çıkmıştı ama kendine engel olamıyordu. “Sonra düşünürüm. Matematik diploması alanlara da maaş veriyorlar sonuçta.”

Winter burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Önemsediğin bu mu? Para?”

Bobby kaskatı kesildi. “Elbette. Başarının önemli ölçütlerinden biridir.”

“Vay be. Gerçek bir sosyopatsın. Başka insanlar esneyince sen de esniyor musun?”

Winter olabildiğince dramatik bir tavırla esniyormuş gibi yapınca Bobby esnedi ve o esneyince Winter da tekrar esnedi. Bobby sonunda çenesini sıkarak esneme dürtüsünü bastırdı.

Bobby, “Kes şunu,” deyince Winter kıkırdadı.

“Siz ikiniz çok komiksiniz,” dedi Dante neşeli bir kahkahayla. “Kardeş misiniz?”

Bobby inlememek için kendini zor tuttu. Kimse birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını görmüyor muydu? Ten renkleri farklıydı bir kere, saç tipleri de farklıydı. Ayrıca Winter’ın göz kapaklarının alt kısmı katlanmıştı ama onunki öyle değildi. Neden herkes ikisinin abi kardeş olduğu konusunda ısrar ediyordu?

“Hayır, akrabalık bağımız yok,” dedi duygusuzca.

“Sevgili misiniz?”

“Hayır, sadece arkadaşız. Sayılırız yani.”

Dante onlara Bobby’nin iyiden iyiye alıştığı bir bakış attı. Hani şu “neden çıkmıyorsunuz ki?” bakışı. Her bir araya geldiklerinde çok benzer bir sorgulamaya maruz kalırlardı ve hemen peşinden de o bakış gelirdi. Çok saçmaydı. Başka kızlarla birlikte insan içine çıktığında kimse ona öyle bakmıyordu ama Winter’layken o bakış neredeyse garantiydi. İkisinin de Koreli olması dışında hiçbir neden düşünemiyordu.

Dante tekrar arkasına dönünce Bobby kaşlarını çatı. Kollarını kavuşturdu ve Winter ile Dante okulun mimari tarzıyla ilgili sohbet ederek ilerlerken o arkada kaldı.

Bobby, Jacqueline'le aralarında ters gidenin ne olduğunu çözemiyordu. Kızın iddia ettiğı gibi birbirlerinden uzaklaşmak ya da yeterince kavga etmemek gibi klişeler olamazdı. *Kim kavga etmek ister ki?* diye düşündü Bobby. Winter'la sürekli kavga ediyorlardı ve birbirlerini partner olarak görmek şöyle dursun, arkadaş olarak bile görmüyorlardı. Bobby ve Jacqueline, okul bitene kadar sürekli dip dibelerdi. SAT'ye birlikte çalışmış, doğa yürüyüşlerine çıkmış, birbirleriyle sonu gelmez komik sosyal medya gönderileri paylaşmışlardı ve Bobby onu her fırsatta randevuya çıkarmıştı. Gerçek randevular. Bir keresinde ikisini bir aşçılık kursuna yazdırmıştı ve orada *croquembouche*¹⁵ yapmışlardı. Epey bir yamuk olmuştu ve sonunda düştüğünde Bobby onu yakalamış, her tarafı tatlıya bulanmıştı. Bobby'nin pofuduk hamur katliamının ortasında öylece oturduğu fotoğraf, Jacqueline'in Instagram'da en çok beğeni alan paylaşımıydı.

Bobby, Jacqueline'le olan yazışmasını açtı ve ona kampüsten bir selfiesini göndermeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Kız bunu muhtemelen pek iyi karşılamazdı ve Bobby de yeterince ikna edici bir gülümseme takınamazdı. Onun yerine ayrılık mesajlarını geride bırakarak yaptıkları son güzel konuşmaya doğru çıktı.

Kaldır başını, Bae. Bu sene ikinci olduysan ne olmuş yani? Benim için daima birinci olacaksın, demişti Jacqueline.

Bobby, o kıza ne olduğunu merak etti. Yan yana otururlarken bile ona mesaj atan, her sene doğum gününde ona yepyeni bir Japon dolma kalemi alan, Bobby'nin komik olmadığını bildiğı hâlde yaptığı *şakalara* gülen o kıza ne olmuştu? Ne değişmişti? Bobby'yle ilgili bir şey olamazdı. O istikrarlı bir yaratıktı. Ama şimdi dönüp bakınca meselenin belki de tam olarak bu olduğunu düşündü. İstikrar, yulaf lapasına has bir şeydi.

¹⁵ Profiterol toplarının koni şeklinde üst üste dizilmesi ve üstüne karamel sos dökülmesiyle yapılan bir Fransız tatlısı.

Kimse yulaf lapasıyla çıkmak istemezdi. Aramalar kesildi, ardından mesajların arası açıldı ve bir süre sonra da günlerce iletişim kurmadıkları oldu. Bobby ya bunu görmedi ya da umursamadı. Jacqueline aylardır ağır çekimde ondan ayrılıyordu ve Bobby bunun farkına bile varmamıştı. Gözleri yanmaya başladı ve bir tuvalet bulup orada saklanma ve telefonundan *Riverdale*'in dördüncü sezonunu izleme dürtüsüne direndi.

Dante öğrenci yurduna girmek için izin almaya gidince Winter durakladı.

“Bu kampüs oldukça iyi ama sen pek ilgilenmiyor gibisin. Yola çıkmamızı ister misin?” diye sordu.

“Dante’yi öylece ortada mı bırakalım yani?” Kendi dönemlerinin en iyi öğrencisi olma onurunu elinden alan kıza bakarken rahatsız oldu. Bobby yokken valiyle biftak yerken Winter’ın bu endişesi neredeydi?

“Bir şeyler uydurabiliriz. Eminim o da burada olmak istemiyordur.”

Bobby birden kendini, “Çiçek çalmak kadar heyecan verici olmadığını biliyorum ama bu önemli,” derken buldu.

Winter bir adım geriledi. “Tamam, pardon. Rahatla.”

“Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun,” diye çıkıştı Bobby. Bu nereden çıktı kendi de bilmiyordu ama çenesini tutamıyor gibiydi.

“Eh, sen de her şeyi fazla ciddiye alıyorsun, Bay Şurup ve Tereyağı Cebi. Günün birinde damarlarından birini patlatacaksın. Jacqueline’e de böyle mi davranıyordun sen? Eğer öyleyse ayrılmanız artık çok daha mantıklı gelmeye başladı.”

Bobby birkaç kez ağır ağır gözlerini kırptırdı. “Sen benim ilişkimle, hatta herhangi bir ilişkiyle ilgili ne bilirsin ki? Daha kimseyle çıkmadın. Doğru düzgün arkadaşın bile yok.”

“En azından herkes beni sevsin diye yanıp tutuşmuyorum.”

Bobby yumruğunu sıktı. “Gerçekten senin gelmene neden izin verdim, hiç bilmiyorum.”

“Ben de gelmeyi neden kabul ettiğimi hiç bilmiyorum. Böyle olacağını biliyordum.”

Dante'nin geri geldiğini gören Bobby biraz yumuşadı. Winter da sessizleşti ve turlarına devam ederken kollarını bağlayıp ikisinin peşine takıldı. Aslında Bobby çıkışmak istememişti ama Winter, onun zirvede olmamasına neden olan birine göre hayatı fazla hafife alıyordu. Sonu gelmez şakaları ve ucuz eğlence düşkünlüğüyle en iyi ihtimalle dördüncü olabilirmiş izlenimi veriyordu. Winter tam olarak oradaydı. Hep dibindeydi. Hemen yanı başında duran, ona kendisi için bir şey ifade eden her konuda daha kötü olduğunu durmaksızın hatırlatan bir diken gibi.

Yurda girdiklerinde Bobby ranzalar ve bayat bira kokusu karşısında şaşkına döndü.

“Buraya girmek için nasıl notlara ihtiyaç var?” diye sordu Bobby.

“Sen bizim dönemin ikincisisin,” dedi Winter, bir gerçeği bile getirir gibi değil de uyarıda bulunur gibi. “Girersin.”

Jacqueline'in not ortalaması 3,9'du.

“Biliyorum. Sadece sordum,” diye karşılık verdi Bobby.

Dante boğazını temizledi. “Yani genel olarak epey iyi bir öğrenci olmak gerekiyor ama sınıf ikincisiysen endişelenmene gerek yok.” Winter'a döndü. “Tahmin edeyim, birinci de sensin?”

“Yakalandım.”

Bobby gözlerini öyle bir devirdi ki neredeyse kendini sakartlayacaktı.

Turlarına sessizlik içinde devam ederek konuşma işini tamamen Dante'ye bıraktılar. Bobby tura olan ilgisini tekrar kaybetmişti ama Dante'nin kapsamlı ve bilgili biri olduğunu kabul etmek zorundaydı. Dante'yle Jacqueline'in ortak dersleri olur mu diye düşündü. Dante muhtemelen tam Bobby'nin eski kız arkadaşının tipiydi. Bobby artık onun tipinin ne olduğundan da o kadar emin değildi. Ama kesin olan bir şey vardı ki Dante, Winter'ın tipi gibi görünüyordu. Winter sürekli gülümsüyordu ve çocuk ne zaman konuşsa kızın o alaycı tavrı sanki tatile çıkıyordu.

Turun son kanadına ulaştıklarında Winter, Bobby'ye bakmayı reddediyordu. Belli ki kızın canını sıkıyordu ve yalnız kaldıklarında bu meseleyle ilgili nutuk dinleyeceğini biliyordu ancak Dante'nin gerilimi hissetmemiş olmasının imkânı yoktu. Daha hızlı konuşuyor ve öncekinden daha az soru soruyordu. Onları son durağa, kaidenin üzerinde bastonu ve peleriniyle dimdik duran George Washington heykeline götürürken artık resmen koşuyordu.

"Böylece turumuz tamamlandı," dedi Dante ellerini çırparak. "Sizin bana soracağınız bir şey var mı?"

Bobby, GW'nin etik koşulları olup olmadığını, varsa birinden mesajla ayrılmanın bunu ihlal etmek sayılıp sayılmayacağını sormak istedi. Ama çenesini kapalı tuttu. Winter'ın sorusu yoktu ama yine de Dante'yi lafa tuttu. Bobby bir elini saçlarının arasından geçirdi. Yine havadan sudan konuşmalar. Bundan kaçamıyordu.

Dante ve Winter şimdiden en az onar kez "peki o zaman" ve "her neyse" demişlerdi. Bunu sona erdirmenin vakti gelmişti.

"Gitmemiz gerek," diye araya girdi Bobby.

Winter onu *öldürmek* istiyormuş gibi ters ters baktı.

"Kusura bakmayın, sizi tuttum," dedi Dante. "Sizi öğrenci merkezine kadar götürebilirim. Atıştırmalıkların ve içeceklerin ikram edildiği bir sunum yapılacak. Kayıt danışmanları benim bilmediğim her türlü soruyu yanıtlayabilir."

"Gerek yok. Biz yolu buluruz," diye yanıtladı Bobby.

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

"Peki. Ama herhangi bir şeye ihtiyacınız olur ya da bir şey sormak isterseniz bana ulaşın." Winter'ın broşürünün üstüne telefon numarasını karaladı. "Umarım GW'yi de düşünürsünüz."

"Neden olmasın," dedi Winter, Dante'ye özel attığı tebessümüyle. "İlk senin haberin olur."

Bobby, Dante ona dönmeden önce yüzünü toparlamayı başardı. Çocuk başıyla çok hafif bir selam verdi, sonra da gitti.

Aslında hoş biriydi ama Bobby ondan kurtulduklarına memnundu. Winter'sa değildi. Dante gider gitmez Bobby'yle aralarına birkaç adım mesafe koydu ve kollarını kavuşturup George Washington heykeline bakmaya başladı.

Bobby, Winter'ı en son onun evindeki termostatin ayarlarıyla oynadığı için kızın başı belaya girdiğinde böyle sinirli görmüştü. Bu sefer daha da öfkeli görünüyordu. Burun delikleri titreyordu, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sanki burnuna kötü bir koku geliyormuş gibiydi. Bobby uygunsuz davranmıştı. Bu hiç ona göre bir şey değildi. O kendini böyle yetiştirmemişti.

Aralarındaki mesafeyi kapadı ve Winter'ın duruşunu taklit etti. "Sence de biraz problemlili biri değil mi?" dedi George Washington'ı işaret ederek.

Winter dönüp ona bakmadı. "Köleleştirdiği o insanlardan falan bahsediyorsan, evet, bence de öyle," diye cevapladı dümdüz bir sesle.

Şahane, diye düşündü Bobby. Şimdi de kölelikten bahsediyorlardı ve Winter hâlâ onu öldürecekmiş gibi duruyordu.

Ne kadar öfkeli olduğunu ölçmeye çalışarak, "Peki, *Hamilton*'ı izledin mi?" diye sordu.

Winter dudaklarını büzdü. "Hayır."

"George Washington'ı Koreli bir oyuncu oynuyor."

"İyi mi bari?"

"Şey... Bilmem. Ben de izlemedim."

Winter aniden ona doğru döndü. "Bu maskaralığı burada keselim, olur mu?" dedi parmağını çocuğun yüzüne doğrultarak. "En sinir olduğum şeyi yapıyorsun."

"Ne gibi?"

"Koreli anne babaların yaptığı şu özür dileyemediğin için daha iyi davranmaya başlama olayı."

Bobby afallamıştı. Bunun bir *olay* olduğunu bilecek kadar Koreli aile tanı mıyordu. Sadece kendi ailesinin öyle olduğunu sanıyordu. "Affedersin. Ben fark edememiştim..."

“Bütün sabah gayet iyiydik ama bu kampüse adım atar atmaz birden düşüncelere daldın ve aksileştin. Bana ne olduğunu söyle-sen iyi olur çünkü moratoryum ilan ediyorum.”

Bobby'nin ciğerlerindeki hava çekildi.

İkisi, arkadaşlık sınırları içinde bir şeyler söylemeleri ya da yapmaları gerektiğinde belirledikleri kuralların uygulanmasına ara verdikleri bir süreç olan moratoryum ilan edebiliyorlardı. Yıllar boyunca birkaç kere yapmışlardı bunu. Mesela Winter'ın okulda kot pantolonunu yırtması üzerine Bobby'den kapüşonlu-sunu ödünç alarak beline sarması ya da annesiyle babası yokken Bobby dışarıda kaldığında Winter'ın yedek anahtarla onun im-dadına koşması gibi küçük iyilikler için. İçlerinden biri kişisel bir şey söyleyeceği zaman da kullanılabilirdi. Ya da bazen içlerinden biri diğerinin bir şeye son vermesini istediği zamanlarda bir tür güvenli sözcük vazifesi görüyordu.

“Moratoryumu reddediyorum. Bu konuda konuşmak istemi-yorum,” dedi Bobby.

“Eh, sen böyle yapacaksan ben koca bir haftayı seninle geçiremem.”

“Bu özel bir şey ve biz aslında arkadaş değiliz.”

“O yüzden moratoryum dedim ya! İlan edildi bir kere, saygı-uyman gerek.”

Doğruydı. Birinci sınıftayken Bobby okulda Winter'ı ağ-larken bulduğunda orijinal belgeye yaptıkları bir eklemeydi bu. Bobby o gün onu ilk kez ağlarken görmüştü, bir daha da gör-memişti. Winter, arkadaşının büyükannesi Bayan Lin'in hasta olduğunu öğrenmişti. Bobby kadının vefat ettiğini geçenlerde öğrenmiş ve üzülmüştü. Bayan Lin narin bir yüzü olan tatlı bir kadındı ama Bobby onunla hiçbir zaman doğru düzgün iletişim kuramamıştı. Winter'a peçete uzatıp eve kadar onunla yürümüş, okulda da onu idare etmişti. İkisi de o kadar iyi öğrencilerdi ki öğretmenlerden hiçbiri Bobby'yi sorgulamamıştı. İkisi bu ko-nuyu bir daha hiç açmamıştı.

Bobby ona hak verdi. Bir belge imzalamıştı ve sözünü çiğnemeyecekti. Omuzlarını yenilgiyle düşürdü ve “Burası Jacqueline’in ilk tercihiydi,” dedi.

Winter’ın yüzü ânında düştü. “Off... Hadi be.”

“Aynen...” Bobby iç geçirdi. “Ben de GW’yi ilk görüşte seversem bunun onunla tekrar bir araya gelmek için çabalamam gerektiğine dair bir işaret olacağını düşünmüştüm ama öyle bir şey olmadı.”

“Çünkü buna izin vermedin,” dedi Winter mırıldanarak.

Bobby saçını arkaya attı. “Bir dakikalığına benimle empati kurmayı deneyebilir misin?”

“Nasıl kurayım? Benim hiç ilişkim olmadı ki, unuttun mu?”

“Özür dilerim. O biraz bel altı oldu. Bizim için bile.”

“Evet, aynen öyle oldu.” Winter bakışlarını yere eğdi. “Ama galiba ben de burnumu sokmamalıydım.”

“Evet, sokmamalıydın.”

Winter elinde tuttuğu kampüs haritasını çevirerek dikkatle inceledi. “Ama hemen vazgeçmek zorunda değiliz. İstersen kayıt sunumuna gidebiliriz. Hem görünüşe bakılırsa buralarda bir yerde bir su aygırı heykeli de varmış.”

Bobby elini geçiştirmek ister gibi salladı. “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama boş ver. Moratoryumu sonlandırıyorum.”

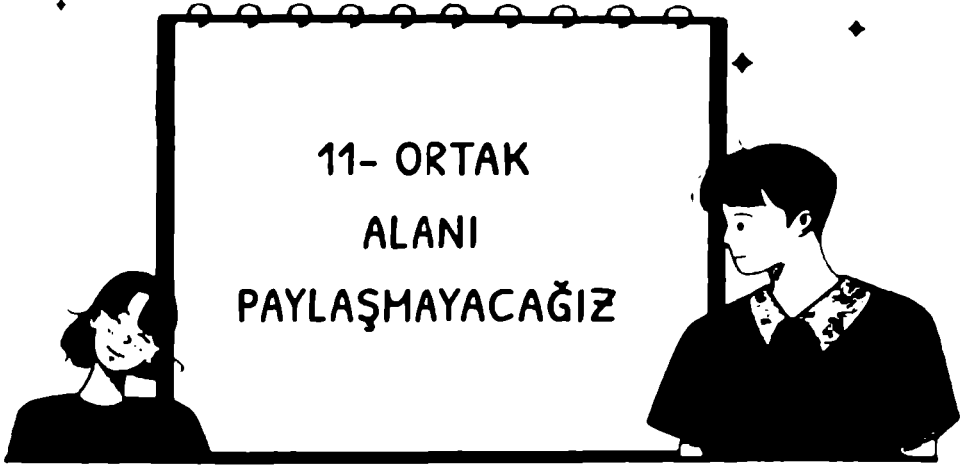
“O zaman Smithsonlara gidelim mi? Belki orası moralini biraz yerine getirir.”

“Ben çocuk değilim,” diye çıkıştı Bobby. “Gidelim mi artık?”

“Tamam ama kibarlık etmeye çalıştığım kayıtlara geçsin lütfen.”

Bobby, Winter’ın muhtemelen Hava ve Uzaycılık Müzesi’ni görmek istediğini biliyordu. Ona olan biteni anlattığı için pişman oldu. Ruh hâlini çaktırmama konusunda daha iyi iş çıkarmalıydı. Winter sürekli acıyan gözlerle ona bakıp duruyordu ki bu her zamanki küçümseyen ifadesinden de berbattı.

Sessizlik içinde arabaya doğru yürüdüler. Otele doğru yola çıkmadan önce Bobby annesine konum gönderdi.

Winter Park

Bobby ve Winter otele bir saat erken dönmüşlerdi, bu da asıl planlarına geri dönebilecekleri anlamına geliyordu. Normalde bu Bobby'yi çok mutlu ederdi ama hiç bahsini açmadı. Doğruca odasına giderek kapıyı çarptı.

Winter bir süre çocuğun kapalı kapısını izledikten sonra süitlerini şöyle bir gezmeye karar verdi. Bay ve Bayan Bae'nin onlar adına tuttuğu iki yatak odalı süit fazlasıyla kişiliksiz ama fazlasıyla temizdi. Mobilyalar nispeten rahat geometrik şekillerden oluşuyordu, laminant tezgâhı ve mini buzdolabı bulunan minik bir mutfak da vardı. Winter'la Bobby'nin odaları ana alanın karşılıklı iki tarafındaydı. Winter yalnızca tek bir banyo olduğunu ve bunu ortak kullanmaları gerekeceğini fark edince inledi.

Sürgülü balkon kapısına doğru ilerleyerek yere kadar uzanan perdeleri çekti ve kapıyı hafifçe araladı. Parlak kırmızı güneş, ağaçların arkasında gözden kaybolmaya hazırlanıyordu. Havada egzoz dumanı ve komşu odaların birinden gelen ot kokusunun karıştığı topraksı bir koku vardı. Washington koca bir şehirdi, muhtemelen dünyanın en iyi şehriydi ama onca telaş ve koşturmaca arasında bile daima bir sükûnet ve kararlılık hissi vardı.

Telefonundan gelen bir vızıltı dikkatini dağıttı. Emmy olduğunu umdu ama göz doktorundan randevu almasını hatırlatan bir e-posta gelmişti. Winter, Emmy'yi bulmak için son arananlar listesinde gezindi. Parmağı bir süre arkadaşının isminin üzerinde oyalandı, ardından nihayet basmaya karar verdi. Ekranda Emmy'nin gülümseyen yüzü belirdi. Telefon bir süre çaldıktan sonra sesli mesaja düştü.

Hep böyle mi olacak? diye düşündü Winter. Năi Nai öldükten sonra bir şeylerin değişeceğini, Emmy'nin farklı olacağını tahmin etmişti ama daha önce aralarındaki bağın bu kadar koptuğunu hiç hissetmemişti. Yan yanalarken bile Emmy hüznü ve dalgındı, o her zamanki neşesi küçük ve kısa patlamalar hâlinde ortaya çıkıyordu yalnızca. Ne var ki Winter yas tutan birine kızamazdı.

İç çekerek Bobby'nin odasından biraz daha büyük olan kendi odasına doğru ilerledi. Duş almak için eşyalarını yatağın üzerine serdi. Bütün gününü arabanın içinde geçirmişti ve Washington yaz mevsiminde aşırı boğucu oluyordu. İyi kokması gibi bir ihtimal söz konusu bile olamazdı.

Otelin duş adını verdiği camdan kutuya adım atarak suyun altında gözlerini kapadı ve suyun, günün kirini akıtmasına izin verdi. Akçaağaç şurubunun kokusu hâlâ geliyordu, dolayısıyla sabah saçlarına biraz bulaşmadığından hiç emin olamıyordu.

Kahvaltının kokusu giderden akıp yok olurken akşam yemeğini düşünmeden edemedi. Washington adı verilen bataklıkta sivrisinekların taze ısırıklarıyla kaplanmıştı ve tek arzusu güzel, geleneksel bir Kore yemeğiydi. Mesela *jjajangmyeon*. Tatlı ve iştah açıcı siyah fasulye sosuna bulanmış el yapımı erişteyle dolu bir kâseye gömüldüğünü hayal etti. Bu düşünce bir yandan ağzının sulanmasına neden olurken bir yandan da aklına Emmy'yi getirdi. Bir keresinde arkadaşına o yemeğin lafını açmış ve arkadaşının Winter'ın neden bahsettiğini gayet iyi bildiğini görünce şoke olmuştu. Bu yemek aslında bir Çin yemeğiyken Koreliler

kendi damak zevklerine göre uyarlamıştı. Winter onu bir başkasıyla yediğini hayal bile edemiyordu. Utandığı yoktu aslında ama biraz karmaşık bir yemektir ve Kore yemekleri her zaman akçaagaç şurubu gibi güzel kokmazdı.

Belki Bobby akşam yemeğinde *jjajangmyeon* yemek isterdi. O yemeği en güzel Bobby'nin annesi yapardı ama belki yakınlarda paket olarak alabilecekleri bir yer bulurlardı. Winter bunu Bobby'ye sormaya karar verdi.

Alnını düşün duvarına yasladı ve gürültülü bir iç çekişle gözlerini tekrar kapadı. Bütün içgüdüleri ona Emmy'ye tutunup bırakmamasını söylüyordu ama bundan sonra birbirlerinin hayatlarına nasıl uyum sağlayacaklarını hiç bilmiyordu. Modeller ve uzay mühendisleri aynı sosyal çevrede ne kadar yer alabilirlerdi ki

Winter duştan çıkınca havluya sarınarak yatağa uzandı ve saçlarının yastığı ıslatmasına izin verdi. Instagram'ı açıp Emmy'nin profiline girdi. Arkadaşının dans ettiği videoyu otomatik oynatmada izledi. Siyah tayt giymiş, dekor olarak da beyaz bir tül seçmişti. Emmy çok sık taşınmıştı, hatta bazen doğru düzgün iletişim kuramadıkları ülkelere gitmişti. Ancak buna rağmen her zaman, dans ederken dil engeli gibi bölgesel engellerle karşılaşmak zorunda olmadığından bahsederdi.

Videoda Emmy yerde yatıyordu, sırtı kavislenmiş ve kolları iki yana açılmış, göğüs kafesinin girintileri ortaya çıkmıştı. Sonra dönüyor ve gücünü karnında toplayarak bedenini yukarı kaldırıyor. Ayak parmakları dik ve göğsü açıktı, el parmakları uzun, temiz çizgiler hâlinde yere uzanıyordu. Winter büyülenmiş gibi ağırlık merkezi kusursuzca ve akışkan hareketlerle değişirken Emmy'nin kol ve bacaklarındaki kasların uzayıp çıkıntı yapmasını, sanki bütün dünya onun sahnesiymiş gibi alanın tamamını kullanmasını izledi.

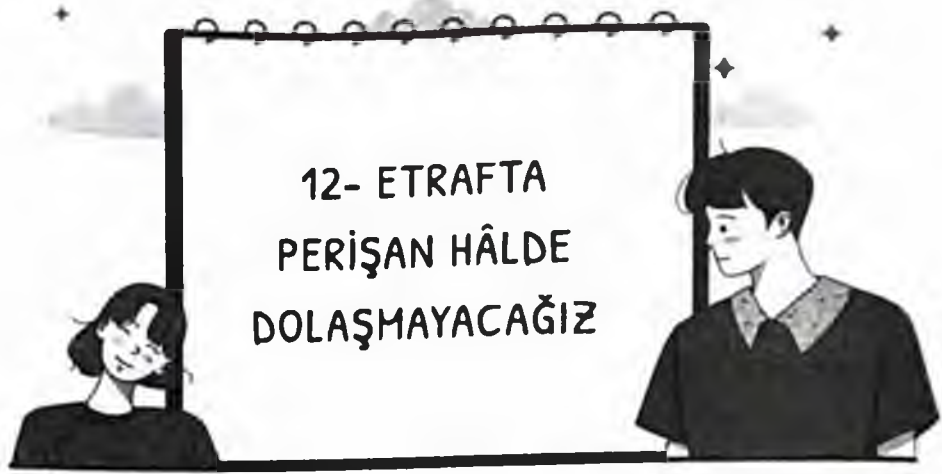
Koreografi, Emmy'nin geleneksel bir selam verirmiş gibi öne doğru eğilmesiyle sonra erdi. Derin derin nefesler alıp verdikçe sırtındaki bütün omurlar dile geliyordu sanki.

“Nasıldı?” diye sordu Emmy başını kaldırıp gülümseyerek.

Winter, Emmy’nin modellik çekimine ait fotoğraflarına baskarken bu kadar kalın kafalı olduğu için kendine kızdı. Tanıştıklarında Emmy’nin kulakları o güne dek gördüğü en büyük kulaklardı. Onları örtmek için saçlarını uzatıp üzerine atıyordu. Zamanla onlara alışmış ve yavaş yavaş, arkadaşlarının da tavsiyeleriyle en iyi açılarını öğrenip her gün poz vermeye başlamıştı. İşlerin doğal gelişimi bu yöndeydi. Emmy neredeyse bütün dünyada yaşamış ve ânında arkadaş edinmeyi, arkadaşlıkların muhtemelen sonsuza dek sürmeyeceğini öğrenmek zorunda kalmıştı. Winter başından beri Emmy’nin önünde sonunda onu da arkasında bırakacağını biliyordu aslında. Üniversite arkadaşlıklarını sonsuza dek kuvvetlendirmek için bir fırsat olacaktı güya. Ama şimdi hepsi, çocukluklarıyla birlikte elinden kayıyordu.

Her şey çok hızlı oluyordu.

Telefon Winter’ın elinden kaydı ve sertçe yüzüne çarptı. Winter telefonu yana fırlatıp örtüleri kafasına çekti.

Bobby Bae

Bobby odasındaki kanepeye uzanmış, kendi kokusuna aldır-mamaya çalışıyordu. Duş almak için yanıp tutuşsa da Winter ondan önce davranmıştı.

O da bu zamanı Kai'a mesaj atarak değerlendirmeye karar verdi.

Bobby

Hey, beni özlemedin mi daha?

Bobby, Kai'ın mesaj atmasını beklerken bacaklarını kanepenin kenarında çaprazlamıştı. Cevap gelmesi uzun sürmedi. Kai muhtemelen kitapçıdaki işindeydi ve akşamları pek yapacak bir şey olmuyordu.

Kai

Dur tahmin edeyim. Winter'la kanka oldunuz ve uyumlu kolyeler seçmek için yardıma ihtiyacınız var.

Bobby

Nereden anladın?

Winter, tanıştıkları ilk andan beri Bobby'den nefret ediyordu. Bobby bunun nedenini hiç anlayamasa da aradan neredeyse on yıl geçtikten sonra aralarında bir arkadaşlık kurulamayacağı gayet açıktı. Birbirlerinden çok farklıydılar. Üstelik bugünden sonra kız muhtemelen bir daha onunla hiç konuşmayacaktı.

Kai

Winter'a Korece öğrenmeye çalıştığını
hâlâ söylemedin herhâlde.

Bobby

Hayır. Ve söylemeyi de düşünmüyorum.
Bunu konuşmuştuk.

Kai

BuNu KoNuŞMuŞTuK.

Bobby

Lütfen benimle dalga geçme.
Zaten boktan bir gün geçirdim.

Kai

Of, amma güldüm. Bende sevgiden başka
bir şey yok, dostum. Jacqueline'in istediği
okula gittin, değil mi? Nasılsın?

Bobby'nin alt dudağı ona hiç sormadan titredi.

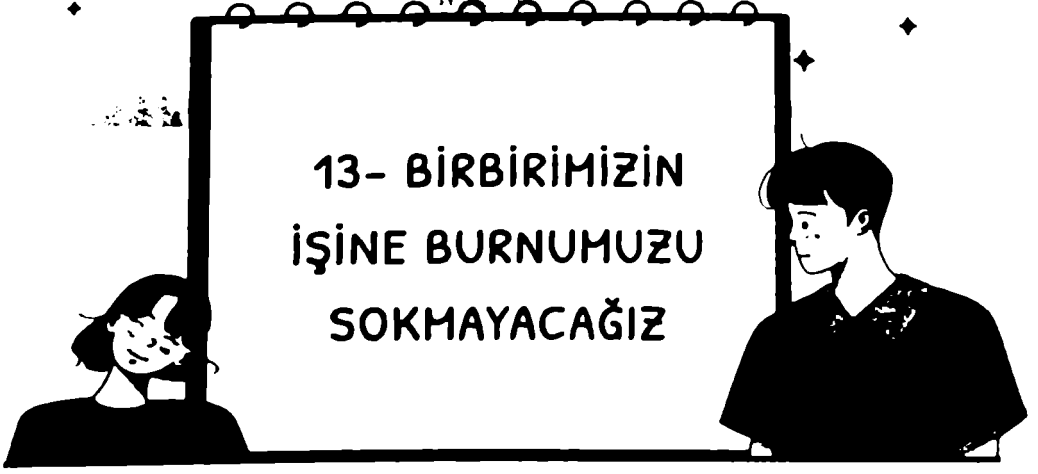
Bobby
İyiyim.

Kai'in bunu yemeyeceğini biliyordu. *İyiyim*, iyi olmayanların edeceği bir laftı.

Kai işin peşine düşmeyerek Bobby'yi rahatlattı ve konuyu değiştirdi. Kai'in yazdığı ve çizim aşamasında olan bir grafik roman hakkında yazışmaya devam ettiler. Karakterlerden birini Bobby'den esinlenerek yaratmıştı ama Bobby buna karşı çıkmıştı zira ona sorulsa kendi yansıması olan bir karaktere Sütçocuğu adının verilmesine asla izin vermezdi. En azından süper kahramandı ama onun kriptoniti de onu elden ayaktan düşüren laktoz intoleransıydı.

Sonunda Kai'in işe dönmesi gerektiği için konuşmalarına son verdiler ve Bobby yine kendi düşünceleriyle baş başa kaldı. Winter'ın banyodan çıktığını duyunca doğrulmaya çalıştı ama başaramadı. O da arkasına yaslanıp televizyonu açtı.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Winter Park

Winter elinde bir fincan çay ve koridordaki otomattan aldığı kurabiyelerle balkona çıktı. Güneş henüz tamamen batmadığından gökyüzü mor ve turuncuya boyanmıştı. Normalde çayıyla birlikte dışarıda oturmak için havanın kararmasını bekler, böylece yıldızları izlerdi ama o sırada biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Bobby kendini odasına kapamış, saçma sapan bir gençlik dizisi izliyordu. Aslında Winter akşam yemeğini erken yemeyi önerecekti ama tam kapıyı çalacakken başka bir şeyle karıştırılması imkânsız bir ağlama sesi duydu. Otelin duvarları kâğıt gibiydi, gerçi Bobby'nin o süslü şeker kamışı küspesinden yapılma kâğıtlarına benzemiyordu.

Winter sert kurabiyelerinden birini fincanına batırarak mükemmel yumuşaklığa erişene kadar içinde gezdirdi. Tam bir çay tiryakisiydi ve başka koşullar altında olsa otelde ücretsiz temin edilen siyah çaylara da otomat bisküvilerine yaptığı gibi burun kıvrırdı ancak bazı tavizler vermeye hazırdı. Neticede denize düşen yılanı sarılırdı. Yine de taviz vermeyeceği tek şey, kurabiyesinin sertliği.

Winter kendini rahat hissetmesine rağmen telefonu dışında herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Cebinde koca bir kurşun yığını varmış gibi ağırlık yapıyordu. Birkaç derin nefes alarak gururunu bir yana bıraktı ve Emmy'yi bir kez daha aramayı denedi.

"Hey, art arda iki defa aradın. Her şey yolunda mı?" diye cevapladı Emmy.

Winter, Emmy'yi tanıdığı ilk günden beri onunla herhangi bir konuda konuşmakta hiç bu kadar zorlanmamıştı.

"Evet, iyiyim," diye yanıtladı Winter. "Sadece seni özledim."

Emmy rahat bir nefes verdi. "Ben de seni özledim. Ortalıkta görünemediğim için üzgünüm. Ayrılmadan önce yapmam gereken milyonlarca şey var."

"Evet, fotoğrafları gördüm. Muhteşem görünüyorsun."

"Sesin bozuk geliyor. İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Emmy. "Mesele Bobby mi? O küçük pislik yine ne yaptı?"

Geçen seferki konuşmalarında sırrını açık etmiş olsa da Emmy #BobbyTakımı üyesi olmayan az sayıda tanıdığından biriydi. Emmy Çinli olduğundan, Winter'ın neden onunla arkadaş olma zahmetine girmediğini anlıyordu. İnsanlar hep onların çıktığını varsayıyordu ve okuldaki tek Asyalılar onlarken sevgili olamazlardı. Bu biraz... olay olurdu ve Winter bunun bir olay olmasını istemiyordu. Liseyi olaysız ve Bobby Bae'siz atlatmak istiyordu. Emmy'nin Bobby'ye gizli bir hayranlık beslemesi karşısında ihanete uğradığını hissetmekten alamamıştı kendini. Yine de Emmy'ye her şeyi anlattı: Yola çıkışlarını, waffleları ve George Washington'ı, Bobby'nin Jacqueline yüzünden ne kadar üzülüğünü. Hızlı hızlı anlatıyor, Emmy'yle telefonda geçirebileceği süreyi Bobby Bae'yle heba etmek istemiyordu.

"Aynı odada mı kalıyorsunuz?" diye sordu Emmy.

"Saçmalama. O harbiden odasına kapanmış ağlıyor. Yemeğe gidebilmemiz için kalkıp duş alması gerekiyor."

Emmy burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Cidden çok uzun duş alan bir tipe benziyor. Muhtemelen kafatasına uzun uzun masaj yapıyor ve hayatla ilgili düşüncelere dalıyordur. Zavallı çocuk. Kız arkadaşı nasıl biriydi acaba? Berbat biri miydi?”

“Hiç bilmiyorum ki. Biraz otoriter bir tip ama muhteşem biri ve muhtemelen bizim dönemde Bobby’den hemen sonra geliyor, üçüncü.”

Emmy güldü. “Anlaşıldı. Bobby acayip iki boyutlu bir tip. Hatırlasana sırf kafası duruyor diye babanın yaptığı balığı yememişti. Balığın tamamen temizlenmiş ve kılçıkları ayıklanmış olmasını istemişti. Yani, sen Asyalısın, dostum. Aş bunu.”

“Sen de yememiştin, hatırlıyor musun?”

“Çünkü gözleri *Mona Lisa* gibi sürekli bana bakıyordu. İster sen beni dava edebilirsin.”

Winter güldü. Ne zaman gülmek istese Emmy’ye güvenebilirdi. Sadece sıradan bir *ha-ha* değil, “gözünden yaşlar akarak, canın fazla eğlenmekten acıdığı için Tanrı’ya dua ederek” ağlamak. Emmy’yle konuşmayı sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Onunla yine şakalaşmak çok güzeldi.

“Halmeoniye uğradın mı bu arada?” diye sordu Winter.

“Bu aralar değil. O nasıl?”

“İyi sanırım. Peki büyükannemin çiçek kutusundaki bütün çiçeklerin çalıntı olduğunu biliyor muydun?”

“Evet, onu o işe sokan Năi Nai’ydi.”

Winter elini kalbinin üzerinde koydu. “Ah, Năi Nai. Artık kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum. O kadın bir azizeydi.”

“Sırf seni tahta kaşıkla eşek sudan gelinceye kadar dövmediği için böyle diyorsun.”

“Doğru ama yine de...”

Bir sessizlik oldu. Winter, Emmy’nin konuşmak için nefes aldığını ama sonra fikrini değiştirerek tuttuğu nefesi verdiğini fark etti.

Sonra Bobby'nin kapısının açıldığını duydu. Arkasına baktığında Bobby'nin kan çanağına dönmüş gözler ve şişmiş bir yüzle eşikte dikildiğini gördü.

“Bae mi o?” diye sordu Emmy, dikkat dağınıklığına sevinerek.

Winter dişlerini sıkarak, “Lütfen ona öyle deme,” diye karşılık verdi. “Ama gitsem iyi olacak galiba. Saat tam altıda akşam yemeği yemezsek Bobby balkabağına dönüşüyormuş.” Tabii bir de söyleyeceklerinin tükenmiş olması vardı.

“Benim de gitmem gerek,” dedi Emmy. “Bobby’ye selam söyle.”

“Söylerim. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Emmy telefonu kapadı ve Winter uzun bir nefes verdi.

Bobby, Winter’a doğru ilerleyerek balkon kapısını aralayıp yanına çıktı. Korkuluğa tutunarak şehri izledi. “Emmy miydi?” diye sordu.

“Ah... Evet. Sen onu hatırlıyor musun ki?”

“Elbette. Ailelerimiz New York’taki şu konsere giderken ikimizi de halmeoniye bırakmıştı, hatırlıyor musun? Halmeoni de bizim yaramazlıklarımızdan yorulup ikimizi de Năi Nai’ye yollamıştı. Emmy de yaz tatili için oradaydı ve hep birlikte milyonlarca mantı yapmıştık.”

Winter’ın yüzünde hüznü bir tebessüm belirdi. “Emmy ve ben milyonlarca mantı yapmıştık. Sen dört tane falan yapmıştın.”

Bobby ters ters baktı. “Mükemmel olmalarını istemiştin.”

“Midemize girdiklerinde bizimkiler de en az seninkiler kadar mükemmeldi,” dedi Winter. Bobby’nin ona baktığını gördü. “Telefon konuşmasının herhangi bir kısmını duydun mu?”

Bobby başını iki yana salladı. “Hayır ama annem bana Emmy’nin seninle birlikte Boston’da okula gitmeyeceği için senin üzgün olduğunu söyledi. Bu konuda konuşmak ister misin?”

Winter başını öne eğdi. “Ben de odanda seni duydum. *Sen* o konuda konuşmak ister misin?”

“Hayır, zaten konuşmamıza da gerek yok,” diye yanıtladı Bobby çenesini sıkarak. “Ama herhangi bir konuda konuşmadan önce bir gözlemimi dile getirebilir miyim?”

Winter merakına yenik düştü. Bobby’ye devam etmesini işaret etti.

“Emmy’yi tanıdığımdan beri,” diye başladı Bobby, “hep o seni görmek için ta Kuzey Karolina’ya kadar geldi. Hiç onunla orta bir noktada buluşmayı denedin mi?”

Almanya’yla buranın ortası herhâlde Atlantis’te bir yerlerdi.

Winter’ın yüzü buruştu. “Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“İlişkimiz her zaman kurallarımızla tanımlandı, *senin* önerdiğin kurallarla,” dedi Bobby suçlar gibi parmağını uzatarak. “Sence aynı şeyi ona da yapmış olabilir misin? Ya da... herkese? Ayı düşeceksiniz ve bu çok berbat bir şey, anlıyorum. Kai’dan uzak kalınca ben de çok üzüleceğim ama ilk kez ayrı kalacağız, dolayısıyla arkadaşlığımızı sürdürmek istiyorsak ikimizin de eşit çaba göstermesi gerekecek. Sana gelince, Emmy’yi hayatında tutmak istiyorsan artık biraz üzerine düşeni yapmaya başlaman gerekebilir.”

Üzerime düşeni yapmak mı? diye düşündü Winter. Emmy’yle olan arkadaşlığı Bobby’yle ilişkisine hiç benzemiyordu. İlk başta içinden savunmaya geçmek geldi ama belki de haklı olduğu yanlar olabilirdi. Teksas’ta ya da kısa bir süreliğine Kansas’ta yaşadığı zamanlarda Emmy’yi ziyaret edebileceği hiç aklına gelmemişti. Winter dumura uğramıştı. O kadar dumura uğramıştı ki *dumura uğramak* gibi ifadeler kullanıyordu. Bobby haklı olabilir miydi? Winter şimdi durup düşününce, kitap kulübü için okuyacakları kitapları hep kendisinin seçtiğini, hep onun evinde buluştuklarını ve Emmy sürekli halmeoniyle vakit geçirse de kendisinin dil engeli yüzünden Năi Nai’yle zaman geçirmek için hiç çabalamadığını fark etti. Emmy tamamen onun dünyasındaydı ama Winter, Emmy’nin dünyasına adım atmaya bile çalışmamıştı.

“İyi misin?” diye sordu Bobby.

“Affedersin, iyiyim,” diye yanıtladı Winter. “Sadece söylediklerini düşünüyordum.”

“Bana aldırma. Haddimi aştım.”

“Evet, lütfen tekrarlama.”

“Oldu bil,” dedi Bobby başıyla onaylayarak. “Aç mısın? Ben duş aldıktan sonra yemek yiyebiliriz.”

“Ah, programın dışına mı çıkacağız? Sen duş alana kadar saat altıyı geçer,” dedi Winter alaycı bir tavırla, konuşmalarının kasvetini azaltmak için. Fincanıyla kurabiyeleri işaret etti. “Ben şimdilik iyiyim. Atıştırmalığım var ve yıldızların çıkmasını bekliyorum.”

“Sivrisineklere yem olacaksın.”

“Biliyorum. Kanım bütün oğlanları etrafıma topluyor.”

“Sadece dişi sivrisinekler ısırır.”

Winter zihninde yüzünü ellerine gömdü. Aklında beliren yüzlerce hakareti ona söylememek için elinden geleni yaptı. Bu çocuk Winter’ın ona karşı nazik olmasını neden bu kadar zorlaştırıyordu ki?

“Bekle biraz,” dedi Bobby, onu balkonda yalnız bırakarak.

Winter dudaklarını büzerek kendi kendine, “Peki,” dedi. Şaka yapmaması gerektiğini biliyordu. Bobby’nin çok seçici bir mizah anlayışı vardı.

Bobby, elinde bir şişe spreyle geri döndü. “Al. Bundan sürersen sinekler seni çok fazla ısırılmaz.”

“Yemeğe naneli bir Noel ağacı gibi kokarak ineyim diye yaptığın bir eşek şakası mı bu?”

Bobby gözlerini devirdi. “Eski bir can kurtaran numarası. Kai bir ara havuzda çalışmıştı, hatırlıyor musun?”

Winter, Kai’ın geçen yaz boyunca havuzda kafası güzel gezdiği için kovulduğunu hatırlıyordu. Spreyi alıp kollarına ve bacaklarına biraz sürdü. Kovucu etkisinden pek emin olmamakla birlikte, ne olsa denemeye hazırды.

“Teşekkürler,” dedi Winter, bakışlarını çevirebileceği en az tuhaf kaçacak noktayı bulmaya çalışarak.

“Yani...” dedi Bobby ensesini ovuşturarak. “Washington’da bir Koca Ayak’ı tespit edip sonra da öldürmenin yasa dışı olduğunu biliyor muydun?”

“Yani birini işaret edip *Koca Ayak* diye bağırırsam onu öldürmek zorundayım ve bu bir suç, öyle mi?”

“Yani kurbanına önden *Koca Ayak* demenin cinayeti daha da yasa dışı hâle getirdiğini sanmıyorum.”

“Her ne haltsa, Koca Ayak.”

Bir süre sessiz kaldılar. Etraflarında kararsız bir hava vardı. Winter hangi bilinmeyen bölgede olduklarından emin değildi ama sanki Bobby onu, Emmy’yle yaptığı felaket telefon görüşmesinden dolayı neşelendirmeye çalışıyor gibiydi.

Birkaç saniye sonra Bobby derin bir nefes aldı. “Sanırım ben gidip bir duş alsam iyi olacak,” dedi ellerini bir araya getirerek.

“Bir dakika!” dedi Winter. Bobby’nin kolundan tutmuştu ama ondan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bobby’nin saatine baktı ve saat gözlerinin önünde altıya döndü.

“Sorun ne?” diye sordu Bobby.

Winter kurabiyelerinden birini alıp hiçbir uyarıda bulunmadan Bobby’nin ağzına tıktı. Avucunda bir ıslaklık hissedene kadar çılgınca kahkahalar attı. “Beni yaladın!” diye haykırdı olduğu yerde zıplayıp kirlenmiş elini bedeninden olabildiğince uzak tutmaya çalışarak. Dudaklarından bir kıkırtı döküldü.

Bobby ağzındakileri yutmak için debelendi. “Derdin ne senin?” diye sordu boğulur gibi.

“Saat altı oldu. Akşam yemeğini kaçırmayı istemedim,” dedi Winter, hafifçe omuz silkerek.

Bobby bir kahkaha patlatınca Winter’ın üzerine kırıntılar saçıldı.

“Aman Tanrım!” diye ciyakladı Winter.

Bobby, Winter’ın çayına el koydu ve kuru kurabiyelerin kalanını çayı içerek yuttu. Yutarken boğulur gibi bir ses çıkarıp güldü. “Beni sevmediğini biliyordum da öldürmeye çalışacağını düşünmemiştim!”

“Ölmedin ama,” dedi Winter üstünü başını silkeleyerek. “Ayrıca çayımı içtin!”

“Tadı bok gibiydi. Seni kurtardım.”

“Kahramanım benim.”

Bobby çayı geri vermeye çalıştı ama Winter reddettiği için kalanını balkondan aşağı döktü. Sıvı, aşağıdaki boş park alanına gürültüyle çarptı.

“Bu kahkahalara ihtiyacım vardı,” dedi Bobby, dudaklarında şaşkın bir tebessümle. “Teşekkürler.” Sonra balkon kapısını kaydırarak açıp Winter’ı orada yalnız bıraktı.

“Teşekkürler mi?” diye mırıldandı Winter kendi kendine.

Bobby’nin odasına doğru gidişini izlerken herkesin onda gördüğü şeyleri görmeye çalıştı. Emmy’nin dediği gibi uzun boyluydu ve saçları kalın, sağlıklıydı. Gerçi biraz kısaltılabilirdi. Bobby yatak odasının kapısında durarak ona bakmak için döndü. Yüzü nispeten simetrikti ve annesinin sürekli bahsedip durduğu gibi şahane bir burnu vardı. Bobby Bae yakışıklı mıydı? Duş malzemelerini hazırlamak için odasına girdi. Winter da gün batımına dönerek derin bir nefes aldı. Araştırması sonuçsuz kalmıştı.

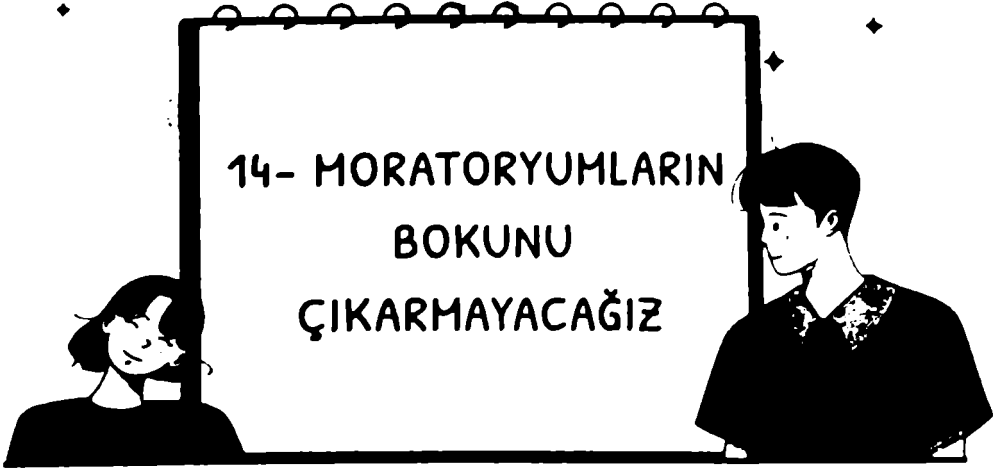
Şehir manzarasını izlerken midesinde bir boşluk belirdi. Bobby’yle en yakın arkadaşından daha iyi anlaştığı alternatif bir evrene, karanlık bir boyuta adım attığı hissinden kurtulamadı. Bu olanları açıklayacak hiçbir bilim yoktu. Peki Bobby’nin yaptığı o gözlem neydi öyle? Winter, ona mesaj atmadan önce gökyüzüne bir kez daha baktı.

Winter

Odaya sipariş verelim. Ben Thai istiyorum
ve senin favorin olmadığını biliyorum.

Bobby

Tmm.

Winter Park

O sabah Bobby, Winter'ın odasına dalarak bir an önce giyinip hazırlanmasını ve arabaya inmesini istedi. Winter gözlerini açtıktan otuz dakika sonra Baltimore Bölgesi yakınlarındaki çevre yolundaydılar. Winter havadaki Old Bay kokusunu duyabiliyordu. Başını arabanın penceresine yasladı ve Bobby bir tümsekte arabayı sarsarak onu uyandırdığında neredeyse rüya görmeye başlayacaktı. İnledi.

“Gerçekten de UPenn’e o kadar erken mi gideceğiz yoksa bu, beni öldüreceğin kısım mı?” diye sordu Winter. “Hiç umurumda değil ama bu kıyafetle ölmek istemiyorum.”

“Otelde en az on kamera tarafından görüldük ve en az üç trafik kamerasının önünden geçtik. Ayrıca ikimizin telefonunda da konum servisleri açık ve ondan fazla insan tam olarak nerede olduğumuzu biliyor,” diye cevap verdi Bobby. “Eğer seni öldürecek olursam bu büyük ihtimalle ikinci dereceden cinayete girer ki onun cezası da kırk yıl ve üzeri. Hapishaneden Harvard’a girmeme izin vermezler bence.”

“Bütün bunları bilmen çok ürkütücü.”

“Gerilim seven sadece sen değilsin.”

“Sen direkt cinayet belgeselleri ve çözülmemiş vakaları izliyorsun. Bense Lifetime’ın yeniden çekimlerini izliyorum. Aynı değiliz.”

Bobby gözlerini ona çevirdi. “Sadece sabırlı ol ve zamanı geldiğinde şaşırmış gibi davran.”

Bir gece önce Winter’ın midesinde oluşan o boşluk geri geldi. Yenilgiyle başını koltuğa yasladı. Yolun iki yanındaki ağaçlar tepelerinden birbirlerine değmeye çalışıyor gibiydi. Baltimore’a yaklaşırlarken Winter ağaçları izledi. Mavi yengeçlerden alıp biraz yengeç soslu kraker yiyecek zamanları olacağını ummuştu ama pek mümkün görünmüyordu. Zaten pek Bobby’nin seveceği bir şeye de benzemiyordu. Kafası olan bir balık bile yiyecekken, bir yengecin o yumru yumru, siyah gözleriyle mümkün değil baş edemezdi.

Daha çevre yoluna yeni girmişlerdi ki bir çıkışa doğru döndüler. Bobby’nin muhtemelen kendini takacak bir şarj istasyonu bulması gerekiyordu. Winter gözlerini kapayıp yeniden uymaya çalıştı. Saat ona geliyordu ama Winter planladıklarından iki saat erken yola çıkacaklarını bilseydi bir gece önce balkonda yıldız izleme uygulamasıyla dolanıp Polaris’i arayarak geç saatlere kadar ayakta kalmazdı. Gece üçe gelirken telefonu korkuluktan düşecek gibi olup da kendisi de onu yakalayacağım diye düşme tehlikesi geçirince peşini bırakmıştı.

Winter tam dalacakken Bobby, “Geldik,” dedi.

Winter’ın boğazından horlamaya benzer bir hırıltı kaçtı, bu da onu tamamen uyandırdı. Uyku sersemiydi, gözlerinin önünde beyaz noktalar uçuşuyordu. “Nereye geldik?”

“Görmüyor musun? Gözlerini aç.”

“Birincisi, bu ırkçılığa kaçıyor. İkincisi, Philly’ye varmış olmamız imkânsız.”

“Bir bakar mısın, lütfen?”

Winter gözlerini ovuşturdu, etrafı netleştirdi ve NASA’nın en büyük araştırma tesislerinden biri olan Goddard Uzay Uçuş Merkezi’ni gördü. Gördüklerinin gerçek olup olmadığını sormak

ister gibi Bobby'ye baktı ve Bobby de başıyla onayladı. Winter'ın kalbi kulaklarında atıyordu. Uçamayan bir kuş gibi kollarını çılgınca çırpırmaya başladı. Midesindeki o boşluk boğazına çıkmıştı şimdi. Beynindeki karmakarışık düşünce parçalarını bir araya getiremiyor, bu yüzden de anlamlı herhangi bir şey söylemekte sıkıntı yaşıyordu.

Bobby ona bakıyor, tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Winter'ın ilk içgüdüğü onu kendine çekip sarılmaktı fakat bu hem arabanın içinde oldukları hem de karşısındaki Bobby olduğu için tuhaf kaçmıştı. Winter kıpkırmızı olarak aralarına elinden geldiğince mesafe koydu. "Çok özür dilerim. Garip oldu, değil mi?" dedi.

Bobby'nin yüzünde belirgin bir ifade yoktu. "Biraz garipti."

Bobby arabayı park etti ve indi.

Delikanlı onun kapısını açmak için arabanın etrafından dolanırken Winter kendi kendine, "Neden bu kadar tuhafım ki?" diye fısıldadı. İnmesi için ona işaret veren Bobby'ye, "Ailelerimiz burada değil. Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Alışkanlıktan," diye yanıtladı Bobby. Kapıyı Winter'ın arkasından kapadı.

"Peki." Winter saçını kulaklarının arkasına sıkıştırarak derin bir nefes aldı. "Ee, şey... Burada ne işimiz var?" diye sordu az önce hafiften çıldırmamış gibi davranmaya çalışarak.

"Dünkü davranışlarımla gurur duyduğum söylenemez," dedi Bobby açıkça ve kararlılıkla, sanki daha önce provasını yapmış gibi. "Başka kuralların yanı sıra kız arkadaşımdan bahsetmeme kuralını çiğnedim ve bunu bir yeniden başlatma düğmesi olarak kabul etmeni umuyorum."

Winter bir an için, Bobby'nin bir dizinin üzerine çökeceğini sandı. Zaten yeterince dramatik davranıyordu. Bobby'nin yalvaran bakışları karşısında kıvrandı.

"Kabul ediyorum," dedi başka ne diyeceğini bilemediğinden.

"Güzel. İçeri girelim mi?"

Bir cenaze alayında yürürmüş gibi kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Bu, herhangi birinin onun için yaptığı en güzel jestti ve Winter nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu.

“Kapıya kadar yarış!” diye bağırdı birden ve Bobby’yi iterek girişe doğru koşmaya başladı.

Çocukken hep yarışlardı. Kilise kamplarına sürüklenip duruyorlardı ve aileleri saatler boyunca “kendilerinden geçerken” kendilerini oyalayabilecekleri tek yol buydu. Winter hep kazanırdı çünkü itiraf etmek gerekirse hile yapıyordu.

Bobby’nin arkadan, “Bu sefer olmaz!” diye bağırdığını duydu.

Arkasına dönüp baktığında Bobby’nin ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Çocuk anahtarları çınlayarak ve yüzünde dinç, hâlimden memnun bir ifadeyle ona doğru koşarken Winter ciyakladı. İnsanların, etrafta koşturarak çocuklar gibi kıkırdayışlarını izleyecek olmaları bile umurunda değildi.

Bobby onun yanından geçip kapıya ondan önce dokunurken, “Solunda!” diye bağırdı.

“Sen nasıl oldu da beni yenebildin?” diye sordu Winter. İkisi de öne eğilmiş nefeslerini toparlamaya çalışıyorlardı. “Spor yapmıyorsun. İnternette insanları trollemek sayılmaz.” Yanan göğsünü tuttu.

“Ben trombon çalışıyorum. Ciğerlerim seninkilerden daha geniş,” diye yanıtladı Bobby sırtarak.

“Garipmiş ama peki.”

“Neyse ne, kaybettiğin için kızdın sadece.”

Winter gözlerini devirdi, sonra etrafına bakındı. Etrafta ne Winter’ın kendini rezil ettiğini görececek biri ne de otoparkta bir araç vardı. “Herkes nerede?” diye sordu soluk soluğa.

Bobby penceredeki çalışma saatlerine bakmaya gitti. “Kapalı!” diye haykırdı. Winter gidip tabelaya bizzat baktı. Haftada sadece bir gün kapalıydı ve o da bugüne denk gelmişti. “Benimle dalga geçiyorlar herhâlde,” dedi Bobby, gözlerinin önündeki saçları çekerek. “Tek bir şeyi bile doğru yapamıyorum.”

Kendine fazla yükleniyordu. O kadar da önemli bir şey değildi. Ailenin dermatoloğu Winter değildi ama Bobby her şeye böyle tepki veriyorsa egzamasının duştaki ağlama seanslarının yan etkisi olmaktan ziyade stres kaynaklı olması daha muhtemel görünüyordu.

Winter onu iki omzundan tuttu. "Sakin ol, Robert. Sorun değil."

"Gerçekten mi?" diye sordu Bobby suratını asarak.

"Evet! Yani tamam, bu mekânın resmen bir roket bahçesi var. Roketlerle dolu bir bahçe yani. Buradan bile bir kısmı görünüyor." Parmaklarının ucunda yükselerek binanın arkasına bakmaya çalıştı. "Cidden bunu yapmak zorunda değildin."

Bobby ellerini ovuşturdu. "Emmy'yle konuştuktan sonra üzgün görünüyordun, ben de ikimizin birden üzgün olmasının faydası olmayacağını düşündüm."

Winter bir gün, bu çocuğu içine su kaçmış iPhone gibi pirince yatırıp sonra yeniden başlatmak zorunda kalacaktı. Muhtemelen kız arkadaşıyla yaşadığı ayrılıktan sonra elinde bir miktar sevgi kalmıştı ve onu nereye koyacağını bilemiyordu. Ama o sevgi ailesine ve okulda onu seven diğer insanlara aitti. Bir zerresi bile Winter'a ait değildi, özellikle de Jacqueline Charlotte Turner'ın payı.

"İyi gidiyorsun, Robert." Winter, çocuğun göğsüne birkaç kez hafifçe vurdu.

"Güzel," dedi Bobby. Ardından giriş yolunun betonuna çöküp uzandı ve sahilde güneşlenirmiş gibi dirseklerine yaslandı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Madem içeri giremiyoruz en azından burada biraz oturup havasından faydalanabiliriz. Ayrıca çok formsuzsun. Bundan sonra yarış yok, tamam mı?"

Winter omuz silkerek onun yanına bağdaş kurdu. Güneş henüz fazla ısınmadığından zemin hâlâ soğuktu. Binanın üzerindeki NASA logosuna ve üzerindeki yüzünü uzaya dönmüş Delta roketine bakarken Winter'ın kalbi patlayacaktı sanki. Roketin ucunun baktığı yere döndü ve gözlerini o güne dek gördüğü en

pofuduk beyaz bulutlara çevirdi. Her şeyin ayarı bir tık yükseltilmişti sanki. Güneş daha parlak, hava daha temizdi ve hatta kuşlar bile daha güzel ötüyordu.

Birden izlendiğini hissetti.

“Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu.

Bobby bir kaşını kaldırdı. “Moratoryum?”

“Moratoryum.”

“Uzay takıntını anlamaya çalışıyorum. Sanki senin... olayına uymuyormuş gibi geliyor.” Ellerini taranacak bir barkod ararmış gibi Winter’ın üstünde gezdirdi.

Winter alaycı bir ses çıkardı. “Benim olayım mı? Hangi olay?”

“Bilirsin işte, senin... *olayın*. Hani kazaklar, çay ve Hallmark filmleri falan.”

“Ben bunu *olay* demezdim. Sadece rahat olmayı seviyorum.

Winter da betona uzanıp ayak bileklerini birbirinin üzerine attı ve ellerini karnında birleştirdi. Bobby gözlerini dikip izledi.

“Nasıl yapıyorsun anlamıyorum,” dedi. O da elini ensesine götürdü. “Hiçbir şey seni zorlamıyormuş gibi görünüyor. Ama beni neredeyse her şey zorluyor. En ufak bir şeyde darmadağın oluyorum.”

Winter, Bobby’nin ne demek istediğini anladığından emin değildi. Sıcak bir içecek ve kurabiye istiyorsa gidip alıyordu işte. Saçları yüzüne düşüyorsa geri çekiyordu. Yatağında fazladan bir yastık ve battaniye olsun istiyorsa talep ediyordu. Büyük bir gizem değildi ki bu. Rahat etmek kolaydı. Çözülmesi zor olan uzaydı.

Winter ne diyeceğini bilemediğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı, hiçbir şey söylemedi.

“İstemiyorsan uzayla ilgili olayı bana anlatmak zorunda değilsin,” dedi Bobby. “Muhtemelen moratoryum sınırlarını aşıyordur zaten.”

“Hayır, ondan değil. Sadece bana çok ortadaymış gibi geliyor,” diye yanıtladı Winter omuz silkerek. “Daha önce her şey öyle ya da böyle yapıldı. Sonsuz evrenimizin tamamını

keşfetmekse henüz yapılmadığını bildiğimiz tek şey. Orada, sürekli tepemizde, el değmemiş ve anlaşılmayı bekliyor.” Uzanıp havayı tutmaya çalıştı.

Bobby parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. “Uzay çok büyük ve bomboş. Gerçekten çok ıssız görünüyor.”

“Boş değil ama. Toz, gaz ve ham enerjiyle dolu. Biz de öyleyiz. Hepimiz yıldızları oluşturan şeyle doluyuz. Yani yukarı baktığımızda aslında kendimize ve bütün yaradılışa bakıyoruz. Bana göre hiç de ıssız değil. Evet, çok büyük ama her şey başka bir şeyin daha küçük versiyonu. Nasıl ki senin irislerin okyanuslar ve galaksilerse, yeryüzü de kozmik bir sahildeki tek bir kum tanesinden ibaret, öyle değil mi? Yani üzerine gerçekten düşündüğün zaman aslında her şey kocaman ve anlaşılmaz çünkü hepimiz aynı maddeden yaratıldık.”

Bobby başını kaşıdı. “Ve tüm bunlar seni rahatlatıyor mu?”

“Küçük hissetmeyi seviyorum.” Kollarını sıkıca kavradı. “Bunun pek çok insanı korkuttuğunu biliyorum ama bana göre rahatlatıcı. Kendi kafasının içindeki dünya insana fazla büyük geldiğinde aslında hiçbir önemi olmayan şeylere odaklanmaya başlıyor.”

“Yani kızların birinden fazla sıkıcı olduğu için ayrılması gibi durumlardan mı bahsediyorsun?”

Winter yumuşadı. “Carl Sagan, *Hepimiz bir günlüğüne kanat çırpıp ve bunun sonsuza dek sürdüğünü sanan kelebekler gibiyiz*, diyor. Yani geniş anlamda, bizler zaman kitabının son sayfasındaki son kelimenin son harfiyiz. Senin durumunda, Jacqueline belki de *Bobby Bae Kitabı*’nın sadece bir cümlesinden ibarettir.”

Bobby de uzanıp onunla birlikte gökyüzüne baktı. “Ama gerçekten uzaya gitmek istemiyorsun, değil mi?”

Winter burnunu buruşturdu. “Hayır. Hiç istemiyorum. Sen hiç kurutulmuş uzay yemeği yedin mi? Benim pek katlanmak istemeyeceğim bir rahatsızlık seviyesi.”

Bobby güldü. “Sanırım yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyor.”

“Ama her şey her zaman görüldüğü gibi değildir. Ben zaten bulabildiklerimle avunuyorum.”

Bobby gözlerini kısıtı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

Yerde öyle sessizlik içinde uzanıp neredeyse bir saat boyunca gökyüzünde birbirini kovalıyormuş gibi görünen bulutları izlediler. Winter kendini yağlı kâğıdın üzerindeki yapış yapış, erimiş bir çikolatalı kurabiye gibi hissetti. Orada biraz daha kalırsa betona karışacakmış gibi geldi.

“Hadi gidelim buradan,” dedi Bobby en sonunda. “UPenn’e geç kalmayalım ki ben de programı daha fazla değiştirmek zorunda kalmayayım.”

Winter ağır ağır doğruldu. Dirseklerine küçük çakıl taşları yapışmıştı ve bacaklarının arka kısmında kaldırım taşlarının izi çıkmıştı. “Gerçekten de UPenn’e gitmek istiyor musun?” diye sordu.

“Yani, evet. Programda var sonuçta.”

“Peki ama kendini orada okurken hayal edebiliyor musun? Ben seni Philly’de hayal edemiyorum. Ayrıca senin ‘zamazingo’ falan dediğini duyarsam bütün kalemlerini çalıp Schuylkill Nehri’ne atarım.”

Bobby de doğrulup üzerini silkeledi. “Alttan alta UPenn’i ziyaret etmek istemediğini mi ima etmeye çalışıyorsun?”

“Çok gizli yaptım sanıyordum.”

“Ani bir baskın kadar gizli. Peki onun yerine ne yapmak istersin?”

Winter elleriyle oynadı. “Peki, Maryland’de okyanusta yüzerken yemek yemenin yasa dışı olduğunu biliyor muydun?”

Bobby kaşlarını çatı. “Sahile mi gitmek istiyorsun?”

“Sahil sana UPenn’den daha cazip gelmiyor mu? Sen de ben de biliyoruz ki ikimiz de oraya gitmeyeceğiz ama sahile gidip de üzgün kalmak imkânsız.”

Yaz boyunca tek yaptığı evinde oturup karbonhidrat yemek ve miyobunu azdırmaktı. Bobby’nin de daha iyi bir şey yaptığını

sanmıyordu. Şimdiyse tıpkı halmeoninin tavsiye ettiği gibi ayaklarına gelen fırsatı değerlendirme zamanıydı.

Bobby başparmağının tırnağını dişlerinin arasına yerleştirdi. “Annemlere konum bildirmemiz gerek. Philly’de olmadığımızı anlarlar.”

“Hayal gücün yok senin.”

“İnsanların bunu söylemesinden nefret ettiğimi biliyorsun.”

Winter saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Tam da bu yüzden bugün eğlenceli bir şeyler yapmalıyız. Telefonundan VPN açarsak dünyanın her yerinde olabiliriz. Ne diyorsun?”

“Tamam,” dedi Bobby birden. Düşünmemiştii bile.

Winter’ın ağzı açık kaldı. “Cidden mi?”

“Evet, neden olmasın? Hadi, ben fikrimi değiştirmeden gidelim.”

Winter kıkırdayarak kalkmaya hazırlandı.

“Aslında, bir dakika,” dedi Bobby.

Epey kısa sürdü, diye düşündü Winter. “Fikrini bu kadar çabuk mu değiştirdin?”

“Bir moratoryum daha talep etmem gerek.”

Winter boğazının derinliklerinden kopan bir iniltiyle karşılık verdi. “Benimle dalga geçiyorsun herhâlde. Yine ne oldu?”

“Bir soruya cevap ver. Sence burası park sayılır mı?” diye sordu etrafı işaret ederek.

“Tuhaflaşma lütfen.”

Bobby avucunu Winter’ın alnına vurdu. “Sorumu cevapla.”

Winter etrafa bakındı, bankı ve çimleri fark etti. Çenesi kasıldı. “Yani, parka benzer bir yer sayılabilir.”

“Güzel,” dedi Bobby, telefonundan bir satranç uygulamasını açarak. “Bir oyuna var mısın, Erik?”

Winter’ın gözlerinin kenarı kırıştı. “Kıçının tekmelenmesine hazır ol, Charles.”

Bobby Bae

Bobby en yakın sahili araştırdı ve ufka doğru uzanan Bay Köprüsü manzarasıyla Annapolis'e vardılar. Sahilde, piknik masalarının etrafında birbirlerini kovalayıp sonra da çimlere yığılırken kıkırdayıp duran çocuklar vardı. Uyumlu tişörtler giymiş aileler, güneş kremine bulanmış günöbirlikçiler vardı ve plajda eriyen birden fazla dondurma külahı görmüşlerdi. Kumlar sıcaktı ve Bobby tuzlu okyanus suyuna karışan topraksı kokuyu alabiliyordu. Winter da kokunun tadını çıkarıyor gibiydi, güneşi hissederken kokuyu da içine çekebilmek için çenesini yukarı kaldırmıştı. Ancak su ayak bileklerini sararken Bobby, kokudan nefret etmişti.

"Bunu enine boyuna düşünmemiştik," dedi Bobby pantolonunun paçalarını ıslanmasın diye kıvrırken. "Mayo getirmedik."

"Ben getirdim," dedi Winter. Bobby bunu duyunca bir kaşını kaldırdı.

"Neden giymiyorsun o zaman?"

"Dayanışma?" dedi Winter.

“Benim yanımda mayo giyebileceğini biliyorsun,” dedi Bobby. Winter başını iki yana salladı. “Neden getirdin ki o zaman? Beni kandırıp sahile getirmeyi en baştan mı planlamıştın?”

“Tabii ki hayır. Valizimi annem hazırladı.”

“Giyinik kalabilirsin tabii ama çok saçma. Kendimi ıslanmış bir köpek gibi hissediyorum.”

“Lütfen kıyafetlerin üstünde kalsın.”

Bobby tekrar kumlara koşarak kotunu çıkardı. Bobby’nin iç çamaşırının mayo olmadığını kimse iddia edemezdi ama Winter yine de gözlerini kapadı. Bobby tişörtünü de çıkarırken Winter öğürür gibi yaptı ama yüzündeki memnun ifadeyi gizlemek zordu. Bobby, kızın huzursuzluğuna sırtarak karşılık verdi.

Güneşin sırtına vurmasına ve aslında sahillerden pek hoşlanmamasına rağmen kendini rahat hissediyordu. Saat henüz erken olduğundan etrafta çok fazla insan yoktu ve mavi-yeşil okyanus sakindi. Dalgalar kıyıya çarpıyor, usul usul yanaşıyordu ve martılar da dalgaların sesine kendi gürültüleriyle eşlik ediyordu. Winter sığ sularda yürüyerek ayaklarının üzerine kum dolduruyor, sonra da hepsini silkeliyordu. Belki de haklıydı: İnsanın sahilde üzgün kalması mümkün değildi.

Bobby, kızın çantasını açıp bir paket ayıcıklı şeker çıkarırken Winter’a seslendi.

“Sen üstüne bir şeyler giyene kadar sana bakmayacağım!” diye bağırdı Winter ve gözlerini okyanustan ayırmadı.

Bobby, “İyi, peki. Örtündüm,” diye yalan söyledi.

Winter dönüp baktı. “Ne oluyor ya? Çantamı mı karıştırdın?”

“Aynen... Yakala!” Bobby, Winter’ın tam alnına bir ayıcıklı şeker fırlattı. Suya düşen şeker hoşnut bir şapırtı çıkardı.

“Bu neydi şimdi?” Winter içten bir kahkaha attı. Bu, Winter Soon-hee Park’ın onun arkadaşlığından keyif aldığı anlamına mı geliyordu? Basına haber verin.

“Okyanusun içinde yemek yememiz gerekiyordu. Şekeri yakalayamazsan yasayı çiğneyemezsin.”

“O zaman neden bu sefer doğrudan ağzımı hedef almıyorsun?”

Dudaklarını aralayıp bekledi. Bobby bir avuç şeker alıp hepsini birden Winter’ın yüzüne fırlattı.

“Hey!” Winter ona ayağıyla su sıçratmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Aksine kendi dengesini bozup popo üstü düşerek tamamen ısladığıyla kaldı.

Bobby alaycı bir kahkaha attı. “Bravo!”

Winter onun yanından geçip arabaya doğru ilerlerken hiçbir şey demedi. Birkaç dakika sonra tek parça, sarı bir mayoyla çıkageldi ve Bobby onu görür görmez bakışlarını kaçırma dürtüsüyle boğuştu. Ama işleri tuhaflaştırmak istemiyordu. Ne yapacağını ya da nereye bakacağını bilemeyerek ayağa kalkıp suya doğru ilerledi.

Winter onun az önce durduğu yere giderek şeker paketini eline aldı. “Sıra sende!”

Şekerlerden birini doğruca Bobby’nin ağzına atmayı başarinca ikisi de ıslık çalarak sevindiler. Bobby ellerini havaya kaldırarak, “ABD! ABD! ABD!” diye tezahürat yapmaya başladı.

“Dur, daha iyisini yapabilirim. Bir kere daha deneyeyim.”

“Zaten ağzıma attın. Daha iyisini nasıl yapacaksın?”

“Sen sadece ağzını aç!”

Karşısında o tanıdığı rekabetçi kız vardı. Hani dokuzuncu sınıftaki BM konferansı temsilinde Bobby’nin tek başına Ekvator Ginesi Cumhuriyeti’nin temsilcisi olmasına katlanamayacağı için boğaz enfeksiyonu olduğu hâlde okula gelen kız. Şimdi de suyun içinde peşinden koşuyor, ağzına ayıcıklı şeker atmaya çalışıyordu. Winter onu sırtüstü devirince Bobby karaya vurmuş bir balina gibi kıvranmaya başladı. Şortu bacaklarına yapışmıştı.

“İnsaf!” diye haykırdı ayağa kalkmaya çalışırken.

“Çantamı karıştırmanın bedeli bu.”

“Rahat ol. Şekerler en üstteydi zaten.”

Bobby ona su sıçrattı ve Winter da Poseidon’u bile utandıracak bir dalgayla karşılık verdi. Bobby beyaz bayrak sallarmış gibi yapınca Winter onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Birlikte suyun kıyısında yürürlerken Winter deniz camı topluyordu.

“Maryland’de canına okuyabileceğimiz başka aptalca kanunlar var mı?” diye sordu Bobby.

“Burada cidden epey çılgın kanunlar var,” diye yanıtladı Winter bulduklarını sayarken.

Bobby, Winter’la yüz yüze konuşabilmek için geri geri yürüyordu. Ayağı ıslak kumlara batıyor ardında mükemmel izler bırakıyordu. “Ne gibi mesela?”

“Mesela Maryland eyaletinin tamamında oral yapmak yasa dışı.”

Bobby olduğu yerde kalakalınca Winter ona toslayarak deniz gözlüğünü düşürdü.

Bobby düşen deniz gözlüğünü almaya çalışırken, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Evet, harikayım,” dedi Winter mayosunu düzelterek. Lastik saç tokasını çıkartarak saçlarını kafasının üzerinde şöyle bir döndürüp sonra tekrar en tepede topladı. Bobby, kızların bu işi bu kadar hızlı yapabilmesi karşısında hep büyülenmişti. Bobby Bae düzenli bir yaşamdan hoşlansa da dağınık saç hastasıydı.

“Ne oldu?” diye sordu Winter topuzunun yanlarını her tarafa dağılacak şekilde çekiştirirken.

“Hı? Ah...” Bobby başını eğdi. “Bir şey yok. Ayağım takıldı.”

“Yoksa sen şey mi sandın?..” dedi Winter ağır ağır. “Bobby Bae,” diye devam etti, ayıplar gibi bir sesle ve dudakları esraren-giz bir gülümsemeyle kıvrılarak. “Ellerini ve Freudyen sürçmelerini kendine sakla.” Sonra kendini tutamayarak kahkaha attı.

Bobby’nin yüzü yanmaya başladı. “Tamam, kes şunu. Bana iyi davranacağına söz vermiştin.”

“Daha ne kadar iyi davranmamı bekliyorsun?”

“Teslim oluyorum. Bunu sen kazandın,” dedi Bobby ellerini havaya kaldırarak.

“Ama Bobby...”

“Moratoryum ilan ediyorum!”

Winter başını yana eğdi. “Ciddi olamazsın. Moratoryum-bağımlısı olup çıktın başımıza.”

“Bana ne. İlan ettim bile. Saygı duymak zorundasın,” dedi Bobby, önden önden yürümeye devam ederek.

Winter arkasından, “Of, peki!” diye seslendi.

Bobby başını iki yana sallayarak yürümeye devam etti. Belki de yeterince hızlı yürürse kendi utancından kaçabilirdi.

Winter ona yetişerek daha önceki sözlerini alaycı bir tavırla tekrarladı: “*Benim yanımda mayo giyebileceğini biliyorsun.*”

Bobby ona ters ters baktı. “Moratoryuma saygı duymuyorsun.”

“Artık beş dakikada bir yapıyoruz da ondan. Moratoryumun ilk ortaya çıkış amacını bile unutacağım neredeyse.”

Bobby dudaklarını birbirine bastırdı. “Aramızda belirli bir ateşkes ve medeniyet sağlamak.”

“İyi de medeniyiz zaten. Çoğunlukla yani... En azından sen ağzımla ilgili olmaması gereken şeyler düşünene kadar,” dedi Winter dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle.

Bobby’nin yüzü yandı. “Öyle olmadı bir kere!”

“Tam olarak öyle oldu!”

Bobby bir parmağını havaya kaldırdı. “Moratoryum!”

Winter yenilgiyle nefes verdi. “İyi. Nasıl istersen.”

Bobby iç çekti. “Yüzmeye gidelim mi?”

“Ben yüzme bilmiyorum.”

“Ben de. Yiyecek bir şeyler alalım mı?”

“Sen ısmarlıyorsun.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

Winter Park

Winter, tam da sevdiği şekilde kirlenmişti. Her tarafına kum girmiş, onu ıslatan deniz suyu buharlaşırken beraberinde kokulu nemlendiricisiyle ter önleyicisini de uçurmuştu. Ten rengi güneş ışığında parıltıyor, yeni yeni bronzlaşan cildi güneşin sıcaklığını yansıtıyordu.

Bobby ve Winter dengesiz ahşap kalaslardan suyun hemen üzerine kurulmuş bir masada oturuyorlardı. Önlerinde zaten bir dünya yiyecek vardı ve henüz yengeçleri gelmemiştii bile. Denizden esen rüzgârın kokusu Winter'ın midesinin guruldamasına neden olunca yumuşak *pretzele* uzanıp bir parça köpardı. Kabarıklık hamurun içinden sıcak buharlar yükseldi. Elindeki parçayı kremalı yengeç sosuna batırdıktan sonra Old Bay usulü patates kızartmasıyla birlikte ağzına tıkarırken dans etti. Bobby yine tepeden tırnağa giyinmişti ve patateslerini çatalla yerken kucağına da bir peçete sermişti.

“Senin için mükemmel gün nedir?” diye sordu Winter. Sahil, uzay merkezi ve bu ziyafet derken, Bobby Bae'nin varlığına rağmen Winter o günlerden birini yaşıyordu.

“Sohbet etmek mi istiyorsun?” diye sordu Bobby kaşlarından birini kaldırarak.

“Keyfim yerinde ve daha önce bir süper-bilgisayarla öğle yemeği yememiştım. Şımart beni.”

Bobby bir parmağını çenesine yasladı. “Benim mükemmel günüm muhtemelen iç çamaşırlarımla keyif yapmak, Kai’la yalandan istemiyormuş gibi *Fortnite* oynamak ama aslında bundan keyif almak, hemen yanımda da kocaman, şekerli bir çay olması gibi şeyler içerir muhtemelen. Yalnız bardak altlığı da olacak. Bir de sandviç ihtimali.”

“Sandviç *ihhtimali* mi? Gerçek sandviç değil yani?”

“Yani, hayır. O sırada video oyunu oynuyorum. Sandviç dar-madağın olur orada. Ama daha sonra bir sandviç yiyebileceğimi bilmek güzel oluyor.”

Winter onun kafasına bir patates kızartması fırlattı. “Senden neden nefret ettiğimi hatırlattığın için sağ ol.”

Garson geldi ve ikisi de adam masanın üzerine kahverengi servis kâğıtlarından serebilsin diye tabaklarını kaldırdılar. Garson gitti ve hemen sonra elinde Old Bay çeşnisine batırılmış ve içlerinin açılmasını bekleyen on iki mavi yengeç bulunan plastik bir tepsiyle geri döndü. Winter, garsonun onları masaya bıraktığı ânı ağır çekimde videoya aldı.

Sonra ellerini ovuşturarak ilk kurbanını seçti. Kıskaçları koparıp emebildiğini emdi, ardından ikiye böldü. Winter bembeyaz eti mutlulukla ağzına tıktırırken yemeğin suyu kollarına akıyordu. Bobby de kendi yengecini açıp önünde düzgün bir yengeç eti yığını oluşturmaya başladı ve işi bitene kadar ağzına bir lokma atmayı bile düşünmedi. Winter başını iki yana sallasa da bir şey demedi.

Okyanus tuzu, yanaklarında o kısıtılmış kivi hissine neden oluyordu. Taze sıkılmış limonatayla dolu bardağını Bobby’ye doğru kaldırdı, Bobby de cevaben kendi bardağını kaldırdı. “Jjan!” dedi Winter bardaklarını tokuştururlarken.

Bobby, “O şerefenin Korecesi mi?” diye sordu. Bardağı tekrar masaya bırakmadan önce altını sildi.

“Sayılır. Bardakların birbirine çarparken çıkardıkları ses.” Çatalını bardağına vurdu. “Gördün mü? Çın. Çın. Jjan. Jjan. Aynı şey.”

Bobby kucagındaki peçeteyi alıp ağzını sildi. “Aynı şey değil.”

“Derdini Kore’ye anlat.”

“Deneyebilirim. Özellikle kuzey kısmının önerilere çok açık olduğunu duydum.”

“Bobby Bae, sen az önce espri mi yaptın?” diye sordu Winter, gülüşünü bardağının ardına gizleyerek.

“Normal davranıp gülebilirsin.”

“Pek komik değilsin.”

Bobby omuz silkti, sonra ameliyat yapar gibi yengecin iç organlarını çıkarmaya geri döndü. Winter, Bobby onu izlerken yakalayana kadar gözlerini çocuğa dikti. Bobby her zaman olduğu gibi gergin görünmüyordu. Eğer Bobby, şu an Winter’ın kemanının yaylarından biri olsaydı, ancak orta derecede bir gerginlikte görünürdü

Winter yerinde kıpırdandı. “Sen neden hiç Korece öğrenmedin?”

Bobby’nin gülümsemesi soldu. “Kibar olma çabanı takdir ediyorum ama benimle sohbet etmek zorundaymışsın gibi hissetme.”

Winter afallasa da Bobby haklıydı. Sırf son birkaç saattir geçinebiliyorlar diye arkadaş olmuş sayılmazlardı. Burnunu sokmaya hakkı yoktu. “Kibar davrandığımın farkında değildim.”

Bobby arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve suya baktı. “Bu konudan bahsetmekten hoşlanmıyorum. Bizimkiler bana öğretmedi ve bu utanç verici.”

Winter bütün dikkatini ona verebilmek için elindeki her şeyi bıraktı. “Neden utanç verici olsun ki? Sanki etrafımız Koreli mi kaynıyor?”

“Annemler kültürel konuların önemli bir kısmını hiç öğretmediler bana. Ama dili öğretebilirlerdi diye düşünüyorum. Hani sanki o, geri kalan her şeyin anahtarıymış gibi.”

“Yani, ben de Koreceyi sadece halmeoniyle konuşurken kullanıyorum ve kelime dağarcığım da bir çocuğunkine benziyor.”

Bobby dönüp ona baktı. “Anlamamı beklemiyordum zaten.”

Winter geri çekilmesi gerektiğini hissetti ama gerçekten merak etmişti. Daha önce Bobby’nin yetiştirilme biçimiyle ilgili herhangi bir memnuniyetsizliğini dile getirdiğini yahut kültürleri ve dilleriyle ilgili bir şeyler öğrenmek istediğinden bahsettiğini hiç duymamıştı. Winter’ın annesiyle babası, hatta halmeoni bile seve seve yardımcı olurdu. Bobby, halmeoninin kaldığı huzurevinde az mı gönüllülük yapmıştı? Tek yapması gereken halmeoniyle oturup bir fincan çay içmekti. Hem büyükannesi de bundan keyif alırdı.

“Annenle baban neden öğretmedi peki?” diye sordu Winter. Kendi anne babasının da ona öğretmek için pek de çabalamasıyla aynı nedenden olduğundan şüpheleniyordu. Halmeoni, kendi dil becerilerini geliştirmek için çocukları birincil dilleri İngilizceymiş gibi büyütmüştü ve annesi de Winter’a aynısını yapmıştı. Dedesi öldükten sonra büyükannesinin dili unutma korkusu olmasa muhtemelen Winter da Bobby’yle aynı durumda olurdu.

“Tam emin değilim,” diye yanıtladı Bobby saçını geriye atarak. “Ama ikisi de artık anne babalarıyla konuşmuyor ve bence meselenin bununla bir ilgisi var.”

Winter’ın ağzı şaşkınlıktan beş karış açılacaktı neredeyse. Baeleri ne kadar tanıdığını düşünürse düşünsün belli ki pek çok detaya hâkim değildi. Bu durum Park ailesine neden sıkı sıkıya bağlandıklarını açıklıyordu. “Ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Bana da hiç anlatmadılar ki. Bu kadarını da yıllar içinde kendim öğrendim zaten,” diye devam etti Bobby. Winter homurdandı. Bunun nasıl bir şey olduğunu iyi bilirdi. Annesiyle babası da kişisel bilgi paylaşma konusunda pek hevesli değillerdi.

Odada evreni dolduracak büyüklükte bir fil olsa bile ondan hiç bahsetmemeyi başarabilirlerdi. “Anladığım kadarıyla babamın ailesinin bir çiftlik ürünleri işletmesi varmış ve annesiyle babası öldükten sonra işletme bölümünü okuduğu için dükkân abisine değil de babama kalmış. Babam dükkânı ayakta tutamamış ve satması da bir anlaşmazlığa neden olmuş. Dedemler kilise cemaatlerinde çok aktif olduklarından kilise de bu anlaşmazlıkta amcamın tarafını tutmuş. Amcam da kiliseye sık sık gidermiş o zamanlar. En son Eugene amcamın o dükkânı geri aldığını duydum ama ailelerimiz görüşmüyor.”

“New Jersey’den o yüzden taşındınız yani,” dedi Winter.

“Evet, sanırım öyle oldu. Herhâlde babamın ailesinin borçlarını falan üstlenmek onlara ağır geldi.”

“Peki ya annenin ailesi?” diye sordu Winter.

“Onlar hâlâ Kore’de yaşıyor. Annemin de üniversiteden sonra yanlarına dönmesi gerekiyormuş ama dönmemiş. O tarafta neler olduğundan pek emin değilim ama annem onlarla konuşmuyor, o yüzden de hiç yok gibiler. Bazen acaba onlara çok acı verdiği için mi bana Korece öğretmediler diye düşünüyorum.”

Halmeoni kendi ailesini hep sevgiyle kucaklayarak büyüt-müştü ve Kore’deki ya da Batı Yakası’ndaki kuzenleriyle her hafta telefonlaşmaya, hatta fırsat bulduklarında ziyarete gitmeye özen gösterirlerdi. Büyükannesi ve babası şu sıralar bir irade savaşına tutuşmuş olsa bile Winter ailesinin gayet sıcak ilişkileri olduğunu düşünüyordu. Ama her ailede durumun böyle olmadığını da farkındaydı. Bir keresinde büyükannesine neden böyle olduğunu sormuştu ve aldığı cevap onu şaşırtmıştı. Halmeoni büyük oranda Kore Savaşı’ndan bahsetmişti. Bunun bir kırılma noktası kültürüne neden olduğunu söylemişti. Fakat Koreliler çok gururlu olduklarından gülümseyerek katlan-mışlardı buna. Ama mutlu olduklarından gülümsemiyorlardı, zira Winter da biliyordu ki mutluluk hiçbir zaman ana hedefleri olmamıştı. Onlar için mutluluk karınlarının doymasıydı.

Bu yüzden de *seni seviyorum* demenin Kore versiyonu, yemek yiyip yemediğini sormaktı. Halmeoni nesiller boyu yaşanan acıların ne olursa olsun çatışmadan kaçınmak isteyen bir grup insan doğurduğunu, bu yüzden de olaylarla ilgili konuşmadıklarını ve sevdikleri biri tarafından kırıldıklarını hissetseler bile bunu kesinlikle dile getirmediklerini söylemişti. Onları sessizce gücenecek ve hayatlarından çıkararak cezalandırıyorlardı. Yani, insan bir şeyi çok uzun süre içinde tuttuğunda da zihninde onu büyütüyordu ve aradaki mesafe de açıldıkça açılıyordu. Belki Bobby'nin ailesi için de durum bu olabilirdi.

“Peki bana neden hiç Korece öğrenmek istediğini söylemedin?” diye sordu Winter. “Sana yardım ederdim.”

“İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.”

“Peki, tamam. Haklısın. Ama yine de... Sana şimdi yardım edebilirim,” dedi. “Senin için bir kelimem var.”

“Ciddi misin sen?”

Winter bir elini kalbinin üzerine götürdü. “Hâlâ moratoryumdayız. Söz veriyorum.”

Bobby arka cebine uzanıp deri kaplı defterini çıkardı. Sayfalarını çevirirken Winter da birkaç sayfasına şöyle bir baktı. Bobby kendi İngilizce-Korece sözlüğünü oluşturmuş gibi görünüyordu. Kalemmini açıp beklentiyle Winter'a baktı.

“Gochu,” dedi Winter.

Bobby tekrar edince Winter burnundan bir ses çıkararak güldü.

Bobby çenesini sıkarak, “Ne söyledin bana?” diye sordu.

Winter dişlerini göstererek gülümsedi. “Hiç. *Biber* demek.”

“O zaman neden güldün?” diye sordu Bobby. “Gerçekte ne demek?”

Winter ellerini beline götürdü. “*Biber* diyorum ya.”

“Winter.”

“Bobby.”

“Soon-hee.”

“İyi, peki.” Winter ona yaklaşmasını işaret etti. Bobby masanın üzerinden eğilince de, “*Alet* kelimesinin argosu,” diye fısıldadı.

“*Alet* mi?” diye bağırdı Bobby. Bazı insanlar dönüp baktı ama Bobby, Miss Amerika gibi gülümseyip onlara el salladı. Başını arkaya çevirdi. “Not defterime *alet* mi yazdırdın yani?” dedi tıslar gibi. “*Off*. Silemiyorum da. Üstünü çizsem de çirkin görünür şimdi.”

Winter gülmekten iki büklüm olmuştu. “Özür dilerim. Çok ciddileşmiştik,” dedi sükûnetini geri kazanarak. “Aslında sana bir şey öğreteceğim.” Bobby’nin not defterini işaret etti.

Bobby gözlerini kısarak ona baktı. “Sayfaya alet falan çizersen yemin ediyorum arabaya atlar giderim, seni de burada bırakırım.”

“Sakin ol. Öyle bir şey çizmeyeceğim.”

Bobby defteri masanın üstünden uzatırken yere bir kâğıt düştü. Winter ellerini silip masanın altından kâğıdı aldı. Alınca da kendi el yazısını tanıdı.

“Bu ne?” diye sordu kâğıdı iki parmağının arasında tutarak.

Bobby önüne baktı. “Beşinci sınıftayken bana yazdığın mektubu hatırlamıyor musun?”

Winter’in solukları hızlandı. “Ne mektubu? Neden bahsediyorsun sen?”

“Hani ailelerimiz bizi Bahar Dansı’na birlikte katılmaya zorlamıştı. Sen de beni davet etmek için bir mektup yazmış ve gecenin tam olarak nasıl ilerleyeceğini sıralamıştın. Neler yapıp neler yapamayacağımızı, nelerden konuşup nelerden konuşamayacağımızı.”

Winter’in yanakları kızardı. “Sen de onu sakladın mı?”

“Elbette sakladım. Birinin yanında tam olarak nerede durman gerektiğini nadiren bilebilir insan.”

Winter o dansı tamamen unutmuştu ama giydiği elbiseyi hatırlıyordu. Annesi ve Bayan Bae'yle birlikte alışverişe çıkmışlardı. Döndüğünde etekleri savrulan şeftali rengi askılı bir elbiseydi. Elbise giymekten pek hoşlanmazdı ama o elbisenin cepleri vardı.

Winter dudaklarını ısırdı. "Okuyabilir miyim?"

"Yani, sonuçta sen yazdın. Oku tabii."

Winter mektubu ağır ağır açtı. Birkaç senedir o sayfaların arasında durmuş ve hiç açılmamış gibiydi. Tamamen *Şikago Stil El Rehberi 17. Baskı*'ya göre format oluşturularak yazılmıştı.

"Of, Tanrım," dedi Winter. "Bu çok utanç verici."

"Ama on yaşında birine göre çok iyi yazılmış."

"Yine de küçük düşürücü," dedi Winter fakat sesi yumuşamıştı. "O zamanlar sahiden korkunçtum, değil mi?"

"Muhtemelen daha beterini hak ediyordum."

Winter her sözcüğü teker teker okudu. Art niyetle yazılmış her bir sözcüğü. "Sahiden, niye sakladın bunu?"

Bobby uzun bir nefes verdi. "İlk kurallarımız ve pek çok düzenleme burada. Günün birinde bakıp güleriz diye düşündüm."

Winter'ın göğsünde bir şey sıkıştı. Karşısındaki insanın kim olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu: kızların belli ki hoşlandığı, kendi kültürüne ilgi gösteren; düşünceli, zeki, sadık, saygılı ve kusur denebilecek raddede hassas bu genç adamı anlamlandıramıyordu. Onunla ilgili pek çok şey biliyordu ama belli ki onu tanıımıyordu. Tanımak istediğinden de emin değildi. Gün boyunca arkadaşlık sınırının tehlike arz edecek kadar yakınlarında dolaşmışlardı ve bunu fark etmek Winter'ın midesindeki deniz ürünlerinin pek hoşuna gitmemiş gibiydi. Mektup da bu mide bulantısına fayda etmiyordu. Sanki kendi kötü yanlarını gözüne sokar gibiydi.

"Belki de moratoryumu burada sona erdirmeliyiz," dedi Winter ve Bobby de sessizce kabul etti.

Winter mektubu dikkatle katlayıp çantasına koydu ve yemeğin geri kalanını Bobby'nin defterine alet resmi çizmeden geçirdi.

Bobby,

Bildiğin gibi Bahar Dansı iki hafta sonra. Normalde bu tek başıma katılacağım bir etkinlik olurdu fakat annelerimiz birlikte gitmemizi istiyor çünkü bu şekilde daha güvenli olacağına inanıyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için sana sormayı kabul ettim.

Belli ki o gece için bazı kuralları rafa kaldırmamız gerekecek. Bu danstan olabildiğince zevk alabilmemiz için bazı eklemelerim var:

1. Birbirimizden hoşlanıp hoşlanmadığımıza dair herhangi bir soru geldiği anda konuyu kapayacağız.

2. Birlikte dans etmeyeceğiz.

Eğer reddedersen ailelerimize benim sana teklifte bulunduğumu ama senin kabul etmediğini sen söylersin. Kabul ediyorsan lütfen aşağıya imzanı at.

Winter Soon-hee Park

Bobby Bae

Yolda kir pas içinde geçen birkaç sessiz ve huzursuz saatin ardından Bobby bir an önce sıradaki otellerine varıp duş almak için sabırsızlanıyordu.

Bir sonraki durakları Princeton olduğundan, Philadelphia'daki rezervasyonlarını iptal etmemişlerdi. Bu kez yan yana iki odada kalacakları için Winter'la ortak bir banyo kullanmak zorunda kalmayacaktı, ki bu da çok hoştu.

Kıyafetlerini çıkarırken bütün kumsal şortundan beyaz fayanslı zemine döküldü sanki. Duşun suyunu en sığağa ayarladı ve egzemasının canını sıkmaya başlayacağı kadar uzun bir süre suyun altında kaldı. Ardından günün izlerini üzerinden silmek için bir süre daha kaldı. Winter'a kültürüyle bağ kurmak istediğini asla söylemeyeceğine dair kendine söz vermişti. Winter geçen sene sınıf birinciliği yarışında onu kıl payı yenmişti ve şimdi de bu çıkmıştı. Winter, dilerse Bobby'nin yaşamını cehenneme çevirebilecek her türlü cephaneyi elinde tutuyordu.

Kai arıyordu, bu yüzden ellerini kurulayıp telefonu hoparlöre aldı.

“Ahbab, o ses de ne?” diye sordu Kai. “Sana da geliyor mu? Sence hükümet bizi mi dinliyor?”

“Duştayım.”

Kai kıkırdadı. “Ah. Hadi be. Ne oldu, Bae?”

Bobby kahkahasını bastırdı. “Beni arayan sensin, dostum. Asıl sana ne oldu?”

“Ha, doğru. Sana bir şey söylemem gerek.” *Sana bir şey söylemem gerek*, kulağa tam da konuşmamız gerek gibi geliyordu. İç geçirdi. “Bugün dükkâna Jacqueline geldi.”

Bobby’nin göğsü oyulur gibi oldu. O âna kadar bütün gün Jacqueline’i hiç düşünmediğini fark etmemişti. “Onunla konuş-tun mu?” diye sordu.

“İşte bir iki saniye kadar. Senin nasıl olduğunu sordu ve de ona Winter’la geziye çıktığınızı...”

“Bunu neden söyledin ki?!”

“Sır olduğunu bilmiyordum! Ayrıca onu görmeyi de beklemiyordum. Panikledim.”

Bobby derin bir nefes aldı. “Ne istiyormuş?”

“Resmen gördüğü ilk kitabı alıp gitti. Ve gördüğü ilk kitap Malcom X biyografisiydi.”

“Sadece benim nasıl olduğumu sormaya mı gelmiş yani?”

“Ya öyle ya da harekete katılıyor.”

Bobby yumruğunu düşün duvarına indirdi. Geçen hafta olduğu yere dönmek için tek yapabileceği buydu. Yatağına kıvrılıp Archie ve Betty’nin neden bir araya gelmediğine kafa yormamak için çabalıyordu. Bobby iki elini de ıslak saçlarının arasından geçirdi. Su damlalarının burnunun ucundan yere damlamasını izledi. “Sorun değil. Aklım çok dolu. Winter’la işler biraz garipleşiyor ve ne bileyim... galiba biraz kafayı yıyorum.”

Bobby, Kai’ın gülümsediğini sesinden anlayabiliyordu. “Nasıl garip?”

“Bugün bana karşı çok kibardı ve ben de sevgilimden yeni ayrıldım. Bu kadar diyorum.”

“Size verdiğim sigarayı içip rahatlamanız gerek. Siz bir aradayken hep aşırı mantıklısınız.”

“Artık bundan bahsetmesek olur mu? Şu dükkâna gelip giden flörtünden bahset. Numarasını aldın mı?”

Kai kendine has o kahkahasını attı. “Evet. Biraz sonra görüşeceğiz hatta. O yüzden şimdi kapamam gerek.”

“Kai, bana taktik ver dostum.”

“Taktiğimi ellerine verdim dostum. Git de iç.”

“Seni seviyorum, dostum.”

“Ben de seni seviyorum, Bae.”

Telefonu kapadılar ve Bobby, Kai’ın yokluğunu ânında hissetti. Hatta Kai’ın biriyle ilk randevusuna çıkacak olmasını kıskandı. Jacqueline’le çıktığı ilk randevuyu hatırladı. On beş yaşındaydılar, o yüzden de aileleri yakınlarda bir yerde yemek yerken onlar sinemaya gitmişlerdi. Yıllardır arkadaş olmalarına rağmen Bobby hâlâ çok gergindi. Film boyunca kızla neredeyse hiç konuşmamıştı ama bitiş jeneriğinin neredeyse tamamı boyunca öpüşmüşlerdi.

O hissi özlüyordu. O gerginliği. Yeni bir hoşlanmanın getirdiği o enerjiyi. İç geçirdi ve suyun sıcaklığını daha da artırdı.

Winter Park

Winter duş almış giyiniyordu ki telefonu çaldı. Arayan halme-oniydi. Saçını havluya sararak telefonu açtı.

Büyükannesi Winter'ın selam vermesine bile fırsat bırakmadan Korece konuşarak, "Nasılsın, Soon-hee?" diye sordu.

"Harikayım. Bobby'ye birlikte UPenn'den vazgeçip onun yerine sahile gittik," dedi Winter. Yalan söylemek için bir neden göremiyordu.

"Eğlendiniz mi?"

"Şaşırtıcı ama evet. Annemle babam nasıl?"

"Eminim arasan çok sevinirler."

"Yazdım aklıma."

Winter yatağa yüzüstü uzandı. Öğle yemeğinden beri midesi düğüm düğümdü. Aşırı miktarda gıda tükettiği için mi yoksa Bobby'nin aslında gerçekten birler ve sıfırlardan yapılmamış olabileceğini fark ettiği için mi böyleydi, emin olamıyordu.

"Halmeoni?" dedi Winter, Bobby'nin odasına açılan kapıya bakarak. "Ben kötü bir insan mıyım?"

Büyükannesi bir nefes verdi. "Tabii ki hayır, Soon-hee. Sen bir mucizesin. Ne oldu?"

“Sanırım Emmy’yi kaybediyorum ve bu benim hatam. Arkadaşlığımızın tüm kontrolünü elimde tutmaya çalıştım ve galiba onu kendimden uzaklaştırdım. Hatta aynı şeyi Bobby’ye de yapıyorum ama ona yapmaya sekiz yıl önce başlamışım. Neden böyleyim ben?” diye sızlandı Winter.

Büyükannesi dilini şaklattı. “Yemek yedin mi?”

“Sana bir şey soruyorum!”

“Cevaplar ancak miden dolu ve ağzın kapalıyken gelir sana.”

Doğrusu Winter gerçekten de acıkmaya başlamıştı.

Yuvarlanıp dönerek tavana baktı. Büyükannesiyle konuşmayı çok istese de kendini iyi hissetmiyordu. Ne zaman aklına Bobby gelse midesindeki çukur daha da büyüüyordu. Deniz mahsulleri değildi bu, vicdan azabıydı.

“Peki, sana başka bir şey sorabilir miyim, halmeoni? Sence Bobby yakışıklı mı?” diye sordu izin beklemeden.

Büyükannesi yine dilini şaklattı. “Sen ve senin şu abartılı tavırların, Winter. Bobby Bae çok yakışıklı bir çocuk.”

Winter homurdandı. “Ama pazar günleri tertemiz giyinmiş gibi bir yakışıklılıktan bahsetmiyorum. Yani daha çok hani o cidden çekici mi? Hani kızların onunla çıkmak isteyeceği kadar?”

“Sen istiyor musun?”

Winter burnunu buruşturdu. “İyy. Hayır.”

“O zeki bir çocuk ve bazıları için bu yeterli. Sen de en az onun kadar zekisin, hatta daha zeki bile olabilirsin, o yüzden belki de senin için yeterli değildir. Ben seni üniversite ziyaretleri nasıl gidiyor diye sormak için aramıştım, Soon-hee,” diye çıkıştı büyükannesi.

Mantığı akla yatıyordu aslında. Hatta belki de akla yatkın olan tek şey buydu.

“Gerçek sorun ne?” diye sordu halmeoni.

“Hiçbir şey. Midem bulanıyor.”

“Gidip Bobby’yi bul ve bir şeyler yiyin. Abur cubur olmasın.”

“Peki, halmeoni. Yiyeceğim. Ama yemeğin düzeltemeyeceği şeyler vardır.”

Bu bir yalandı.

Winter saçlarına sardığı havluyu çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. Büyükannesi telefonda bir gece önceki bingo oyunundan bahsediyordu. Bayan Landau kazanmış ve 4,600\$’lık ödül onun olmuştu. Winter büyükannesinin onu göremediğini unutarak dinlediğini göstermek için başını aşağı yukarı doğru salladı.

Yan odanın kapısı kilitli olmadığından kapıyı çat diye açtı ve kendini banyodan yeni çıkmış ve belinin etrafına bir havlu sarmış olan Bobby’yle yüz yüze buldu. Dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü.

“Winter, ne yapıyorsun sen?” diye sordu büyükannesi. “Sesin bir garip geliyor.”

“Bobby’yi yemeğe götürüyorum,” diye fısıldadı Winter.

“Neden fısıldıyorsun? O çocuğu kızdırmaya mı çalışıyorsun yine? Nazik olacağına söz vermiştin.”

“Fısıldarsam belki beni göremez.”

Bobby bir süre bekledi, muhtemelen Winter’ın kendini açıklamasını bekliyordu. Ama Winter bir şey söylemeyince Bobby, “İyi misin sen?” diye sordu. Sesi endişeliden ziyade kızgın geliyordu. “Neden buradasın?”

“Seni yemeğe götürmeye geldim. Halmeoniye selam vermek ister misin?” dedi telefonu ona uzatarak.

“Şey... hayır. Şimdi olmaz.”

Winter’ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve feci hâlde hazırlıksızdı. Telefonu elinden kayıp yere düşerek kapıyı açtığından beri ilk kez dikkatinin Bobby’den başka bir yere kaymasına neden oldu. Telefonu hızla yerden kapıp tekrar odasına koştu ve kendini yatağa fırlattı. Başını yastıklara dayayarak tavana baktı.

“Hâlâ orada mısın, halmeoni?” dedi telefonu tekrar kulağına götürerek. “Bana şu bingo gecesini biraz daha anlatsana.”

Bobby Bae

Bobby, Winter'ın açık kapısının çerçevesine yaslandı. Winter yatağında oturmuş, kitap okuyordu. Dişlerinin arasında bir kalem vardı ve daha sonra o kalemi alıp saçlarını dağınık bir topuz yapmak için kullandı.

Winter nihayet onu fark edince neredeyse bir metre havaya sıçradı. Elini kalbine götürdü. “*Parazit*’teki şu bodrum insanı gibisin. Ödümü kopardın.”

Bobby sırtıttı. “Ne yapıyorsun?”

Winter kitabını işaret etti. “Emmy’yle arkadaşlığımı kurtarmaya çalışıyorum. Sen?”

Bobby, Winter'ın neyden bahsettiğini hiç anlamamıştı ama orada durdu. Winter'ın zihni hep başka bir varlık düzleminde gibiydi ve Bobby onu kendi seviyesine indirmek istemiyordu. Hatta kendisi onun seviyesine yükselmek istiyordu.

“Kuralları çiğnememiz gerekiyordu ve ben de elimizde bir elektronik sigara olduğunu hatırladım. Kafayı bulmak ister misin?” diye sordu Bobby. Winter'ın *evet* demesini umuyordu. Maceraya tek başına çıkmak istemiyordu. Geçen sefer kendini etsiz bir dürümle baş başa ağlarken bulmuştu.

Winter elindeki kitabı komodine bıraktı. “Kendi Cenevre Sözleşmemizin maddelerine de uymuyoruz zaten. Belki de böyle bir şeye birlikte girişmek iyi bir fikir değildir.”

“Konuşmak zorunda değiliz.”

“Benimle takılmak istediğine göre gerçekten çok yalnız olmalısın,” diye takıldı Winter.

Bobby hangisinin en kayıtsız görüneceğine karar vermek için kafasının içinde birkaç tebessüm denedi. “Banyomun önünde beni bekleyen sensin.” Winter’ın ağzı dehşetle açılınca Bobby tatmin olduğunu hissetti. “Hadi gel,” dedi başıyla kendi odasını işaret ederek.

Bobby, eşyalarının arasında elektronik sigarayı buldu ve Winter yüzünde boş bir ifadeyle yere çökerken o da yatağa oturdu. Ona ne yapması gerektiğini söylemeye kalkarsa kesinlikle sonunu getiremeyeceğini bildiğinden, Winter’ın elektronik sigarayı kurcalayıp kendi başına çözmesine izin verdi. Winter uzun bir nefes çekti, ardından Bobby de aynısını yaptı.

Bobby kasten tamamen içine çekmemiş olsa da birkaç dakika içinde sıcakladığını hissetti ve her şey puslanmaya başladı. O sabah Goddard Uzay Uçuş Merkezi’ne giderek Winter’a sürpriz yapmaya karar verdiğinden beri sinir uçları taklalar atıyordu. Sürprizlerden hiç hoşlanmazdı. Ne yapmaktan ne de ona yapılmasından. Ama Winter böyle şeylerden mutlu olacak türde biriydi. İlk içişinde olduğu gibi bir anksiyete krizi geçireceğinden korktu ama kafası Winter’la çok doluydu. Yatağına uzanıp Winter’ın onun valizini karıştırmasını izledi. Kızın ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu ama kas fonksiyonları bunu umursayacak durumda değildi.

“Bobby, yanına aldığın her şeyi kullanmayı planladığını söylemeyeceksin cidden, değil mi?”

“Bir şeyin yanında olması ama kullanılmaması, ona ihtiyaç duyup da yanında olmamasından iyidir.”

Winter, oğlanın çantasının yan cebinden ekstra ayakkabı bağcıklarını çıkardı. “Ayakkabı bağcıklarıyla ilgili acil bir durumun olacağını falan mı planladın?”

“İnsan acil durumu planlayamaz. Adına da o yüzden acil durum derler zaten. Bir anda ortaya çıkar.”

“Yedek diş fırçası da var. Yedek diş fırçasına neden ihtiyaç duyarsın ki?”

Bobby, Winter’ın titizlikle hazırlanmış çantasındaki her şeyin yerini değiştirmesini izledi. “Ya ilk diş fırçamın başına bir şey gelirse? İkincisinin olmaması aptallık bence.”

“Sen de diş fırçası krizi yaşayan herhangi biri gibi dişlerini parmağınla fırçalarsın.”

“İyi de yedek diş fırçam varken dişlerimi neden parmağımla fırçalayayım ki?”

“Sen insan olduğundan emin misin? İnsanlar hayatlarında biraz drama olsun ister. Daha önce hiç ödevini teslim tarihine bir dakika falan kalmışken teslim ettiğin oldu mu?”

“Şey... evet.”

“O zaman sen de en az bizim kadar dağınıksın ama yanında yedek diş fırçası taşıyarak daha iyiymiş gibi davranıyorsun.”

Bobby yastıklarından birini ona fırlattı. “Hani konuşmayacaktık?”

“Bobby, neden bu kadar çok kâğıt masken var?”

“Nasil oluyor da bu zimbirtı sende ters etki yaratıyor? Lütfen oturup çeneni kapatır mısın?”

Bobby’nin tek duyabildiği Winter’ın bir paketi açıp onun yüz maskelerinden birinin katlarını ayırırken çıkardığı hışırtılardı. Salı günü için sakladığı maskeyi açmıştı. Eğer bu kadar karmaşa yaratacaksa en azından gün sırasına uyabilirdi.

“Hepsini yere dökersen o serumlar hiçbir işine yaramaz,” dedi Bobby düz bir sesle. Ne zaman yolculuğa çıksa cildi bozulurdu, dolayısıyla salı günü yerdeki halının onun yüzünden daha nemli olacak olmasına sinir olmuştu.

“Sen de bir tane yapmalısın. Biraz solgun görünüyorsun,” dedi Winter maskeyi yüzüne oturtmaya çalışırken.

“İçim öldü benim. Kendimi yanlış tanıtmak istemem.”

Winter bir maske daha kapıp yatağa hopladı. Bobby bir an için bir tekne de savruluyormuş gibi hissetti. Bu kızda ciddi sakinlik diye bir şey yoktu. Winter narenciye kokulu maskeyi düzleştirerek Bobby’ye uzandı.

Bobby elini kaldırdı. “Bununla ilgili bir kuralımız var.”

“Birden kendimi ciddi çok kıpır kıpır hissettim ama sen benim canımı sıkıyorsun.”

Bobby yenilgiyle iç geçirip başını yastığa dayadı ve gözlerini kapayıp hazırlandı. Winter onun üzerine eğilirken doğru düzgün nefes bile almadı. Soğuk pamuk tenine değince irkildi. Winter’ın elleri pamuktan da soğuktu. “Senin kanında hiç mi demir yok?” diye sordu Bobby onun dokunuşuyla irkilirken.

Winter buz gibi ellerini Bobby’nin boynuna götürerek, “Anemisi olan biriyle dalga geçiyorsun,” dedi. “Kendinle gurur duyuyor musun şimdi? Hatırlat da karşında çok hızlı ayağa kalkmayayım.”

Bütün duyuları coşmuşken Bobby’nin odaklanabildiği tek şey Winter’ın elleriydi. Aniden doğrulup Winter’la yüz yüze geldi. Bu da Winter’a maskeyi daha iyi uygulayabileceği bir pozisyon sağladı. İyice odaklandı, dudakları, bazı insanların ayna karşısında rimel sürerken yaptığı gibi hafifçe aralanmıştı. Bobby kısacık bir an için onu öpebileceğini düşündü. O kadar yakınındaydı ki oldukça kolay olurdu.

“Hah, şahane olmadık mı?” diye sordu Winter tembelce. Ardından Bobby’nin yanağına birkaç sert tokat vurdu, ki Bobby tokatları bütün bedeninde hissetmişti.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak Winter’a arkasını döndü. Zihnini işgal eden düşüncelerden kurtulmaya çalıştı ama serum gözlerine akıyordu. Maskeyi tutup çıkardı ve koluyla gözlerini sildi. Ardından dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü

ellerinin arasına yerleştirdi. Ardından avuçlarındaki ve ayak tabanlarındaki karıncalanma hissini yatıştırmaya çalışarak ağır ve derin nefesler aldı.

Birden Winter'ın ellerini sırtında hissetti. Kız, başparmağıyla sırtında hafifçe ritim tutuyordu. Bobby, mutlak sessizlik içinde Winter'm bu ufacık fiziksel temasına izin verdi. Darbeleri otuza kadar saydı. Tam o sırada Winter aniden elini çekti.

“Bunu yapman gerektiğini nereden biliyordun?” diye sordu Bobby kısık, yorgun bir sesle.

“Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz, Robert. Yıllar içinde senin birkaç etkisizleştirme kodunu gözlemledim.”

Bobby surat astı. “Ben Kış Askeri değilim.”

“O yüzden mi uyum sağlamaya hiçbir zaman hazır olmuyorsun?”

“Neden böylesin sen?” diye sordu Bobby kızın başına bir yastık fırlatarak.

Winter da aynı yastığı ona geri attı, ardından ayak bileklerini kibarca çaprazlayarak uzandı ve ellerini karnının üstünde birleştirdi. Sessizdi ama Bobby onun konuşmak istediğini hissedebiliyordu. Havada çok fazla söylenmemiş söz vardı ve Winter hepsini söylemek ister gibiydi. “Sahiden bir kural iğniyorken konuşmamıza izin verilmeli. Kafan hâlâ güzel mi?” diye sordu Winter.

“Hem de nasıl,” diye yalan söyledi Bobby.

Winter Park

Ann Druyan bir keresinde, “Bilimin size öğrettiği en müthiş şey, beklenmeyen sonuçlar yasasıdır,” demişti. Winter’ın bilimi bu kadar sevmesinin nedeni de o beklenmeyen sonuçlardı. Evrenin tarihi, temelinde bir dizi hatadan ibaretti. Neredeyse iki milyar yıl önce bir bakteri bir hücrenin içine süzölmüş ve o hücrenin güç merkezine dönmüşüdü. Bu olmasa insanlar hiç var olmayacaktı. Astreoidler Dünya’daki neredeyse tüm canlıları yok etmemiş olsa, insanlar varlıklarını sürdüremezdi. Bir spinozor tarafından yenirlerdi ve tarih kitapları çok kısa olurdu. Beklenmeyen sonuçların sonrasında ortaya çıkan o kadar çok şey vardı ki, onlar olmasa muhteşem şeyler gerçekleşemezdi. Mesela birisi birkaç bin yıl önce sivri yaprakları olan bir bitkiyi hasat edip yakmasa, bu an hiç yaşanmazdı.

O yanma hissi Winter’ı terk etti. Rahatladığını hissediyordu. Gözleri onun onayı olmaksızın kapanıyordu. Onu uyanık tutan tek şey boş midesinin gurultularıydı.

“Bobby, ben ölüyorum,” dedi karnını tutarak.

“Geçer.”

“Hayır, Bobby. Bana bir şeyler yedirmen gerek.”

“Hareket edemiyorum.”

Winter en iyi asık suratını takındı, genelde babasına saklardı bunu. “Bobby, lütfen. Yiyecek bir şeyler alabilir miyiz?”

“Sen iflah olmazsın.”

Winter, Bobby’yi yataktan ve otelden dışarı sürükledi. Her şey pusluydu ve Winter aynı anda birden fazla şeye odaklanma konusunda sıkıntı yaşıyordu. Şu an kendini tamamen yemeğe kaptırmıştı, dolayısıyla yaptığı her şey de o arzuya hizmet ediyordu. Bunun için gerek duyduğu yegâne beden fonksiyonlarıysa yürümek ve nefes almaktı. Geri kalan her şeyi bir kenara fırlatmıştı. Bobby de sessizdi.

Sokağa çıktıklarında Winter kendini küçücük hissetti. Binalar sanki tepesine dikilmişler de kararmış pencereleri ve yargılayan suratlarıyla ona bakıyorlardı. Biliyorlardı. Herkes Winter’ın kafasının ne kadar güzel olduğunu biliyordu muhakkak. Yürümeyi, uzuvlarını kullanmayı ve hatta nefes almayı bile yeni baştan öğrenmesi gerekiyordu. Herhangi bir varlık tarafından ilk kez değiştiriliyordu. Hep korktuğu bir şeydi bu. Winter’ın alkolik bir amcası vardı ve büyükannesi bir keresinde onun hasta olmadığını, sadece Tanrı’yı yanlış yerlerde aradığını söylemişti. Winter, amcasının Tanrı’yı bulup bulmadığını merak etti. Hâlâ alkolik olduğuna göre muhtemelen bulamamıştı.

Kaldırımında sakızdan oluşan koyu benekler vardı ve dışarısı egzoz dumanıyla kirli hava kokuyordu. Hava sanki tenini ancak bir şehrin yapabileceği şekilde kirletiyordu. Philly, Kardeşçe Sevginin Şehri’ydi. Baştan sona mavi yakalılarla doluydu. Washington’dan daha samimi geliyordu insana. Onun cazip yanlarını bulmak size kalmıştı, Philly büyüsünü size altın tepside sunmak istemezdi.

Bobby önden yürüyor, tıpkı çocukken yaptıkları gibi kaldırımdaki çizgilere basmamak için elinden geleni yapıyordu. Bu oyunu her seferinde Bobby kazanırdı çünkü Winter sabırsızlanıp o çizgilerin üzerinde tepinmeye başlardı. Bobby’se hep daha sabırlı olmuştu. O, kendi Tanrı’sını düzende ve sabırda bulmuştu.

Winter'ın yaşamı Forever 21'deki¹⁶ indirim sepederi gibiyken, Bobby'ninki Container Store¹⁷ gibiydi. Bunu artık iyiden iyiye hissetmeye başlamıştı. Bobby'ye yetiştirdi ve her şey onun yanında çizgilerin üzerinden atlamayı umursamayacağı kadar yavaşladı.

"Hey, bir düelloya katılmadığın sürece Pennsylvania'nın valisi olamayacağını biliyor muydun?" diye sordu Winter. Bağırıyor muydu yoksa fısıldıyor muydu, kendi de emin değildi.

Bobby'nin dudakları keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman düello mu yapıyoruz? Şerefim lekелendi ve temizlenmesini talep ediyorum."

Parmaklarını silah gibi tutup kalçalarına götürdüler. Sırt sırta verip on adım uzaklaştılar. Winter sanki bir cambaz ipinin üzerinde yürürmüş gibi kollarını iki yana açmıştı. Yer çekimi haylazlık yapıyordu ve Winter her sendelediğinde kıkırdıyordu. Birbirlerine dönüp ateş etmeden önce onar adım saydılar. Bobby'nin var olmayan tabancası sıkıştı ve Winter'ın nişancılık becerileri Stormtrooper'dan hâlliceydi. İkisi de hayatta kalarak bu hikâyeyi anlatma şansına eriştiler.

"Artık ikimizden biri Pennsylvania için adaylığımızı koya-biliriz," dedi Winter, kahkahasını bastırma çabasıyla yanağını ısırarak.

"Ah, işte yine siyasi heveslerimi mahvediyorsun."

"Üç yıl oldu. Şu valinin kadınlarla akşam yemeği yemesi meselesinin peşini bırakmalısın artık."

"Asla."

Winter'ın saçındaki lastik neredeyse atkuyruğunun sonuna kadar kaymıştı. Bobby lastiği yere düşmeden yakalayıp ona uzattı. Winter saçlarını tekrar toplarken Bobby yüzünde miskin bir gülümseme ve hülyalara-dalmış-gözlerle onu izliyordu.

"Derdin ne senin?" diye sordu Winter.

¹⁶ Amerika'da faaliyet gösteren bir perakende satış zinciri.

¹⁷ Amerika'da faaliyet gösteren ve temelde düzenleme ve saklama çözümlerine odaklanan bir perakende satış zinciri.

“Hiçbir şey. Geldik.”

Bir yaya geçidinde durdular. Winter, Philly’nin en tanınmış iki etli-peynirli sandviç mekânı olan Pat’s ve Geno’s’u gördü. Retro tarzdaki renkli ışıkları bütün caddeyi aydınlatıyordu. Winter endüstriyel ocakta, üstüne atılmış karamelize soğanlar ve taze ekmeklerle cızırdayan sıcak yağın kokusunu alabiliyordu. Işığa çekilen bir pervane gibi oraya çekildi.

“Hangisine gidelim?” diye sordu Bobby.

“İkisine birden?”

Bobby ileri doğru bir adım attı fakat Winter onu durdurdu. “Bekle. Burada sipariş vermenin özel bir yolu var. Sen biliyor musun? Bir dolu Philadelphialının önünde kendimi rezil etmek istemiyorum. Super Bowl’u kazanmalarından sonra neler olduğunu görmedin mi?”

“Nasıl sipariş verileceğini bilmiyorum. Bu mekânların dilini konuşmuyorum.”

“Benim herhangi bir beslenme kısıtlamam yok. Siparişi sen ver.”

Bobby kollarını kavuşturdu. “Hayır, sen. Aç olan sensin.”

Winter ayağını yere vurdu. “Bobby, git hadi. Lütfeeeeen. Biraz daha yemek yemezsem bizimkilere cenazemi götürmek zorunda kalacaksın.”

“Şövalyelik öldü, Winter. Zaman zaman sana kapıları açıyor olabilirim ama sen de o kapıları gayet açabilirsin.”

“Eh, benim yüzümden centilmenlikten vazgeçme. Hadi sipariş verin, bayım.”

“Yapamam. Kafam fazla iyi. Ayrıca orası fazla aydınlık.”

“Hadi ama, Bobby. Bu tartışmayı kimin kazanacağını biliyoruz.”

Sonsuza dek sürmüş gibi gelen fakat aslında sadece beş saniyeden ibaret olan bir süre boyunca birbirlerine baktılar. Bakışlarını ilk kaçıran Bobby oldu. İç çekti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“İyi, ben hallederim.”

Bobby Bae

Bobby ve Winter, Pat's ve Geno's'un dışındaki ışıklarda kuryeye el salladılar. Bobby daha önce bu kadar şaşkın görünen birini hiç görmemişti. Kızıl saçlı ve çilli bir oğlandı, onlardan çok da büyük sayılmazdı, muhtemelen biraz cep harçlığı kazanmaya çalışan bir üniversite öğrencisiydi. Çalışırken asıl beklediği şey, bir blok ötede sosyal kaygıdan dolayı gözleri kızarmış olan veletlere paket servis yapmak değildi belli ki.

Ellerinde yağ çıkmış torbalarla otele doğru yürümeye başladılar. Bobby genelde böyle şeyler yemezdi fakat midesi resmen takla atıyor, kendi kendini yiyordu. Tam kocaman bir ısırık alacakken Winter onu durdurdu.

“Bunda peynir var,” dedi. Sonra diğerlerini de kontrol etmek için hepsinin kâğıdını açtı. “Hepsinde peynir var. Siparişimiz yanlış gelmiş.”

Bobby'nin umurunda değildi. Açlıktan ölüyordu. “Bu seferlik yiyebilirim.”

“Sen Cheez Whiz¹⁸ bile tolere edemiyorsun. Kimyasal tepkimelere neden oluyor.”

¹⁸ Sandviç sosu olarak kullanılan bir krem peynir markası.

Bobby meydan okurcasına kocaman bir lokma ısırıldı. “Rahat ol. Turuncu plastik bu.”

“Tabutuna çivi çaktın, *Sütçocuğu*. ”

Bobby hızla döndü. “Sen Kai’ın grafik romanını nereden biliyorsun?”

“İnternet üzerinden birkaç karesini göndermişti. Oldukça başarılı. Gerçekten de laktoz intoleransı olan birinin mücadelesini çok iyi yansıtıyor.”

Bobby başını iki yana salladı. “Lütfen bana, şu *Sütçocuğu*’nun tuvalette olduğu için uzaylı istilasını kaçırdığı bölümü attığını söyleme.”

Winter güldü. “Attı.”

Bobby’nin omuzları çöktü. “Ona karakterin çok mantıksız olduğunu söyleyip duruyorum. Madem süt ona bu kadar zarar veriyor, neden içip duruyor ki?”

“Ciddi misin sen?” Winter öyle bir gülme krizine girdi ki neredeyse kendinden geçecekti. “Çok açık.”

“Neymiş açık olan?”

“*Sütçocuğu* korkağın teki. Her kavgadan önce koca bir galon Chunky Monkey yemesinin de nedeni bu.”

Bobby’nin yüzü kıpkırmızı oldu. “O korkak falan değil. Kusurlu bir kahraman. Hatta pasifist bile olabilir.”

Winter’ın kahkahası kontrolden çıktı. Bobby daha önce onun hiç böyle güldüğünü görmemişti. Muhtemelen kafası hâlâ iyiydi.

“Ya da belki de süt ürünleri lezzetli olduğundan kahramanımız Chobani’yi çoğunluğun iyiliğine tercih ediyordur. Ben de olsam aynısını yaparım. Sütsüz bir dünya kurtarılmaya değmez.”

Winter da tıpkı Bobby’nin babası gibiydi. Bay Bae, evde süt ürünü tüketebilen tek insandı ve tek bir insana göre alış-veriş yapma deneyimi yoktu. Aldığı her şey bozulurdu. Bu durum Bobby’nin canını o kadar çok sıkıyordu ki UYU adını verdiği bir uygulama geliştirdi. Sütün son kullanma tarihi yaklaştığında bildirim gönderen bir süt takip uygulamasıydı.

Aldığınız tarihi ve türünü giriyordunuz (çünkü yağsız süt, yağlıdan daha hızlı bozuluyordu) ve o da size hatırlatma bildirimleri ile süt ürünleri temelli tarifler gönderiyordu, böylece süütünüz bir daha bozulmuyordu.

Bobby, Winter'a uygulamadan bahsettiğinde kızın lokması neredeyse boğazına kaçacaktı. "Sen de aynı Sütçocuğu gibisin. Süte kafayı takmışsın!" dedi gözlerindeki yaşları silerek. "Of, Tanrım! Ölüyorum. Kai bir dâhi."

Bobby telefonundan uygulamayı açtı. "Gülüyorsun ama bu uygulama ailemin epey bir parasını kurtardı. Şimdi bunu peynir ve yoğurdu da kapsayacak şekilde düzenliyorum. Baeler düzen ve disiplinle yönetilir ama UYU ortaya çıkana kadar babam bunu mahvediyordu."

Winter ellerini silerek telefonu aldı. Kaldırımın ortasında duraksadı. "Bobby, bu gerçekten çok havalı. Acayip profesyonel görünüyor. Gerçekten. Bu uygulamayı çevrim içi uygulama mağazasına koydun mu?"

"Hayır, sadece babamın kullanması için yaptım."

Winter telefonu yüzüne yaklaştırmış ağır ağır, gözünü kırpmadan ekranı kaydırıyordu. "Bu arayüz çok sade. Bunu senin tasarladığına inanamıyorum."

"Ben sadece kodlarını yazdım. Arayüzü Kai tasarladı."

"Cidden mi? Onun da teknolojiye düşkün olduğunu bilmiyordum."

"Öyle, önümüzdeki sene UX tasarım çalışmak için Berkeley'ye gitmek istiyor."

"Onu Batı Sahili'nde görebiliyorum. Harika," dedi Winter menüdeki seçenekleri tek tek kontrol ederken. "Kai'in ne yapmak istediğini bilmesine ama senin henüz bilmemene şaşırdım. Hiç senlik değil."

Bobby dudağını ısırıldı. "Ben sadece..."

"Para kazanmak istiyorsun, anladım. Ama senin belirli bir hedefin olduğunu sanıyordum."

Açıkçası, yoktu. Bobby'nin tek bildiği başarılı olmak istediği. Kendisi ve ailesi için konforlu bir yaşam istiyordu. Tıpkı içinde büyüdüğü yaşam gibi. Matematik diploması alırsa bir sigorta uzmanı, istatistikçi ya da iş tanımına bakmasını gerektirecek başka bir şey olabilirdi.

“Annemle babam için doğru olanı yapmak istiyorum. Onların bir kez daha aile üyeleri yüzünden hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum,” dedi Bobby.

“Onları bir saniyeliğine unut. Tek başına olsan ne yapardın?” diye sordu Winter sandviçinden kocaman bir lokma daha ısırarak. “Sinir bozucu derecede zekisin. Paraya çevirmekten hoşlanacağın bir şey mutlaka vardır.”

Bobby bir süre düşündü. “Bana güvence sağlayacak hiçbir şey yok.”

“Onu da unut. Düşün ki ne seçersen seç elinde tomar tomar para olacak. O zaman bilgisayar mühendisliği okuyup uygulama yaparak hayatını kazanmak ister miydin? Seni Silikon Vadisi'ndeki o elitist tiplerin arasında şimdiden görebiliyorum.”

“Bilmem. Bu uygulamayı sırf sütlerin sürekli bozulmasından bıktığım için yaptım,” dedi ay ışığının altında Winter'a bakarak.

“Eh, teknoloji de zaten bununla ilgili değil mi? Rahatsız edici bir nokta belirleyip onu giderecek bir şeyler yaratmak?”

Bobby bunu bir meslek olarak düşünmemişti hiç. Kendi şirketinin CEO'su olmadığı sürece yapmak isteyeceği bir şey değildi. İnişleri çıkışları olan, durmadan değişen bir sektördü. Her şey saniyeler içinde eskiyordu. Ayrıca yatırımcıları etkisi altına alabilecek ve rüşvet verebilecek insanlara göre bir işti. Bobby onlardan değildi. Ama Kai olabilirdi. Bobby, uygulama yapmaktan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Annesiyle babasının onu kullanması da hoşuna gidiyordu. Ayrıca o uygulamayı yaparken Kai'yla çok eğlenmişlerdi.

“Sanırım bilgisayar mühendisliği programlarına bir göz atacağım. Ne zararı olacak ki?” dedi Bobby.

Winter'ın dikkati artık onda değildi. İkinci peynirli biftekli sandviçinin kâğıdını açıyor ve ona şükredermiş gibi bakıyordu. Bobby otelin kapısını Winter için açık tutarken kendine engel olamayarak gülümsedi. Winter kapıların otomatik olmadığını bile fark etmeden içeri girdi.

Bobby, kırk yıl da geçse elbisesinin kolunu mendil olarak kullanan birinden hayatının gidişatını etkileyecek bir tavsiye alacağını tahmin edemezdi. Bu insanın Winter Park olmasına ise hayatta ihtimal vermezdi.

Winter Park

Winter uykuyla uyanıklık arasındaki o tatlı bölgedeydi. Güneşin sıcaklığı yüzüne vuruyor, sabah kuşlarının cıvıltıları kulaklarını dolduruyordu ama zihni hâlâ rüya görüyordu. Gü-lümsedi ve yastığına iyice yapıştı, olabildiğince uzun bir süre öyle kalmak istedi. Pusun arasından, dirseğinin hemen üzerinde bir sızı hissetti, hemen ardından da korkunç bir kaşıma arzusu duydu. Kaşınan yere bir tokat attı ama bu, kendini uyandırmaktan başka bir işe yaramadı.

Bir sivrisinek başının etrafında vızıldıyordu. Çığlık atarak kendini battaniyenin altına gömdü.

“Ne oldu?” Konuşan Bobby’ydi. Sesi yatağın diğer tarafından geliyordu.

“Bobby, odamda ne halt ediyorsun?” diye bağırdı.

Bobby’nin uykulu sesi boğuktu. “*Sen* benim odamdasın.”

Winter burnunu buruşturdu. “*Senin* odan mı?”

“Aynen, *benim* odam.”

Winter hâlâ uyku sersemiydi, dolayısıyla oraya nasıl gittiğini hiç hatırlamıyordu. Sandviçlerini yemelerinden sonrasına dair çok az şey vardı hafızasında. Niyeti hangisinin daha iyi olduğunu seçmekti ama üzerini bile çıkaramadan yemek komasına girmişti.

“Neden bağırdın?” diye sordu Bobby.

“Burada sivrisinek var. Sana benim peşimde olduklarını söylemişim!” diye sızlandı Winter.

“Sakin ol, birazdan ölür.”

“Arı değil bu, Robert! Arı olsa birkaç tanesini yanıma almayı dert etmezdim!” Winter kaşınıp duruyordu. “*Offf*, onu öldürecekim. Bıktım artık hepsinden.”

“Sakin ol, Bill Gates. Daha çok erken.”

Winter onu dinlemedi. Battaniyeyi üzerinden atıp sivrisineği elleriyle öldürmeye çalıştı ama kaçırıp duruyordu. Birkaç kez daha denedi, sonra odanın diğer tarafına gidip bir sandalyenin arkasına saklandı.

“Galiba seni görebiliyorum, Winter,” dedi Bobby miskin miskin, sonra da battaniyeyi tekrar üzerine çekti.

“Bir şeyler yap, Robert! Anaflaktik şoka girebilirim!”

“Ben sivrisinek avcısı değilim. Delirmeyi bırak.”

“Robert!”

“İyi, peki! Bir saniye. Bir şeyi... kontrol etmem gerek.” Battaniyeyi kaldırıp altına baktı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye çıkıştı Winter.

“Sabahları...”

Winter bir elini havaya kaldırdı. “Aman Tanrım. Açıklama. Sadece bana yardım et.”

Bobby inledi ve bulabildiği ilk şeyle Winter’ın yardımına gitti: geleneksel otel İncil’i.

“Onu uzaklaştırmak için İsa’nın gücünü mü kullanacaksın?” diye sordu Winter öfkeyle.

“Sivrisinek işte. Bağırıp durmayı bırak.”

“Sivrisinekler dünyada en çok insan öldüren katillerdir! Sakinleşmeyeceğim!”

“Karbondioksit onları kendine çekiyor, o yüzden en azından çeneni kapayabilirsin.”

Winter ona ters ters baktı.

Bobby, İncil'i kullanarak sivrisineği masaya yapıştırmaya çalıştı ama hayvan Bobby'nin tembel reflekslerine göre çok hızlıydı. Bobby'nin boynunu ısırıldı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı.

"Elinde İncil varken lanet okuma, Robert!"

Bobby İncil'i bıraktı ve sivrisinek de o esnada koluna kondurdu. "Şimdi de benim peşimde!"

Winter sandalye minderlerinden birini fırlattı ama minder Bobby'nin suratına çarptı. "Affedersin!"

"Neye nişan aldın ki?"

"Sivrisineğe elbette."

"O kadar da *elbette* değilmiş."

Sivrisinek tekrar Winter'a doğru uçtu. "Nasıl bir mutasyona uğramış bu sivrisinek? Yine benim peşime düştü!"

"Sana susmanı söyledim," dedi Bobby, Winter'ın ona attığı minderleri savurarak.

Winter çılgın atarak koşup Bobby'nin arkasına saklandı. İki büküm olurken elleri canlı kalkan olarak kullandığı Bobby'nin omuzlarına kenetlendi. Çocuğun üstsüz olduğunu da o zaman fark etti.

"Ellerin neden hep buz gibi senin?" diye sordu Bobby dönerek.

Winter'ın yüzü kızardı ve geriye doğru çekilirken yatağa takılıp Bobby'yi de kendisiyle birlikte düşürdü. Ciğerlerindeki hava tamamen boşaldı. Bobby ayağa kalkmak için çırpınırken Winter'ı iyice yatağa çiviledi. Winter'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bobby'nin bedeni onunkini tamamen kaplarken nefesi kesildi.

"Bobby, hemen üstümden in," dedi Winter, kollarını yanlarına sıkıştırarak.

"Utangaçlığın lüzumu yok. Bütün gece yanımda uyudun."

Bütün kanı kulaklarında uğulduyordu sanki. "Bobby..."

"Bir saniyeliğine çeneni kapa ve kıpırdama. Kolunda."

Winter hiç kıpırdamadan durdu ve Bobby de birkaç saniye duraksadıktan sonra sinir bozucu sivrisineği ortalığı inleyen bir tokatla ezdi.

“Off, Bobby!” dedi Winter, Bobby’nin vurduğu yeri ovuşturarak.

“Ne yalan söyleyeyim, çok tatmin ediciydi.”

“İyi, üstümden iner misin artık?”

“Bana kibarca teşekkür eder misin?”

“Teşekkür ederim, Robert Dae-seong Bae Jr.”

Bobby gülümsedi ve kızın üzerinden yuvarlanarak yana kaydı. Winter ona baktığında Bobby sırtıyordu. Çok tuhaf bir çocuktü. Çoğu zaman huysuzun önde gideniydi ama diğer zamanlar neredeyse... çekiciydi. Kasti olarak flört etmeyip yine de yaptıklarının flörtöz görünmesi... İşte bu çekici yanıydı. Tabii Bobby gerçekten de flört etmiyorsa. O bambaşka bir hikâye olurdu. Winter, rahatsızlığı anlaşılmasın diye birkaç santim kaydı.

“Nasıl uyudun?” diye sordu Bobby.

“İyiydi sanırım.”

Winter az bile söylemişti. Uzun zamandır bu kadar iyi bir uyku çekmemişti. Ta ki tarih öncesinden kalma bir hayvanın saldırısına uğrayıp da Bobby’nin yatağında olduğunu fark edene kadar.

“Uykunda konuşuyorsun, biliyorsun değil mi?” dedi Bobby sırtıtarak.

“Konuşmuyorum.”

“Hem de ne biçim konuşuyorsun.”

“Ne dedim peki?”

“Beni ne kadar sevdiğini ve on yılın büyük bir bölümünü bana eziyet ederek geçirdiğin için ne kadar pişman olduğunu söyledin.”

Winter onun kolunu itti. “Pisliğin tekisin. Hiç de konuşmadım. Hem buraya nasıl geldim ben?”

Bobby de onu ittirdi. “Yemeği alıp döndük, biraz daha sigara-
dan içtik ve bir iki bölüm *Cosmos* izledik. Sanırım beyinlerimize
fazla ağır geldi, biz de erkenden sızdık.”

“Tamam. Peki tişörtün?”

“Termostatı milyar dereceye falan ayarladın. Piştim.”

“Uyurken sıcak ortamları severim.”

“Cehenneme çevirdin içeriyi.”

“Eh, sen de kalkıp kısılabildin.”

“Son hadiseden sonra senin bulunduğun ortamda termostat-
lara elimi bile sürmüyorum.”

Winter, bir keresinde Bobby onlardayken klimayı açtığı için
nasıl delirdiğini ve annesiyle babasının onu nasıl suçladığını ha-
tırladı. Ciğerlerindeki bütün hava boşaldı.

“Özür dilerim,” dedi.

“Ne için?”

“Bilmem. Sadece özür dilerim işte.”

Bobby tavanı izlemeye devam etti. “Şu anda teknik olarak
bir kuralı ihlal ettiğimizden sana bir şey söylemek istiyorum.”
Bobby’nin ona bakışı Winter’ı gerse de başını *hadi söyle* der gibi
salladı. “Dün gece eğlendim.”

Winter’ın midesindeki o boşluk geri döndü. “Kendince güzel
anları vardı.”

Bobby, yüzü kıza bakacak şekilde yan döndü ve Winter da
aynısını yaptı. “Hep acaba arkadaş olsak nasıl olurdu diye düşün-
müştümdür. Sanırım dün geceki gibi olurdu.”

Winter istemsizce bir kahkaha attı. “Neden böyle bir şey dü-
şünüyordun ki?”

“Çünkü benden hoşlanmayan tek insan sensin ve bu da çok
sinir bozucu.”

Winter tekrar sırtüstü dönerek tavanı izlemeye başladı.
Dudağını ısırarak gözünün ucuyla Bobby’ye baktı. “Ne ka-
dar boktan bir arkadaş olduğumu gördün. Emin ol, hiçbir şey
kaçırmıyorsun.”

“Emmy aslında...”

Bobby cümlesinin ortasında birdenbire durdu.

“Bobby?” dedi Winter. “Ne oldu? Anafilaktik şok mu?”

Bobby’nin beti benzi attı ve midesinden korkunç bir gurultu koptu. Doğrularak banyoya koşup kapıyı arkasından çarparak kapattı. Winter onun öğürdüğünü duydu ve ne olduğunu hemen kavradı.

Peynir etkisini gösteriyordu.

Winter Park

U Penn kampüsünün GW kampüsüyle alakası yoktu. Etrafta pijamalı ve saçlarını gevşekçe toplamış öğrenciler, ellerinde soğuk kahve fiçileriyle dolaşıyor, gruplar hâlinde gülüp eğleniyorlardı. Ağaçların gölgesi, tuğladan yapılmış yakut nehirler gibi avlular arasında uzanan yürüme yollarına düşüyordu.

Winter bir kez daha yalnız olmanın tadını çıkarıyordu. Bobby otelde dinleniyordu. Aslında düzelmişti ama Winter, onun bile rek kaçtığından şüpheleniyordu. Sırf Winter'ın ona midesinin dayanıklılığını abarttığı konusundaki haklılığını kabul etmek istemediği için hem de. Bobby'nin odasında, onun yatağında uyu-yakaldığına hâlâ inanamıyordu. Jeopardy! bölümlerini peş peşe izlemeye başladıklarını hatırlıyordu. Rekabete tutuşmuş, sorulara kendileri cevap vermişlerdi ama art arda altı bölüm izledikten sonra sıkılıp Cosmos'a geçmişlerdi. Neil deGrasse Tyson çoklu evrenleri açıklamaya başlamıştı ve bu da zaten uçmuş zihinlerinin kavrayamayacağı kadar ağırdı, o yüzden de sistem hatası vermişlerdi. Uyumak değildi bu. Daha ziyade düşük güç moduydu.

Winter bir katedralinkini andıran kocaman pencereleri olan kütüphanenin yanından geçti. UPenn onun tercih ettiği okullardan biri değildi ama okul dönemi henüz başlamadığı hâlde ders çalışan çocukları izlerken MIT’de garanti bir yerinin olmadığını hatırladı. Lisedeyken insanın kendini zeki hissetmesi kolaydı. Çoğu arkadaşları orada olmak bile istemiyordu zaten. Üniversitede çok daha fazla rekabet olacaktı, karşısında yalnızca Bobby Bae olmayacaktı.

Midesine bir huzursuzluk çörekledi.

İçine sızabildiği binalara daldı, bilgisayarlar ve pek çok neslin ellerinden geçmiş, öyle ki orijinal renginin ne olduğu anlaşılmayan kitaplarla dolu peş peşe dizilmiş odalardan geçerken kendini küçücük hissetti. Bir binadan çıktıktan sonra da doğruca futbol sahasına gitti.

Sahanın ortasına oturarak binlerce boş koltuğa baktı ve hepsinin yıldız olduğunu hayal etti.

Ilık çimler bacaklarının arkasını gıdıklar ve burnuna toprağın bakırımsı kokusu dolarken Năi Nai ve halmeoninin birlikte topraktan söktüğü papatyaları hatırladı. Sonra Emmy’yi düşündü. Winter, başına bir siperlik geçirmiş, çiçekli bir sabahlık giymiş ve elleri yemek pişirdiği dolsot kadar sertleşmiş brokoli kafalı bir ajumma¹⁹ olmaya çoktan hazırды. Emmy’nin de hep yanında olacağını, gülen gözlerinin etrafında arkadaş oldukları her yıl için alınmış bir kupa gibi çizgiler belireceğini düşünmüştü.

Emmy’nin hak ettiği yaşamı elde etmek için kendi yolunda gayet iyi ilerlediğini kabul etmek kolay değildi. İçinde Winter’a bir yer olmasını gerektirmeyen bir yaşam.

Winter’ı *Winter* yapan her şey gözlerinin önünde dağılıyordu sanki ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hayatı boyunca tanıdığı Năi Nai’yle başlamıştı her şey. Şimdi de Emmy geleceğini Avrupa’da planlıyordu. Winter kaçınılmaz olarak

¹⁹ (Kor.) Teyze. Kan bağı olmayan yaşça büyük kadınlara hitap etmek için kullanılır.

üniversiteye gittiğindeyse sırada evi, annesiyle babası ve babaannesi olacaktı. Boston'da iyi barbekü bulabilecek miydi mesela? Aynı anda bir sürü şey değişiyordu ve Winter'ın hiçbirisi için üzülme hakkı yoktu. Năi Nai'nin yasını tutmak ona düşmezdi ve Emmy ile ikisi de kendi yaşamlarına adım atacakları için mutlu olmalıydı. Hatta heyecanlı.

Winter, oturduğundan beri kopardığı çimen parçalarını ellerinden silkeledi ve kendi aptallığı karşısında başını iki yana salladı. Uzayı sevmesinin nedeni, her şeyi çok küçük göstermesiydi ama görünüşe bakılırsa kendi dünyasını o kadar küçültmüştü ki, geriye hiçbir şey ya da hiç kimse için yer kalmamıştı.

Bobby Bae

Bobby bir havluyu yastık olarak kullanarak küvetin içinde uzanıyordu. Her yeri ağrıyordu. *Her yeri*. Midesi, boğazı, bacakları, hatta göz kapakları. Yıllardır ilk kez bir süt ürünü yemişti ve ona hiç iyi gelmemişti. Gerçi Bobby, gıda zehirlenmesinin de ufak bir rol oynamış olabileceğini düşünüyordu. Winter tabii ki yağlı sokak yemeklerine dayanıklıydı. Çelik gibi bir mide de Winter'ın ona karşı üstünlük kurabileceği şeylerden biriydi.

Bir mide bulantısı dalgası vurunca tuvaletin kenarına doğru sürünüp üzerine eğildi ve peynirli sandviçin son parçaları olduğunu umduğu şeyi kustu. Soluk bile almadan iki taneyi midesine indiren Winter'ın aksine Bobby sadece bir tane yemişti.

Midesini boşaltırken bedeni ter atıyordu ama işi biter bitmez titremeye başladı. Ağzını silip yeniden küvete süründü. Winter ona bir bardak çay bırakmıştı ama şu durumda onu içmek bile inanmadığı Tanrılara dua etmesine neden olurdu. Yine de hoş bir jestti. Bu gezide öğrendiği bir şey varsa o da Winter'ın canı istediğinde gayet kibar biri olabildiğiydi. Aslında bunu hep biliyordu da ilk kez o kibarlığın yapıldığı kişi oluyordu. Anne babasıyla ne zaman konuşsa onları sevdiğini söylüyor,

yerde bir çöp görürse alıp çöpe atıyor ve herkese gülümsüyordu. Bobby bazen onun kibarlığına layık olmayan tek insan gibi hissediyordu kendini. Yalnızca birlikte bir yolculuğa çıkmaya zorlanmak, onu uzay araştırma merkezine ve sahile götürmek, birlikte sigara kullanmak, onu beslemek ve kendini zehirlemek yetmişti. Çok da bir şey değildi.

Dinlenebildiği için minnettardı. Artık geçtiğini düşünüyordu ama yine de iki ay önceden planlanan Princeton turunu kaçıracaklardı. Arka arkaya iki okul kaçırmış olacaktı. Winter'ın UPenn'e tek başına gitmesine aldırmıyordu ama Princeton, Bobby için sağlam olasılıklardan biriydi.

Olup biten onca şeyden sonra Bobby, Kai'in ona Jacqueline'in kitapçıya gelmesinden bahsettiğinin yarattığı stresi unutmuştu. Bir türlü çözemiyordu. İçler acısı bilgi edinme ziyaretleri; geleceğin siyasi analizcisi ve televizyon muhabiri, münazara takımının lideri ve NPR dinleyicisi Jacqueline Charlotte Turner'dan ziyade Bobby Bae'nin yapacağı şeylerdi. Jacqueline'in bütün hareketleri hesaplıydı. Elini böyle göstermek hiç onluk bir hareket değildi. Kai'in ona söyleyeceğini biliyor olmalıydı. Kai'in gözü kapalı düşeceği bir tuzaktı bu.

Telefonunu eline alıp ne yaptığını düşünmeden Jacqueline'in numarasını tuşladı. Kız üçüncü çalışta açtı.

"Bae?" dedi soru sorar gibi. Sesi kısık ve kararsızdı.

"Kai'in çalıştığı kitapçıya neden gittin? Beni de arayabilirdin."

Jacqueline hemen cevap vermedi. Bobby, onun hattın diğer ucunda nefes aldığını duyabiliyordu. "Senin nasıl olduğunu öğrenmek istedim. Önce evine uğradım. Annenle baban bana senin gittiğini söyledi ama nereye gittiğini söylemediler," dedi kurban sesi takınarak. Sanki Bobby, kızın habersiz ziyareti esnasında orada olmayarak ona karşı bir suç işlemiş gibi.

"Üniversite ziyaretleri yapıyorum. Bu geziden haberin vardı."

"Bana ailenle gideceğini söylemiştin, Winter Park'la gideceğini değil. Yanlış mıyım?"

“Bu seni ilgilendirmez, Jack. Sen benden ayrılmıştın, unuttun mu?” diye çıkıştı Bobby. “En kötü kısmı da aslında bunu yapmaya hiç niyetinin olmamasıydı. Sanki bir buçuk yıl boyunca birlikte olmamışsınız gibi kendi kendine sönsün istedin. Bir buçuk yıldır yanan bir ateşin sönmesi ne kadar sürer, biliyor musun?”

Jacqueline iç geçirdi. “Verdiğin tepki hiç de umursuyormuşsun gibi değildi. Sanki işle ilgili bir bildiri sunmuşum gibi haber verdiğim için teşekkür ettin.”

“Beni hazırlıksız yakaladın! Sen istemedikten sonra benimle birlikte olman için sana yalvaracak değildim ya?”

“Belki ben öyle yapmanı istiyordum,” diye yanıtladı Jacqueline. Sesi ondan hiç beklenmeyecek kadar yumuşaktı.

Bobby telefonu hoparlöre alarak göğsüne bıraktı. “Buradaki kötü adam ben değilim, Jack.”

“Konuyu saptırma,” dedi Jacqueline tıslar gibi. “Senin kötü adam olmadığını biliyorum. Sadece keşke zaman zaman olsan diyorum. Bu rol hep bana düşüyor. Kendimi gülünç hissetmeme neden oluyorsun.”

Bobby sanki evrene *Bu kız neden bahsediyor?* diye sorarmış gibi avuçlarını yukarı kaldırdı. “Nasıl?”

“Bobby. On yedi yaşındayız. Beni aşçılık derslerine, sessiz filmlere ve quiz gecelerine götürüyorsun. Ben bazen sadece Carly Bishop’ın evinde bira oyunları oynamak istiyorum ama sana bunu söyleyemiyorum çünkü seviyenin çok altında,” dedi hızlı hızlı, sanki sözcükler ağzından bir an önce çıkıp gitsin istiyormuş gibi. Bobby kızın ağlamamasını umdu çünkü o ağlarsa muhtemelen Bobby de ağlardı ve vücudu zaten yeterince su kaybetmişti.

“Yani benden fazla sıkıcı olduğum için ayrıldın,” dedi bir sorudan ziyade bir durumu bildirirmiş gibi. Yüzünü sildi. Bu konuşma ona gerçek ayrılıklarından daha çok ayrılık gibi gelmişti. Artık çıkmadığı bir kız tarafından ikinci kez terk ediliyordu. Midesi yine bulanmaya başladı. “Aramıza bir mesafe girdiğini söylemek klişe mi?” diye sordu Bobby.

“Hayır, çünkü tam olarak öyle oldu. Sen her şeyden önce hep benim en iyi arkadaşım oldun,” dedi Jacqueline. “Arkadaş grubumuz dağıldıktan sonra geriye sadece ikimiz kaldık. Sanırım senden ayrılırsam tek gerçek arkadaşımı da kaybedeceğimden korktum.”

Jacqueline de tıpkı Bobby gibi biraz yalnızdı ve birbirlerine tutunmaları da kısmen bu nedenleydi. Jacqueline’in hemen her konuda güçlü fikirleri olurdu, bu da günün birinde onu çok etkili bir siyasi analist yapacaktı ama bu fikirler lisede arkadaş edinmeye pek yaramıyordu.

“Ama biz bir süredir arkadaş değildik, Bobby,” diye devam etti Jacqueline. “Seni bulduğumuz âna çekmek için çok uğraştım ama sen hep kafanın içindesin. Kendini hiç bırakmıyorsun, eğlenmene izin vermiyorsun ve bunu izlemek çok üzücü.”

“Sence günün birinde tekrar benimle olmak ister misin?” diye sordu Bobby. Sorar sormaz da kendine bir tokat atmak istedi. Bu ayrılığın kazananı olmak üzereyken neden böyle bir şey söylemişti ki şimdi?

Jacqueline boğazını temizledi. “İyi de sen şu an Winter Park’la çıkmıyor musun? Neden onunla geziye çıkasın ki yoksa?”

“O biraz... karmaşık. Annemler onu da yanıma almam için beni zorladılar ama sana yemin ederim ki çıkmıyoruz.”

“Sana inanıp inanmamakta kararsızım. Kafanın hep onunla meşgul olması kuşku uyandırıcı.”

“Biz arkadaş bile değiliz ki. Eve döner dönmez yine birbirimizi görmezden gelmeye devam edeceğiz.”

Ağzından çıkardığı kelimeler, kusmaktan daha beter hissettirmişti.

“Bilemiyorum. Bu konuşma benim tartışmak istediğim meselenin dışında kalıyor. Ben sadece nasıl olduğunu öğrenmek istemiştım ve sanırım öğrendim. Hoşça kal, Bobby.” Jacqueline başka bir şey söylemeden telefonu kapadı.

Bobby başını tekrar küvetin kenarına yasladı. Kendine tam olarak iki dakika daha debelenme süresi tanıdı, ardından sürünerek banyodan çıktı. Bobby dışarı adım attığında Winter, birbirine bitişik olan odalarının girişinde dikiliyordu.

“Hey, ne yapıyorsun orada?” diye sordu Bobby.

“Seni kontrol etmek için gelmişim,” dedi Winter dudaklarını birbirine bastırarak.

“Ya? Peki... telefon konuşmamı duydun mu?”

Winter’ın yüzü duygusuzdu. Cevap vermesine gerek kalmamıştı. Bobby kendini yatağa atıp yastığını yüzüne kapadı.

Winter Park

Winter kabul etmeyi hiç istemese de Bobby onun duygularını incitmişti. Daha birkaç saat önce ona başından beri hep arkadaşı olmak istediğini ve iyi geçindiklerine memnun olduğunu söylemişti. Jacqueline'e ise başka türlü konuşmuştu. Eve dönünce birbirlerini görmezden gelmeye devam mı edeceklerdi? Belki de arkadaş olmalarına gerek yoktu. Gerçi Winter'ın kadere inandığı da yoktu. O sadece yıldızlara inanırdı ve görünüşe bakılırsa yıldızlar ikisi için yan yana gelmeye gönülsüzdü.

Bobby'nin üstündeki nevresimleri çekip aldı ve güneşlikleri açtı. Bobby irkildi ve güneşe maruz kalmış bir vampir gibi tısladı.

"Gitmemiz gerek, Bobby," dedi Winter. "Artık iyileşmişsinizdir. Şimdi yola çıkarsak tura katılmadan Princeton kampüsünde kendi başımıza gezip gece çökmeden de Boston'a varabiliriz."

"Kendimi çöp gibi hissediyorum," diye yanıtladı Bobby kolunu gözlerine siper ederek. "Arabayı senin kullanman gerekebilir."

Winter donakaldı. "Ehliyetim yok, unuttun mu?"

Bobby homurdandı. "İznin falan vardır ama. Daha önce araba kullandın, değil mi?"

"Evet..."

“İyi, bu kuralları çiğneme işini sen istememiş miydin? Al sana kural. Çiğne bakalım.”

Winter yutkundu.

Onu araba kullanmak kadar geren başka bir şey yoktu. Çok fazla değişken söz konusuydu. Tam hız sınırında ilerleyebilir, sinyalleri kullanabilir ve bütün trafik kurallarına uyabilirdi ama acelesi olan tek bir pislik onu yoldan çıkarmaya yeterdi ve bir anda beş kişilik bir ailenin katili olup araçla adam öldürme suçundan hapsi boylayabilirdi. Çok büyük bir baskıydı bu.

“Olmaz... Beni araba kullanma konusunda beceriksiz olduğumu söylemeye zorlama,” dedi Winter yumruğunu sıkarak.

Bobby komodinin üzerinden anahtarı alıp Winter’ın ellerine fırlattı. “Buradan Princeton’a kadar dümdüz yol. Sana güveniyorum.”

“Güvenmemelisin.”

“Güveniyorum ama.”

Winter anahtarı ona geri fırlatarak, “Sadece gözüme girmeye çalışıyorsun,” dedi. “Ama yolu bu değil.”

“Neymiş peki?”

Winter iç çekti. “Eski hâlimize geri dönmeliyiz. Neden eve dönmeyi bekleyelim ki?”

“O konuda ciddi değildim.”

Winter ayağıyla yerde tempo tutarak, “Ama ağzından çıktı bir kere. Ayrıca Jacqueline’le yeniden bir araya geleceksin, öyle değil mi?” diye sordu. Bobby yanıt vermeyince Winter anahtarı onun elinden çekip aldı. “Her neyse. Buradan bir an önce çekip gitmem gerek.”

Anahtar elinde ağırlık yapıyordu. Bobby ona güveniyordu ama belki de güvenmemeliydi. Muhtemelen sadece bu köpek kulübesinden kurtulmak için öyle söylemişti. Bobby kendini affettirmek için arabasını riske atmak istiyorsa, Winter da arabayı bir yerlere çarpmayı ister gibiydi. Bu çocuk onu kızdırmaya devam ederse New Jersey’de turlayabilecekleri bir sürü güzel hendek bulabilirlerdi.

Eşyalarını arabaya yüklediler ve bu kez korkuyu yenme sırası Winter'a geldi. Sürücü koltuğuna oturup derin bir nefes aldı. Dünyayı Bobby'nin gözünden görmek ilginçti. Koltuk fazla arkadaydı ve Winter aynalara baktığında hiçbir şey göremiyordu. Her şeyi ayarladıktan sonra sessiz bir dua mırıldandı.

O arabayı çalıştırıp dikkatle yola çıkarken Bobby yolcu koltuğuna yığılmıştı. Winter tam hız limitinde gidiyor ve en ufak bir şeyde frene basıyordu. Frene her bastığında Bobby'nin öne fırladığını görünce daha çok yapmaya başladı.

Bir kavşaktan geçerken arkasında beliren başka bir araba neredeyse tamponunu sıyracaktı. Aracın şoförü kornaya asıldı. Ses, Doppler Etkisi'yle²⁰ yükselip sonra uzakta hızla kaybolurken Winter'ın kalbi hızla atmaya başladı.

"Işıklara dikkat et!" diye çıkıştı Bobby. "Yan taraftalar."

"İyi de ben bunu nereden bileyim ki? Araba kullanmıyorum ben. Hiç. Özellikle de büyük şehirlerde."

Bobby'nin sesi yumuşadı. "Affedersin. Gayet iyi gidiyorsun. Sadece ışıklara dikkat et."

"Biraz sessiz olabilir misin? Odaklanamıyorum."

New Jersey'ye varana kadar başka hiçbir şey konuşmadılar. Bobby, bunun kısa ve sorunsuz bir sürüş olacağı konusunda haklı çıkmıştı. Yollar yeterince boştu ve Winter'ın araba kullanmaktan nefret etmesi de büyük oranda diğer insanlarla ilgiliydi. Mühendislik ve robotik konusunda deneme yanılma yöntemi gayet normal olabilirdi ama araba kullanırken en ufak bir yanılma ölümle sonuçlanabilirdi.

New Jersey'ye girdikten ve Bobby'nin kepçe kulaklarla ilgili birkaç erkeklik taslama seansından sonra nihayet varmışlardı. Winter'ın tek yapması gereken arabayı park etmektir. Bunu yapabilirim. Sonuçta soyadım bu benim, diye düşündü Winter.

²⁰ Bir gözlemcinin hareketli bir kaynaktan gelen frekans ve dalga boyunu farklı algılaması olgusuna verilen ad.

Princeton beklediğinden daha yeşildi. Gerçi New Jersey'nin Yeşil Eyalet olarak anılmasına bakılırsa gayet mantıklıydı. Ağaçlar kampüse sıcak bir hava katıyordu. Bir de etrafına yollar yapılmış uzunca bir göl vardı ve güçlü kolları varmış gibi görünen insanlar suyun içinde kürek çekerek Winter'ın arabayla geçtiği köprünün altından geçiyorlardı. Kocaman açık pencereleri ve asılı ışıkları olan kütüphanenin ve tam merkezde ezilmiş metalden yapılma bir heykelli çeşmenin yanından geçtiler. Etrafta yürüyen çiftler ve suda oynayan çocuklar vardı.

"Bu sokağa park et," dedi Bobby, ilerideki sokağı göstererek.

Winter o kadar gerildi ki dönüşü kaçırdı. O ara sokağı kaçırdığı için de kendini ana caddede buldu. Burası otobandan çok daha kalabalıktı. Winter ter dökmeye başlamıştı ve Bobby'nin bluetooth bağlantısından gürültüyle çalan telefonu da sinirlerini bozuyordu.

"Şu telefonu açar mısın?" dedi Winter. Arayanın kim olduğuna bakmış ve Jacqueline olduğunu görmüştü.

Bobby aramayı sesli mesaja yönlendirerek telefonunu tekrar tutucuya koydu. Bir daha çalmaya başladı.

"Aç şunu, Bobby," dedi Winter. "Konsantre olamıyorum."

"Gözlerini yoldan ayırma."

"Sürmek istiyorsan al sür. Yok istemiyorsan da çeneni kapa ki odaklanabileyim."

Winter uzun bir nefes verirken öfkesinin de o nefesle birlikte çıkıp gitmesini diledi. Birkaç sevkıyat mağazası, dondurmacı ve bubble tea dükkânının bulunduğu bir caddede ilerlerken Bobby'nin telefonu bir kez daha hoparlörü inletti.

"Belli ki Jacqueline'in seninle konuşacağı önemli bir mesele var," dedi Winter.

"Onunla konuşmak istemiyorum."

"Neden? Ben burada olduğum için mi? Onunla sadece arkamdan mı konuşabiliyorsun?" diye karşılık verdi Winter.

Bobby sessiz kaldı. Sakin görünmeye çalışsa da kapıya sımsıkı yapışmış olması onu ele veriyordu. “Lütfen yola odaklan.”

“Bana ne yapacağımı söylemeyi kes!”

“Dönüşü kaçıracaksın, Winter. Kapa çeneni de sür.”

“Bana kapa çeneni demeyi kes!”

Çalıp duran telefon dikkatini dağıtıyordu ve kalbi deli gibi atıyordu. Bobby’nin ona bağırması da pek yardımcı olmuyordu.

“Viraja fazla hızlı gireceksin. Yavaşla,” dedi Bobby ön panele tutunarak.

“Yemin ederim, Bobby! İşine bak!”

“Yavaşla!”

Winter nihayetinde dönüşü fazla hızlı aldı. Kaldırımını görmedi ama kesinlikle hissetti. Araba yükselip alçaldı ve ikisini bir çift zar gibi salladı. Etraftan geçen birkaç kişi ellerini ağızlarına götürürken, birkaç kişi de arabanın arka kısmı da yere indiği sırada, “Oooo!” diye haykırdı.

Winter en yakın park alanına girerken araba şiddetle sallanıyordu. Winter motoru durdurup elinden geldiğince uzağa çekildi. Direksiyonun başına geçeli daha bir saat bile olmamışken Bobby’nin arabasına zarar vermişti. Arabanın pertini çıkarmak istediğini söylerken sadece şaka yapıyordu oysa. Acaba bilinçaltında bunu bilerek mi yapmıştı?

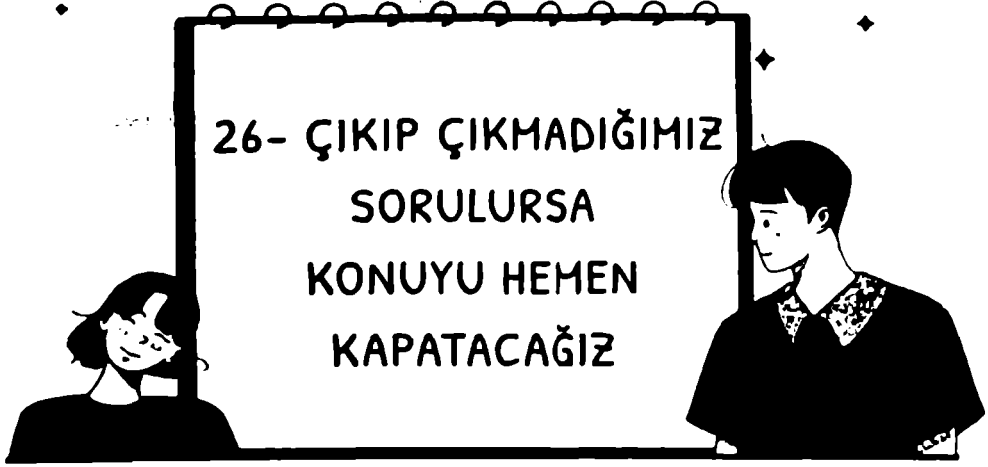
Bobby arabadan dışarı fırlarken iki eli de başındaydı. Winter’ın babasının onu hayal kırıklığına uğratan bir basketbol maçı izlediği zamanki hâline benziyordu.

“Kötü mü?” diye sordu.

“Lastikte koca bir delik var ve jant yamulmuş.”

“Yani... kötü mü?”

“Eh, iyi olmadığı kesin!”

Bobby Bae

Bobby hasarlı lastiği stepneyle değiştirmeye çalışsa da boşunaydı. Elleri resmen Dove reklamları için yaratıldığından cıvataları gevşetemedi bile. Çekiciyi aradı, onun gelmesi de saatler sürdü.

Çekici gittikten sonra Bobby daha önce önünden geçtikleri çeşmenin yanında oturarak yeni bir plan yapmaya çalıştı. Winter bütün suçu New Jersey'nin kaldırımlarına atmaya çalıştığından beri tek kelime etmemişlerdi. Bobby taştan bir banka oturmuş, Winter'ın ayaklarını soktuğu havuza bakışını izliyordu. Winter ise havuzun kenarında oturmuş, topladığı bir avuç taşla Bay Park'ın ikisine çocukken öğrettiği *gonggi* oyununu oynuyordu. Winter taşları avucunda sallayıp betona dağıtırken, çakıllar birbirine çarpıyordu.

En azından uyarı işaretlerimi kullanabildim, diye düşündü Bobby.

Tamirci arabanın ertesi güne kadar yapılamayacağını söylemişti. Bobby ve Winter ceplerinde azıcık bir parayla burada sıkışıp kalmışlardı zira Bobby'nin hesap kartındaki paranın çoğu çekiciye ve jantın tamirine gitmişti. Annesiyle babasının haberi olmadan kredi kartını kullanamazdı. Eh sonuçta, onlara

Winter'ın araba kullanmasına izin verdiğini de söyleyemezdi. Kazayı kendisinin yaptığını söylerse de bir daha şoförlüğüne güvenmezlerdi. "Araba bir ayrıcalıktır," derdi annesi hep.

Telefonunun ekranındaki yansımasına baktı ve ona bakan tanıdık birini gördü. Nefesi istikrarlıydı. *Araban vazo değil ve sen de artık çocuk değilsin*, diye mırıldandı kendi kendine. Ölümün köşeden başını uzatacağını hissederken içinden gelerek Winter'dan arabayı kullanmasını istemişti. İnsanın, içinin dışına çıkmak için taklalar attığı ve diş fırçası şöyle dursun, acil durum için yedeklediği diş fırçasını bile eline alamayacak kadar zayıf olduğu anlar, en dürüst olduğu anlardı. Winter'a arabanın anahtarını uzatan en gerçek benliğiydi ve bedeni onu yanlış bir şey yaptığına dair uyarmak ister gibi panik atağa teslim olmamıştı.

Bobby kendi aptallığı karşısında başını iki yana salladı.

Ne yapmak istediğini biliyordu da yapmalı mı, ondan emin değildi. Üniversiteye gitmek üzere evden ayrılıp kendi yaşamını kurduğu zaman Eugene amcasıyla yeniden iletişime geçeceğini hayal ederdi hep. Ama bu şartlar altında gerçekleşeceğini hiç düşünmemişti. Winter'ın etrafa su sıçratışını izlerken parmağı arama tuşunun üzerinde oyalanıyordu. Orada bunu yapan en büyük kişi oydu. Hem de açık ara. Çocuklar birbirlerini itekleyip duruyordu ve Winter, onlar ne zaman çığlık atsa gülümsüyordu.

Önünden geçen bir grup kaykaycı Bobby'yi transından uyandırdı. Yeşil tuşa bastı ve telefon çalmaya başladı. Konuşmaları üç dakikada uzun sürmüş olamazdı ve Bobby ne dediğini bile doğru düzgün hatırlamıyordu. Böyle bir görüşmenin gerçekleştiğine dair tek fiziksel anımsatıcı, Eugene amcasının her nasılsa telefonun diğer ucundan görebildiği otuz iki diş sırtıydı. Uzun süredir ailesiyle görüşmeyen amcasının kısa bir süre sonra onu ve Winter'ı kurtarmak üzere geleceğini bilmek midesinde tuhaf bir yanma hissine yol açmıştı.

Bobby olduğu yerde öylece kalakalmış, dikkatini Winter'ın kaldırıma çarpan gonggi taşlarının sesine vermişti.

Amcasını çok az hatırlıyordu. Çok dindar olduğunu ve kiliseye gitmeyi ne zaman aksatsalar babasına laf ettiğini biliyordu. Sigara içtiğini ve arabasının hep sigara koktuğunu da hatırlıyordu. Bobby onun arabasına binmekten nefret ederdi. Eugene amcasıyla ilgili bildiğı diğer şeyler, annesiyle babasının ara sıra ağzından kaçırdığı ufak tefek şeylerdi. Mesela üniversiteye gitmediğı, hiç evlenmediğı ve evlenecekmiş gibi de durmadığı gibi bilgiler. Annesiyle babası onu öyle bir anlatmıştı ki Bobby, Eugene amcasını deri kıyafetler içinde, loş bir sokak lambasının direğine yaslanmış, havaya bozuk para atarken görmeyi beklemişti. Ama şimdi karşıdan ona doğru ilerleyen adam hayalindekiinden çok farklıydı. Kot pantolon ve polo yaka bir tişört giymiş, saçlarını arkaya doğru taramıştı ve bileğinde bir saat vardı. Robert Sr.'dan o kadar da farklı görünmüyordu.

Winter sandaletlerini tekrar ayağına geçirerek Bobby'nin yanına gitti.

“Sakin başlama,” dedi Bobby.

“Bir şey demeyecektim ki.”

“Şu an olmaz. Eugene amcamı on yıldır görmedim,” dedi gerilerek. “Belki de bir hataydı. Evet, evet, hataydı. Gidelim.”

“Sakin ol. O senin ailenden biri.”

“Benim ailem seninkiler gibi değil. Anlamıyorsun.”

Eugene amcası Bobby'yi görünce dudaklarında kocaman bir tebessüm belirdi. Ona doğru ilerleyip Robert Sr.'ın sık sık yaptığı gibi sırtına bir şaplak indirdi.

“Beni aramana çok sevindim. Aynı baban gibisin. Zeki. Elbette ona da Princeton'a gidecek kadar zeki bir oğlan yetiştirmek yakışırdı. Ama yakışıklılığını benden almışsın.”

Bobby utangaçça gülümsedi. “Teşekkür ederim, amca. Seni bu şekilde aradığım için kusuruma bakma. Arabama bir şey olmasa da seni arayacaktım zaten, yemin ederim.”

“Dert etme. Aileyiz biz,” dedi adam ve Bobby’nin elini sımsıkı tutup salladı. Sonra Winter’a döndü. “Baban kendi köklerinden kaçmak için o kasabaya taşındı. Hoş bir Koreliyle çıkacak bir oğlan yetiştireceğini hiç düşünmezdim.”

Bobby’nin yüzü yanmıştı. Babasının arkasından konuşmak istemiyordu ama Robert Sr. Koreli bir kızla çıkan bir oğlan yetiştirmemişti.

“Merhaba, ajusshi.²¹ Ben Soon-hee,” dedi Winter, başını hafifçe eğerek.

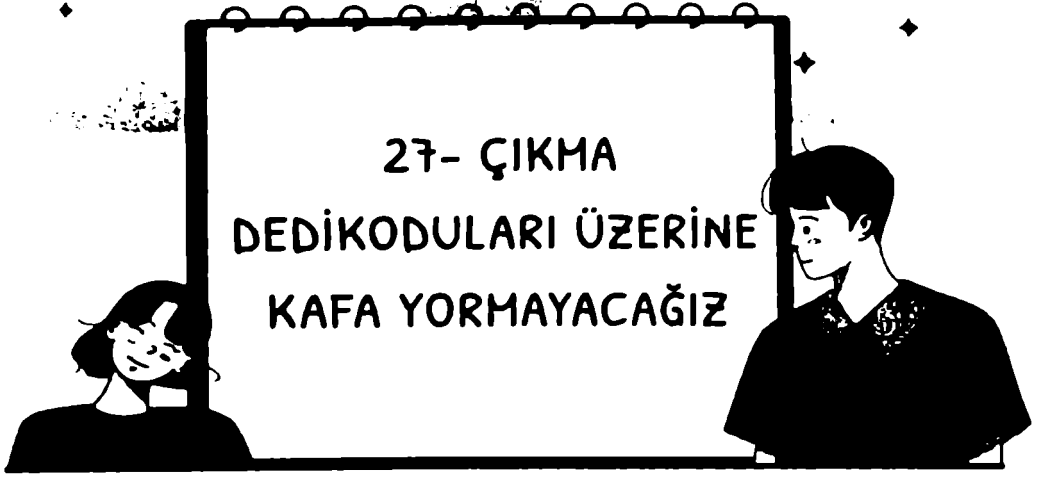
“Tanıştığımıza memnun oldum. Ne kadar zamandır birliktesiniz?” diye sordu Eugene.

“Aslında kendimizi bildik bileli tanışıyoruz.”

“Senin böyle biri olmana şaşırdım, Bobby. Ama seninle gerçekten gurur duyuyorum. Hadi bakalım, ikiniz de gelin. Sizi bizim dükkâna götürmek istiyorum. Mekânı geri aldıktan sonra biraz toparladım.”

Bobby, Winter’la göz göze geldi. Eugene amca arkasına dönerken birbirlerine baktılar. Winter omuzlarını silkti ve ikisi de Eugene’in peşine takıldı.

²¹ (Kor.) Amca. Kan bağı olmayan yaşça büyük erkeklere hitap etmek için kullanılır.

Winter Park

Eugene amca göğsünü şişirip gelen geçene gururla gülümseyerek Winter ve Bobby'nin önünden ilerliyordu. Winter, Bobby'nin bir oğul ya da yeğen olarak gurur duyulacak biri olduğunu düşündü. Terbiyeliydi, haylazlıkları yoktu ve hayatında en az bir akademik makale okuyup anlamış birine benziyordu.

Üçü birlikte kış mevsiminde evlerine göç eden kuşlar gibi V şeklinde yürümeye başladılar ve siyah tenteleri rüzgârda savrulup duran, camlarına taze meyve ve sebzelerin güneşten solmuş fotoğrafları yapıştırılmış gösterişsiz çiftlik ürünleri dükkânına ulaştılar. Eugene amca, Bobby'nin gökkuşağı renklerindeki meyvelerden oluşan ve yalnızca mukavva kutularla ayrılmış bir masaya hayranlıkla baktığını fark etti. Winter kahkaha attı. Bobby'nin masanın ne kadar düzenli olduğuna dair övgülere girişmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordu. Meyvelerin hepsi cilalanmıştı ve güneş ışığının altında parlıyorlardı. Hepsinin sapları göğe bakıyordu. Eugene amca tupturuncu bir cennet hurmasını alıp pantolonuna sildikten sonra Bobby'ye uzattı. O da küçük bir çocuk gibi gülümseyerek meyveyi iki eliyle tuttu.

“Hemen dönerim. Siz etrafa bakının,” dedi Eugene amca, sonra da dükkânın arka tarafına, çalışanlarından birinin onu çağırdığı noktaya doğru ilerledi.

Winter dudağını ısırarak gözünün ucuyla Bobby’ye baktı. “Demek dükkân burası. Beklediğimden çok daha çeşitli el yapımı reçel kavanozu var.”

Bobby ters dönmüş birkaç armudun saplarını yukarı çevirmekle meşguldü.

“Seni kız arkadaşım sandığında Eugene’i neden düzeltmedin?”

Winter donakaldı. “Daha önce herhangi birinin kız arkadaşı olmadım. Bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmedim.” Açıkçası hep bunun nasıl bir his olduğunu merak etmişti. Şimdiye kadar o kadar da fena değildi. Daha sadece yirmi dakikadır Bobby’nin sahte kız arkadaşıydı ve şimdiden organik meyve alışverişi yapıyorlardı.

“Ben kime kız arkadaşım dendiğini ciddiye alırım.”

“Sen *her şeyi* ciddiye alıyorsun zaten,” diye karşılık verdi Winter. Ama sonra yumuşadı. “Eugene’e gerçeği söylerim.”

“Sorun değil. Yok yere işleri tuhaflaştırmayalım şimdi.”

Winter dudaklarını büzdü. Bobby’nin de Eugene’i düzeltmediği gözünden kaçmamıştı.

“Özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

Bobby bir kaşını kaldırdı. “Jack’i kıskanıp arabamı mahvettiğin için mi?”

“Kendini bir halt sanma, Robert.”

“Her neyse.” Winter, Bobby’nin gözüne düşen saçları çekmeden önce sırtıttığına yemin edebilirdi. “Zeytin dalı?” diye sordu ona elindeki hurmayı uzatarak.

“İyy, amcanın pantolonuna sildiği hurmayı istemiyorum.” Burnunu buruşturdu ama meyveyi yine de aldı ve ne kadar mükemmel göründüğüne hayret etti. Sanki gökyüzünden koparılıp ellerine bırakılmış gibi alev alev bir turuncusu vardı. Bir ısırık alınca kollarına meyvenin suyu aktı.

“Annen ne zaman uğrasa bir kasa cennet hurması getirirdi, hatırlıyor musun?” diye mırıldandı Bobby. “Çok hoşuma giderdi. Cidden çok kibar bulurdum bunu. Annem de sizin eve Kore üzümü getirerek durumu eşitlemeye çalışırdı.”

“Ben de *onu* severdim,” dedi Winter. “O şeyler şekerleme gibi.”

Bobby başını iki yana salladı. “Fazla karışıklar.”

Winter raflarda üzüm aradı ve salkımdan bir tane kopardı. Üzümü parmaklarının arasında sıkınca içindeki tatlı öz, deriyi andıran mor kabuğunun içinden ağzına aktı. Bir üzüm daha alarak Bobby’nin dudaklarına götürdü. Bobby ondan kaçınmak için döndü ama Winter yine de dudaklarına ulaşmayı başardı.

“Aç ağzını, Robert!” dedi.

Bobby eliyle onu itirmeye çalıştı. “Kes şunu!”

“Robert!”

“Hayır!”

Winter elini Bobby’nin yüzüne doğru götürdü ve nefes aldığı sırada üzümü ağzına atıverdi.

“İyy, göz küresi yemek gibi bir şey!” dedi Bobby bir yandan gülüp bir yandan öksürürken.

“Seni kendi kültürümüze alıştırmaya çalıştığım için kusuruma bakma.”

“Resmen zorla yedirdin.” Dramatik bir tavırla öksürünce Winter gözlerini devirdi. “Bunlar gerçekten Kore’ye mi ait acaba? Belki de biz hak iddia etmişizdir üzerinde?”

“Kimin umurunda? Artık bizim.”

Winter, Bobby’nin kafasına birkaç üzün daha atacaktı ama o sırada Eugene amca onlara doğru bakınca vazgeçti. Adam arkasına dönüp kendi işiyle ilgilenmeye devam etti. Dağıtım kamyonu şoförüne benzeyen bir adamla konuşuyordu ve beden dillerine bakılırsa nakliyeyle ilgili bir sorun var gibiydi. Winter tam olarak neler olduğunu anlayamıyordu çünkü iki adam İngilizce-İspanyolca karması bir dil konuşuyorlardı.

“Amcan hiç de beklediğim gibi biri değil,” dedi Winter.

“Annemle babam onu hep üniversiteyi bırakmış bir zavallı olarak anlattılar,” dedi Bobby. “Ama şuraya baksana, en az üç dil konuşuyor. Üstelik dükkân şahane, amcam da gayet iyi görünüyor.”

“Bence ebeveynler her zaman haklı olmayabiliyor.”

Bobby derin bir nefes verince bukleleri yukarı doğru uçtu. “Bunu yavaş yavaş anlamaya başlıyorum.”

Eugene amca tekrar onların yanına geldi. Yüzünde hâlâ o samimiyetsiz gülüş vardı. “Dükkânı beğendiniz mi? Yakın zamanda içini değiştirdim ve üvey kızım da bazı güncellemeler konusunda bana yardımcı oldu.”

“Dükkân gerçekten çok sevimli,” dedi Winter. Bir yandan da acaba yanağına sıkıştırdığı üzüm çekirdeklerini tükürse ayıp mı olur, yoksa yutması mı gerekir gibi şeyler düşünüyordu. Babası ona hep üzüm çekirdeklerinin midesinde büyüyeceğini söylerdi.

“Sen evli misin, Eugene amca?” diye sordu Bobby.

Adamın gülümsemesi soldu. “Eşim birkaç sene önce vefat etti.”

Bobby sessizleşti.

Winter yutkundu ve hızla, “Başınız sağ olsun,” dedi. Bobby bu gibi durumlarda ne yapacağını pek bilemezdi. Genellikle kasvetli konuşmalardan kaçınırdı ve bunun nedeni muhtemelen her şeyi ama her şeyi kontrol altında tutma arzusuuydu. Ancak bu sefer aşırı tepki göstermemişti. Amcası ailenin geri kalanından uzakta koca bir ömür geçirmişti. O kadar çok zaman geçmişti ki önce bir eş, sonra bir baba, ardından da bir dula dönüşmüştü.

“Teşekkürler. Ara sıra insanları hatırlamak güzel,” dedi Eugene amca. Sonra arkasındaki duvardan solmuş siyah beyaz bir fotoğraf alıp karşısındaki iki gence gösterdi. “Bunlar büyü-kannenle büyükbaban. Dükkânı satın aldıkları gün önünde çek-tirmişler bu fotoğrafı. 1976’dan beri burada asılı durur.”

Bobby’nin büyükbabası ince çizgili bir takım giyip dar bir kravat takmıştı ve saçları arkaya taranmıştı. Bobby’ye benzi-yordu ama yüzünde daha çok hikâye gizliydi ve bu hikâyelerin

anlatılmayanları kasılmış çenesinde kendilerini belli ediyordu. Sert görünümlü bir adamdı, o döneme göre kusursuz giyinmişti. Büyükannesiyse Winter'ın büyükannesinin giyeceği türden bir şey giymişti. Üzerinde siyah bir elbise, bileğinde bir yaka çiçeği ve uzun montunun iki yakasında da birer broş vardı.

“Büyükbaban bu dükkânda yaşırdı,” dedi Eugene. “Çok zekiydi. Tek kelime İngilizce bilmeden gelmiş buraya ama iyi bir eğitim almış ve istifa edip dükkânı almadan önce on sene kadar muhasebeci olarak çalışmış.”

“Bana onlardan biraz daha bahseder misin?” dedi Bobby.

Eugene bir süre düşüncelere daldı. “Tuhaf ama iyi insanlardı. Hatırlıyorum da büyükbaban hiç uyumazdı. Gecede belki birkaç saat. Sabah dörtte kalkar, zifirî karanlıkta tıraş olurdu. Bir keresinde ben de denemiştım ama çenemi boydan boya kestım.” Kıkırdadı. “Annem de külotlu çorabında ufacık bir kaçık görse ağlardı ve babamın arabasının araç yoluna girdiğini duyar duymaz banyoya koşup rujunu sürerdi. Bir çiftlikte yetişmişti ama bu dükkâna adım atana kadar hayatta anlayamazdın.” Eugene fotoğrafı tekrar duvara yerleştirdi, ardından Bobby'nin yanağına hafifçe vurdu. “Seni görseler çok gurur duyarlardı. Sen de tıpkı baban gibi zekisin.”

Winter, Bobby'nin babasından bahsederken Eugene'in sesinde küçümser bir tını duyar gibi oldu.

“Ben biraz yorulдум sanırım,” dedi Bobby.

“Doğrudur. Hadi eve dönelim. Üvey kızım Simone'la tanışın.”

Üçü mutfakta çay içerken Simone geldi. Winter kendini rahat hissediyordu, kupasına bisküvi daldırıyordu, o yüzden yerinden kıpırdamadı. Ama Bobby kapının açıldığını duyar duymaz ayağa fırladı. Simone çantasını tezgâhın üzerine fırlatıp tek kelime etmeden üst kata çıkarak Bobby'yi mutfağın ortasında öylece bıraktı. Bobby'nin peçetesi kucağından yere düşmüştü.

“Birazdan döner,” dedi Eugene. “Arkadaşlarıyla birlikte kıyıya gitmişti de muhtemelen düş alması gerekiyordur.”

“Elbette, amca,” dedi Bobby tekrar yerine oturarak.

“Rutgers’da hemşirelik okuyor. Ara sıra uğruyor işte. Öbür türlü bu ev bomboş kalırdı.

“Ajusshi, eşine ne oldu?” diye sordu Winter.

Bobby onu dirseğiyle dürttü.

“Sorun değil. Hastalandı ama biz çok geç fark ettik,” dedi Eugene.

“Onunla tanışma fırsatı bulamadığımız için üzgünüm,” dedi Bobby.

“Eh, şimdi geldin ya. Abim nasıl bu arada?”

İçerideki hava bir anda çekilir gibi oldu ve devasa bir fil neşyle köşedeki yerine kıvrılıp görmezden gelinmeye hazırlandı.

Bobby huzursuzca kıpırdandı. “O... İyi sanırım.”

“Hâlâ risk yönetimi işinde mi çalışıyor? Peki ya annen? O da hâlâ ara buluculuk işinde mi?”

Winter, Bobby’nin yüzünü görebilmek için başını çevirdi. Bobby’nin tamamen afallamış durumda olduğunu görünce kırdamasını çay fincanının ardına gizledi. Ara buluculuk tam Bayan Bae’ye göre bir işti, hemen her durumu rahatlıkla yatıştırabilirdi. Ama Bay Bae’nin risk yönetimi işi yapması? Bunu hiç tahmin edememişti işte.

“Evet, amca,” dedi Winter, Bobby’nin cevap vermeyeceğini anlayınca. “İşleri iyi ve herkesin sağlığı da yerinde.”

“Sizler ne okuyacaksınız peki?”

“Ben uzay mühendisliğiyle ilgileniyorum ve Bobby de...”

“Ben de bilgisayar bilimleri ve uygulama geliştirme düşünüyorum,” diye araya girdi Bobby.

Winter şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

“Çok etkileyici. İkkinizin tercihleri de,” dedi Eugene.

Simone ıslak saçlar ve üzerinde yeni kıyafetlerle basamaklardan indi. Eugene’in yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da

“Merhaba, Ben Simone,” dedi. “Sizler de Robert Jr. ve Winter olmalısınız.” Simone kızıl bir saç tutamını omzunun üzerinden attı. Saçlarına ışık vurunca Noel süslemeleri gibi parladı. Winter bir an kıskançlığa kapıldı.

“Hep bir kuzenim olsun isterdim,” dedi Bobby, Simone’u iki yanağından da öperek. “Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum.”

Winter tokalaşmak için elini uzattı ama Simone onu kolundan yakalayarak mutfığa doğru çekti. “Hadi biz yemek yapalım da bu ikisi arayı kapasın.”

Winter, Bobby ve Eugene’in konuşmalarına kulak kabartmaya çalıştı. Ev yeni olduğundan duvarlar inceydi ve Simone buzdolabını gürültüyle karıştırmasa ne konuştuklarını duyabilirdi. Sonunda vazgeçti. Bu anları daha sonra Bobby’den öğrenecekti.

“Rutgers nasıl gidiyor?” diye sordu Simone’a, kibar bir sohbet açmaya çalışarak.

Simone manikürlü parmağıyla buzdolabının kapağını itti. Sonra kırmızı tırnaklarını mermer zemine vurdu. Gözleri bomboş bakmaya başladı. “Düşündüğün okullardan biri de Rutgers mı?”

“Hayır, sadece sohbet etmeye çalışıyordum.”

“Dur tahmin edeyim. Sadece Ivy Ligi okullarını ziyaret ediyorsunuz, değil mi?”

Winter ellerini büktü. “MIT ve GW, Ivy Ligi üniversitesi değil.”

Simone’un kendiliğinden kırmızı dudaklarında neşeden eser taşımayan bir gülümseme belirdi. “Doğru. Burada ne işiniz var?”

Winter kız acaba ülkeyi mi bu şehri mi yoksa evini mi kastediyor, anlayamadı. Hangisi olursa olsun, bu sorulara ilk maruz kalışı olmazdı. Güvenli yoldan devam ederek Princeton’ı kastettiğini varsaydı.

“Boston’a giderken Princeton’a şöyle bir uğrayacaktık ama arabamızda bir sıkıntı çıktı,” diye yanıtladı Winter.

“Hayır, neden *buradasınız*? Babamın evinde. Onun hayatında yine ne işiniz var?”

Yanlış seçim yapmıştı.

“Eugene, Bobby’nin amcası.” Başka bir açıklamanın gerekeceğini sanmıyordu.

Simone seçtiği sebzeleri yıkarken Winter’ı bir süre bekletti. Ardından sebzeleri bir bıçak ve fena hâlde yıpranmış bir kesme tahtasıyla birlikte Winter’a uzattı. Bütün malzemeler çok canlı ve rengârenkti. Sanki süzgece bir gökkuşağı fırlatılmış gibiydi. Kendi dükkânlarından olmalıydı. Daha önce bir havucun ne kadar muazzam olabileceğini hiç düşünmemişti. Aklına birden Emmy geldi. Eugene amca bu büyük evde, büyüleyici havuçlar ve onun için tadı patateslerin kabuğunu soyar gibi Winter’ı paramparça edebilecek üvey kızıyla birlikte yaşayabiliyorsa belki Emmy de kendi yolunu bulabilirdi.

“Robert Jr. senin erkek arkadaşın mı?” diye sordu Simone. Yüzünde hâlâ boş bir ifade vardı.

Winter bunun tuzak bir soru olup olmadığını anlayamadı, dolayısıyla gerçeği mi yoksa *asıl* gerçeği mi söylese bilemedi.

“O Bobby ismini tercih ediyor.”

“Anlamama yardımcı olsana,” dedi Simone, sebze soyucuyu bir anlığına bırakarak. “Eugene bana defalarca kez abisinin ondan nefret ettiğini, kardeşi mükemmel oğlu Bobby’nin huyunu bozmasın diye buralardan uzağa taşındığını anlattı. Ama şimdi her nasılsa ikiniz buradasınız. Bizden ne istiyor olabilirsiniz ki?”

“Hiçbir şey istemiyoruz. Bobby amcasını özledi. Pek geniş bir ailesi yok.”

Simone küp şeklinde kesilmiş tatlı patatesleri siyah bir tavaya attı ve sırtını tezgâha yasladı. O parlak yeşil gözleriyle Winter’ı tepeden tırnağa süzdü. “Buraya böbürlenmeye mi geldiniz? Eugene’in nasıl perişan olduğunu görmeye? Ama dükkân gerçekten çok iyi iş yapıyor. Hatta Eugene benim hemşirelik

okulumun parasını bile ödüyor. Annem öldüğünden beri bana çok iyi bakıyor.”

Winter’ın tüyleri diken diken oldu. “Hayır... Gayet iyi görünüyor.”

Simone’un sesi düz, alaycı bir tını aldı: “Hiçbirinizin bir gram katkısı olmadan.” Winter’ın sırtı bir anda buz kesti. “Eugene, Robert Sr.’ın sattığı marketi geri aldı. O aptal dükkânın ellerinden gitmesine izin veremezdi çünkü abisine kanıtlaması gereken bir şey vardı. Gerçi Robert muhtemelen onun dükkânı aldığını bile bilmiyordur. Takıntılı gibi bir şey. Anlamıyorum. Kültürel bir şey mi bu?”

Kültürel bir şey. Biri ona kültürüyle ilgili bir şey sorduğunda ve Winter açıklamaya üşendiğinde hep bu cevabı verirdi. Koreliler yemek yerken neden o kadar ses çıkarıyor? *Kültürel bir şey.* Koreliler yaşa neden bu kadar takıntılı. *Kültürel bir şey.* Koreliler neden yerde oturuyor? *Kültürel bir şey.* Ama şimdi Simone’un onu söyleme biçiminden hiç hoşlanmamıştı. Sanki Eugene’in yaptığı kafa karıştırıcı şeylerin hepsinin suçlusu kültür olabilir miş gibi. Peki Winter, Eugene’in böyle davranmasının kültürel olduğunu söylerse ne olurdu? Simone tatmin olur muydu yoksa cevabı kızın yıllar önce kafasında bulduğu cevaba ters mi düşerdi? Üvey babasıyla ilgili anlayamadığı her şeyin onun geldiği ülkeyle ilgili olduğu fikrine?

Winter duruşunu dikleştirdi. “Buradaki varlığımız sana kötü zamanları hatırlatıyorsa özür dilerim ama emin ol ki hiçbir kötü niyetimiz yok.”

“O benim bildiğim tek baba ama bazen aklından ne geçtiğini anlayamıyorum. Kültürel bir şey mi yoksa Eugene’e has bir şey mi çözemiyorum.”

“Kültür konusunda pek bir şey söyleyemem,” dedi Winter. “Ben burada doğdum ve ailem Bobby’ninkine hiç benzemez. Üzgünüm.”

Simone tencerenin kapağını kapadı. “Unut gitsin,” dedi. “Güzel bir gece geçirmeye bakalım.”

Winter sanki son sözü o söylemeliymiş gibi hissederek, “Bunun senin için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum ama bana biraz en yakın arkadaşımı hatırlatıyorsun,” dedi.

Simone’un bakışlarındaki o sert ifade bir nebze dağıldı.

Yemek odasındaki masada Winter, Bobby’nin yanına oturdu. *Her şey yolunda mı?* der gibi kaşlarını kaldırarak Bobby’den nasıl devam etmek istediğine dair bir işaret bekledi. Herhangi bir parktaki banklarda uyumak ya da annesiyle babasını arayıp olan biteni anlatmak onun için sorun değildi. Bobby ne karar verirse ona uymaya hazırdı. Ancak Bobby, *Şikâyetçi değilim*, der gibi omuz silkti, ardından da *Ya sen?* der gibi başını hafifçe eğdi. Eugene’in uzun zamandır görmediği yeğenine bakışındaki sevgi, birlikte güzel zaman geçirdiklerini gözler önüne seriyordu. Winter gülümsedi, Bobby de ona karşılık verdi. Görünüşe göre kalacaklardı.

Simone eğilip elindeki tepsiyi masanın ortasındaki nihalenin üzerine koydu. İçinde doyurucu bir güveç fokurduyordu. Mercimek kullanarak bir tür vejetaryen yemeği de yapmıştı. Winter yemeğe bakınca bile kendini daha sağlıklı hissetti.

“Simone’um evde olduğu zamanlarda düzgün beslendiğimden emin olmak ister,” dedi Eugene. Bir yandan karnını ovuştururken bir yandan da gömleğinin yakasına peçetesini sıkıştırıyordu. “Bu ihtiyar kalp eskisi gibi değil artık.”

“Annem için sağlıklı yemekler pişirmemiz gerekiyordu. Az şeker, az süt ürünü, işlenmiş gıda yok. Sanırım o alışkanlık üzerimize yapıştı.”

“Galiba marketi geri almak için birden çok sebebim vardı.”

Bobby babasının bahsini yeniden açmaktan kaçınarak önündeki ziyafete dair bir yorum yapmaya girişti. “Bu şahane görünüyor,” dedi. “Annen ona böyle iyi bakan birileri olduğu için çok şanslıymış. Seninle ilgilenecek biri olmasına da çok sevindim, Eugene amca.”

“Görünüşe göre senin de var,” diye yanıtladı Eugene kıkırdarak. “Umarım yeğenim o kadar da ele avuca sığmaz biri değildir, Winter.”

Winter, Bobby’yle göz göze gelince kızardı. “Hayır,” dedi bakışlarını kaçırarak. “O... gayet iyi.”

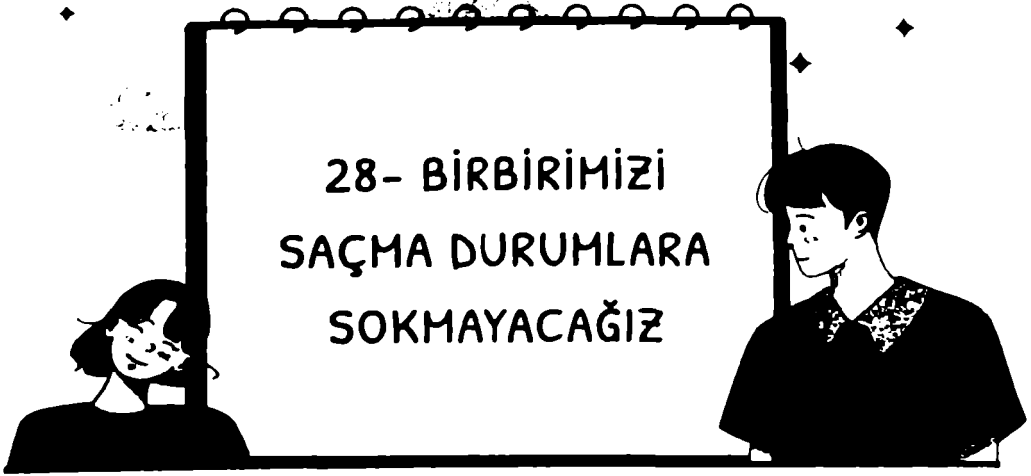
Eugene ellerini neşeyle havaya kaldırdı. “Eh, bu şahane yorumdan sonra, *meokja!* Hadi yiyelim!”

Simone mutfakta garip davranmış olsa da yemek şaşırtıcı derecede iyi geçti. Winter’ın her akşam yemek masasında ailesiyle yaptığı gibi şakalaşıp güldüler ama Winter söylenmemiş sözlerin ağırlığını hâlâ hissedebiliyordu. Öte yandan Bobby’nin mutluyken ne kadar farklı göründüğünü de fark etmişti. O her zamanki asık suratının yerini otuz iki diş bir gülümseme almıştı. Onu böyle görünce göğsünde bir neşe ve sıcaklık titremesi hissetti. Onu bir kaygı emaresi olmadan görmemişti hiç. İhtiyatlı bir tavırla masa örtüsünün kenarını kaldırıp baktığında Bobby’nin bacağına tam da beklediği gibi gerginlikle sektiğini gördü. Yüzünde nazik bir gülümsemeyle duraksadı, ardından elini Bobby’nin dizine koydu. Hareket kesildi. Bobby ona baktı ve dudaklarını kıpırdatarak, “Teşekkürler,” dedi.

Yemekten sonra Eugene, Bobby ile Winter’ı üst kata çıkarıp uyuyacakları yeri gösterdi. Winter, Simone’un yatak odası olduğunu tahmin ettiği odanın kapısından girdi. Çocukluktan kalma birkaç şey dışında içerisi boştu. Tavana kadar uzanan ahşap raflar vardı. Rafların sadece ikisinde kitap vardı. Geri kalanlardaysa pelüş hayvanlar ve kilden yapılmış yamuk yumuk nesneler vardı. Muhtemelen ilkokuldaki sanat dersinden kalma şeylerdi. Bir de kadının biriyle birkaç fotoğrafı vardı. Winter, o kadının Simone’un annesi olduğunu tahmin ediyordu. Simone’la birbirlerine çok benziyorlardı. Aynı ateş kırmızısı saçlar ve berrak, solgun ten. Onunkine benzeyen ve ondan sadece birkaç yaş büyük olduğu hâlde belli ki tüm bunlar için fazla büyümüş olan bir kıza ait olan bir oda görmek tuhaftı. Üniversiteden döndüğünde böyle mi hissedecekti?

Eugene, Winter'a bir havlu uzatıp onu kendi hâline bıraktı. Ardından da Bobby'ye yan taraftaki misafir odasını gösterdi. Eugene'in onları aynı odaya koymayacağını tahmin etmesi gerekirdi. Gerçi Bobby'ye aynı odayı paylaşmaya da niyeti yoktu zaten.

Winter kendini yatağa bırakıp gözlerini kapadı. Bedeni o kadar bitap düşmüştü ki uykuya yenilmesi uzun sürmedi.

Bobby Bae

Saat sabahın beşini geçmişti ve Bobby hâlâ uyanıktı. Yabancı yerlerde uyuyamıyordu ve sokak lambalarının ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Alt kattan gelen bir gürültü onu uyandırdığında daha yeni uykuya dalmıştı.

Bobby parmaklarının ucuna basarak merdivenin tepesine gidip aşağı baktı. Eugene yemek odasındaki masaya oturmuş, başını bir eline dayamıştı. Diğer eliyleyse yarıya kadar kehribar rengi sıvıyla dolu olan bir bardağı sallıyordu. Bobby o bakışı tanıyordu. Karanlıkta örgü örerken annesi de öyle bakardı. Ya da babası dalgın dalgın bahçeyi sularken. Uzaklara dalmış, geçmişini düşünürken. Amcasını öyle görünce içinde bir şeyler yerine oturdu. Bir telefon konuşmasının iki tarafını da duymak, diğer tarafın ne dediğini artık tahmin etmek zorunda kalmamak gibi bir şeydi bu.

Bobby'nin ayağının altındaki basamak gıcırdadı. Eugene başını kaldırıp baktı.

"Kusura bakma, Eugene amca, seni rahatsız etmek istememiş-tim," dedi Bobby.

“Hayır, hayır, ben seni uyandırdığım için özür dilerim asıl,” diye yanıtladı Eugene. Başarısız bir saklama teşebbüsüyle bardağı kendine doğru çekti. “Gel otur.”

Bobby gönülsüzce kabul etti.

Eugene uzunca bir süre daha sessiz kaldı. İçkisini elinde çevirdi ve bir kısmı bardağın kenarından eline taşınca transından çıkarak, “Buraya gelmene sevindim,” dedi. “Muhtemelen hatırlamazsın ama eskiden annenle baban isteyken sana ben bakardım.”

Bobby olabildiğince geçmişi hatırlamaya çalıştı ve okula başlamadan önce neredeyse her gün Eugene’le parka gidişlerini hayal meyal hatırladı. Genelde birlikte ördekleri beslerlerdi. Hatta bir keresinde bir anne ördeğe yaklaşmıştı ve yavrulardan birine üzüm vermeye çalıştığı için az kalsın annenin gazabına uğrayacaktı. Babası birkaç hafta sonra ona Çirkin Ördek Yavrusu masalını okuyunca hönküre hönküre ağlamıştı.

“Çok küçüktüm ama ara sıra birkaç küçük anı parçası hatırlıyorum,” diye yanıtladı Bobby. “Sana daha erken ulaşmalıydim.”

“Annenle babanın yanında doğru olanı yapmaya çalıştığında muhakkak bir şeylerden fedakârlık yapman gerekiyor. Ben de üniversiteye büyükannenle büyükbabana bakmak zorunda olduğum için gidemedim, biliyorsundur.”

Bobby’nin kaşları kalktı. “Aslına bakarsan bilmiyordum.”

Eugene’in gözleri öfkeyle parladı. “Baban sana anlatmadı mı? Büyükannen Parkinson hastasıydı ve Robert okurken ona büyükbabanla ben baktık. Hep babanın geri geleceğini ve en azından işe yardım edeceğini düşünmüştüm ama o evlenip daha önce hiç yapmadığı bir işe girişmeyi tercih etti.” Köşede duran fil nihayet odanın ortasına doğru dev bir adım atmıştı.

“Amca, bunu yapmaya...”

“Babanın nasıl bir insan olduğunu bilmen gerek,” dedi Eugene. “Annemizle babamız o dükkânı bu ülkeye ilk geldiklerinde açtılar ama baban sanki hiçbir değeri yokmuş gibi sattı onu. Ben annemle babama baktım ve artık onların eli ayağı

rutmaz olunca dükkânı da idare ettim. Ama sırf diploması var diye dükkânı ona verdiler. Hâlbuki benim olmalıydı.” Gözleri kan çanağına dönmüştü ve alnında bir damar atıyordu.

Bobby tırnağının kenarındaki deriyi kanatana kadar soyarken Simone ve Winter da pijamalarıyla aşağı indiler. Winter onun yanına gelmek için birkaç adım atsa da Bobby elini kaldırarak daha yakına gelmemesi gerektiğini belirtti. Öte yandan Simone, Winter’ın yanından geçerek Eugene’in omuzlarını sıkmaya başladı.

“Robert burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu Eugene.

Bobby sakince, “Hayır, bilmiyor,” diye yanıtladı.

“Üzgünüm, Bobby,” dedi Eugene. “Saat geç oldu ve ben uzun zamandır abimi düşünmemiştim. Onun sebep olduğu acıları anlamam gerek.”

“Onun sebep olduğu acılar mı?” deyiverdi Winter. Bobby ona dönünce bir eliyle ağzını kapadı.

“Çok gençsin. Neler olduğunu bilmiyorsun,” diye yanıtladı Eugene.

Bobby donakaldı. Kendini kapatıyordu ve Winter’ın bunu hissedebildiğinin farkındaydı. Söylenecek çok şey vardı ama Bobby hiçbirini söyleyemeyecek kadar kibardı.

Winter yanında hızla geçip onunla Eugene’in arasına girerken Bobby yüzüne doğru bir rüzgâr estiğini hissetti. “Ebeveynleriniz Bay Bae’ye dağ gibi borç bırakmışlar,” dedi. “Kârı zararı denk düşürmek ve bütün ailenin batmasını önlemek için o dükkânı satmaktan başka çaresi yokmuş. Yıllarca kurtarmak için çabalamışlar ama başaramamışlar. Bunları bilmiyor musunuz, yoksa umursamıyor musunuz?”

Eugene ağzını açıp kapadı. Bir süre bön bön baktıktan sonra çenesini sıkarak, “O gösterişli diploması...” diye söze girdi.

“Onun dükkânın kâr getirmediğini görmesini sağladı,” dedi Bobby.

Eugene dişlerini gıcırdattı. “Tam da abimin oğlusun, öyle değil mi? Kendi adını da vermiş sana.”

“Bobby, Bay Bae’den çok daha iyi. Sizden de,” dedi Winter, Eugene’e. “Hatta dürüst olmak gerekirse benden de. İnsanlar ona aynı şekilde karşılık vermeseler bile onları önemseydiğini göstermekten çekinmiyor.”

“Neden biraz su içip yatağa gitmiyorsun, Eugene?” diye sordu Simone nazikçe.

“Bana patronluk taslama!” diye gürledi Eugene. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Bardağı öyle bir sıktı ki elinde patladı. Eugene’in elinden bir kırmızılık akarken avucunda parıldayan cam parçaları vardı.

Kanı görünce Bobby’nin midesi bulanmaya başladı ama bulantısını bastırarak kendini ayağa kalkmaya zorladı. Winter’ın önüne geçerken kollarını korumak ister gibi iki yana açtı. “Şunu bilmeni isterim ki Winter’ı korkutursan seninle bir daha asla konuşmam ve babam seninle ilgili haklı çıkmış olur,” dedi ona ait değilmiş gibi çıkan sert bir sesle.

Eugene ağzını açtı, sonra geri kapadı. Hâlâ kıpkırmızıydı ve yüzünde ince bir ter tabakası vardı. Bobby’nin ve Winter’ın korkusunu görünce hemen sakinleşti. Yüzünden utanca benzer bir şey geçti.

“İkiniz de yatağa gidin, burayı ben hallederim,” dedi Simone, yalnızca Bobby’nin duyabileceği bir sesle.

Bobby ellerini iki yanında yumruk yapmıştı, tırnakları avucunda hilali andıran izler bırakıyordu. Şöyle bir arkasına dönüp baktı, ardından Winter’ı çekip yukarı götürdü.

“Bütün bu olanlar için çok üzgünüm,” dedi Bobby. Winter yatağına girerken o da odanın kapısında dikiliyordu.

“Güneş doğar doğmaz buradan gidiyoruz,” dedi Winter kararlılıkla.

Bobby’nin duruşu katılaştı. “Öylece çekip gidemeyiz. Kabalık olur.”

Winter uzun bir nefes verdi. “Ne yaptığını göremiyor musun?” Bobby dudaklarını birbirine bastırdı. “Yıllar öncesine ait aile meselelerinin hırsını senden çıkarıyor. Hem de daha sen doğmadan önce yaşanmış bir şeyin! *Babaların günahları* lafını hiç duymuş muydun?”

“Olan bu değil.”

“Evet, bu. Simone’un daha önce söylediklerini duymadın,” dedi sesini alçaltıp fısıltıyla konuşmaya başlayarak. “Ne kadar iyi durumda olduğumuzu yüzlerine çarpmak için buraya geldiğimizi düşünüyor. Ona göre Eugene’in başına gelen her şeyin sorumlusu baban.”

“Peki... babamın yaptıklarını görmemi istiyorsa ne olmuş? Bunu hak etmiyor muyum? Söyledikleri doğruysa ailem ona berbat davranmış.”

“Bunu yapan sen değildin, Bobby!” dedi Winter fısıltıyla bağırarak.

Bobby iç çekti. “Bak, Winter,” dedi. “Eskiden annemin evin her odasına peşimden gelip açık su şişelerinin benim olup olmadığını soran bir insan olduğunu düşünürdüm. Babamsa golf şortu giymiş bir baba şakasından ibaretti. Ama benden epey karanlık şeyler saklamışlar. Eugene amca, annemle babamın onun hayatını mahvettiğini düşünüyorsa, belki de gerçekten öyle olmuştur ve benim de dolaylı olarak bunda payım vardır.”

“Ailenin yaptıklarını telafi etmek ya da bütün aileyi bir araya getirmek senin sorumluluğun değil.”

“O zaman neden öyleymiş gibi hissediyorum?”

Winter bir süre sessiz kaldı ve Bobby de sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi.

“Bobby, sana bir şey sorabilir miyim? Ama bana karşı dürüst olacaksın,” dedi.

“Ben sana karşı hep dürüstüm zaten.”

Winter duraksadı. “Doğru. Ben... Şey... Neden bu kadar umursuyorsun?” diye sordu sonra dalgalanan bir fısıltıyla.

“Dürüst olmam gerekirse hiçbir zaman Jacqueline’e âşık olduğun izlenimine kapılmadım. İlişkinin yasını tutma biçiminle ilişkin arasında bir uyumsuzluk olduğunu hissediyorum. Sonra ona geri dönmeye çalışıyorsun ve şimdi de bu.” Bir süre sessiz kaldı. “Ve... bana gelince. Yıllarca benim zırvalarımı çektin. Oysa daha birinci günden bana çenemi kapamamı söyleyebilirdin. Bunca yıldır artık mükemmel bir düzene soktuğumuz bu rutini sürdürmek zorunda değildin.”

“Senin benimle konuşmanın tek yolu buydu.”

“Ne demek istediğimi anlıyor musun? Onların senden istediğini sandığın gibi hareket etmezsen insanların seni daha az seveceği düşüncesine nereden kapıldın hiç bilmiyorum.”

Bobby yumruğunu sıktı. “Sen... Bilmiyorum. Daha önce söylediklerim geçerli. Jacqueline’e telefonda söylediğimi duyduğun şeylere bakma, seninle hep arkadaş olmak istedim ben. Hâlâ da istiyorum.” Bobby, saçlarını köklerinden çekiştirdi. “Neden kafamı toparlayamıyorum, bilmiyorum. Ne yaptığımın farkında değilim.”

“Olman gerektiğine inandığın kişi olmaya çalışıyorsun,” diye yanıtladı Winter. “Bütün o filmlerin, televizyon dizilerinin ve Hallmark kartlarının tavsiye ettiği şeyi yapmalısın, kendin olmalısın. Kimse seninle gezintiye çıkmak istemiyorsa aramaya devam et!”

“Ama onlar benim ailem.”

“Onlar mükemmel olmasan bile seni hep sevecekler. Herkesi mutlu etmek zorunda değilsin. Ne bileyim, Harvard’a neden gitmek istiyorsun mesela? Hangi kuralları çiğnersen çiğne ya da hangi okula gidersen git ailen seni daha az sevecek değil. Ya da Korece konuşamıyorsun diye,” dedi Winter. Artık fısıldamıyordu.

Bobby’nin nefesi kesildi. “Annemle babam amcamı terk etti çünkü amcam onları hayal kırıklığına uğrattı. Sanırım ben de aynısını yaparsam, beni de terk edeceklerini düşündüm.”

“Sen onların oğlusun. Böyle bir şey olmayacak.”

“Annem kendi ailesiyle, kardeşleriyle görüşmüyor. Eugene de babamın kardeşi. Daha önce insanlarla görüşmeyi kestiler. Bir daha yapmayacaklarını nereden bilebilirim ki?”

“Ne yaparsan yap seni seviyorlar.”

“Peki *sen?*” Bobby kollarını kavuşturup kapı pervazına yaslandı. “Orada beni neden savundun?”

Winter derin bir iç çekti. “Ben dâhil herkesin seni kum torbası gibi kullanmasına izin vermeni izlemek çok zor. Önceden anlayamıyordum ama sanırım artık seni anlıyorum.”

“Ben de seni anlıyorum,” dedi Bobby, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. “Nazıksın. Değilmişsin gibi davranıyorsun ama bunu gizleyemezsin. Senin sorunun, insanları dışarıda bırakman.”

“Ben nazik değilim. Sen öylesin.”

“Ben kibarım. Arada fark var. Nezaket içten gelir, kibarlıksa dışarıyla ilgili bir şeydir,” dedi. İkisi bir süre sessiz kalarak aralarındaki konuşmayı sindirmeye çalıştılar.

“Daha iyisini yapmalıyız. Daha çok çalışmalıyız,” dedi Winter sonunda.

“Nasıl? Mesela Jacqueline konusunda ne yapmam gerek?”

“O seni terk etti. Kâküllerini kesip bütün eşyalarını bir çöp tenekesinde yak.”

Bobby kendine engel olamayarak güldü. “Ben filmlerdeki o ergen kızlardan değilim.”

“Halmeoni bizim -yani *senin* de- eğlenmemizi istedi. Simone’un amcana dikiş atmasını izlemek sana eğlenceli mi geliyor?”

Bobby biraz doğruldu. Yüzünde bir cesaret ve kararlılık dalgası belirdi. Kış Askeri gibi harekete geçti. “Aslında biliyor musun? Acayip haklısın anasını satayım.”

“Bobby, New Jersey’ye geleli beş dakika falan oldu ama şimdiden küfürler savurmaya mı başladın?”

“Eşyalarını topla. Gidelim buradan.”

Winter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Şimdi mi?"

"Evet! Şimdi! Ben fikrimi değiştirmeden," dedi Bobby, sonra o da eşyalarını toplamak için odasına koştu.

Winter duvardaki prizden şarj aletini alıp çantasına tıktı. Görünüşe göre buraya geldiklerinden beri çıkardığı tek eşyasıydı. Ya da yanında götürmeyi önemseydiği tek eşyası. Üzerinde hâlâ pijamaları vardı, saçları tokasının her yerinden dışarı fırlıyordu ama hiç umurunda değilmiş gibiydi. Bobby'nin yanından geçti, oğlan da onun peşine düştü.

Alt kata indiklerinde Simone, Eugene'in eline sargı yapıyordu. Eugene masada sessizce oturuyor, gözleri boşluğu izliyordu. Elinde bembeyaz bir sargı vardı. Simone başını kaldırıp baktı ve ikilinin ellerindeki çantaları fark edince, "Gitmek istemenizi anlıyorum," dedi. "O genelde... Yani, annem öldükten sonra işler epey zorlaştı."

Eugene, başını kaldırıp Bobby'ye bakarak, "Umarım tekrar gelirsin," dedi. "İstediğin zaman buraya gelip kalabilirsin. Hatta Princeton'a gitmeye karar verirsen benimle bile yaşayabilirsin. Beni aramana çok sevindim."

Winter yüz ifadesini gizlemekte güçlük çekiyordu. Eugene, Bobby'nin duygularını feci yaralayacaktı.

"Annemle babamdan nefret ediyor musun?" diye sordu Bobby sadece.

Eugene bakışlarını yere eğdi. "Bazen."

"Onları özlüyor musun?"

"Her zaman."

Bobby başını yavaşça çevirerek Winter'la göz göze geldi. Onu görünce çenesi kasıldı, zihnine geçmişlerinden anılar akın etti. Ama sonra derin bir nefes alarak bedenindeki gerginliği attı ve omuzları rahatladı. Belki de birinden hem nefret edip hem de onu özlemek o kadar da mantıksız bir şey değildi. Winter'a karşı hep ateşli bir öfke duymuştu ama onun yokluğunu da her zaman hissediyordu.

“Ben babam değilim,” dedi Bobby. “Bu beni son görüşün olmayacak. Söz veriyorum.”

Eugene başıyla onaylamakla yetindi.

Simone, yerdeki kırık cam parçalarının üzerinden hafifçe atlayarak buzdolabının üzerinden bir şişe içki aldı. Gözlerinde özür dileyen bir ifadeyle şişeyi Bobby’ye uzattı. “Genelde pek içmez. Ona yaramıyor. Rica etsem bunu benim için çöpe atar mısın?”

“Elbette,” diye yanıtladı Bobby şişeyi alırken. “Haberleşelim, kuzen.”

“Umarım ailelerimiz sorunlarını çözer.”

“Her şey için teşekkürler, Simone.”

Simone, Winter’ın koluna veda eder gibi dokundu, ardından da tekrar Eugene’le ilgilenmeye döndü.

Bobby, Winter’ı sokağa yönlendirdi ve çöp kutularının yanından geçerken şişeyi atmayı düşündü ama sonra karar değiştirerek şişeyi çantasına koydu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Winter.

“Emin değilim. Akışına bırak gitsin.”

“Bu şeyi içtikten sonra amcanın neye dönüştüğünü gördün.”

“Biliyorum ama *ben* amcam da değilim. Ailemin problemleri kendilerini ilgilendirir.”

“Bu hâlini sevdim,” dedi Winter. Gözlerinin kenarları kırmıştı. Tenine ay ışığı vururken başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu. Dudakları pembe ve ayıktı ve yanakları koşmaktan kızarmıştı. Bobby uzanıp yüzüne düşen birkaç saç çekmek istedi ama sonra fikrini değiştirerek Winter’ın elini tuttu. Işığın altından hızla koşmaya başladılar ve birkaç blok uzaklaşana kadar da durmadılar. Bobby’nin kanı damarlarında hızla akıyordu ve teni, hissettiği canlılıkla resmen enerji saçıyordu. Winter’ın yüzüne koca bir tebessüm yayılmıştı, gülme kırıksıklıkları hâlâ yerli yerindeydi. Bobby’nin içinden kabul etmekte tereddüt ettiği bir enerji aktı.

“Yeni bir kural koyabilir miyiz?” diye sordu.

“Bobby, sence de yeterince kuralımız yok mu?”

“Dinle beni,” dedi Bobby. Avucunun içindeki elinin ne kadar kıymetli bir his bıraktığını ve teninin ne kadar yumuşak olduğunu hissetti. “Etrafta kimse yokken en iyi arkadaşımışsın gibi hissediyorum. Teklifim şu: Arka plandaki bütün sesleri susturalım çünkü şu an yakın bir arkadaşla ihtiyacım var.”

“Kai ne olacak?” diye takıldı Winter.

“Beni yine de sever. Ne diyorsun?”

Winter yüzünde acayip tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu. Sanki tanır gibi olduğu ama nereden tanıdığını çıkaramadığı birine bakar gibi. Bobby’nin kalp atışları dışarıdan duyuluyordu ve Winter, muhtemelen bunu çocuğun parmak uçlarında hissedebiliyordu. Winter Bobby’nin elini sıktığında, Bobby bunu bütün bedeninde hissetti.

“Varım,” diye yanıtladı Winter parlak bir gülümsemeye.

Bobby’nin eski mahallesi olduğuna inandığı ama emin olmadığı bölgeden geçtiler. Oradan taşındığında çok küçüktü ve zaman geçtikçe anıları karmaşıklaşmıştı. İki tarafında müstakil evlerin ve biçilmiş çimlerin bulunduğu banliyö sokaklarından koşarak geçtiler. O sessiz caddelerde kendi kahkahaları ve ağaçlara gizlenmiş ağustos böceklerinin ötüşlerinden başka duyulacak hiçbir ses yoktu.

Winter, blokun sonuna ondan önce vardığında, “Ciğer kapasitene ne oldu, dostum?!” diye bağırdı.

“Kapar mısın çeneni?” Bobby bir kahkaha attı. “Şu an tek eksiğimiz birilerinin polisi araması.”

“Beni iyi vakit geçirmeye kışkırtma. New Jersey’de polislere kaş çatmak yasa dışı.”

Bobby, Winter’ı itti. “İnek. Hem sen kaş çatabiliyor musun ki? Çok zor bir şey.”

Winter birkaç kez denedi. Dudaklarının ucu aşağı doğru kıvrılsa da yüzünde hâlâ düz bir çizgi oluşturmaya devam ediyordu.

“Sanırım yüzümün bunu becerme kapasitesi yok.” Bobby de denedi ve Winter hırıltılı bir kahkaha attı. “Of! Ağzın komple ters döndü!”

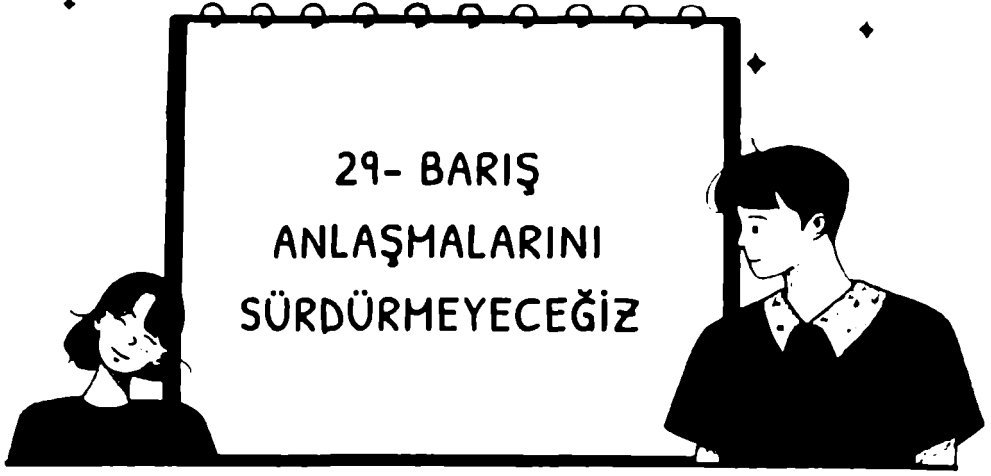
Bobby tekrar deneyince Winter kaçtı. Bobby onu kolundan yakaladı ve Winter bir yandan kurtulmaya çalışıp bir yandan da deliler gibi kıkırdarken kaş çatmaya çalışmaya devam etti. Nihayet Winter onun yan tarafına direseğini geçirdiğinde Bobby vazgeçti.

Yeni biçilmiş çimleriyle açık araziler üzerinde ilerlediler. Amerikan Bağımsızlık Savaşı burada yaşanmıştı. Yanlarından bir polis aracı geçip gitti. Bir saattir gördükleri ilk arabaydı bu. Pencereleler karartıldığından içerisini görmediler ama araba yanlarından geçerken yavaşladı. Winter, Bobby’nin kolunu tuttu. Polis arabası yoluna devam edince de tutuşunu gevşetti. Tırnakları Bobby’nin kolunda küçük izler bırakmıştı. Bobby arkasına dönüp polis arabası gözden kaybolana kadar kaşlarını çatarak izledi.

Winter onun karnına hafifçe vurdu. “Aptal.”

Bobby kendi kendine gülümsedi.

Gökyüzü bir çay kaşığı süt karıştırılmış çaya benziyordu, tek bir yıldız bile yoktu. Winter ve Bobby’nin ne gidecek bir yerleri ne de onları herhangi bir yere götürecek bir araçları vardı.

Winter Park

Birkaç saat sonra tamirci nihayet açılınca Winter ve Bobby arabayı aldılar. Yola çıktıktan kısa bir süre sonra benzin almak için durmak zorunda kaldılar. Bobby arabadan inip istasyonun içine doğru koşarken Winter bekledi. Ardından Bobby elinde kahverengi bir kese kâğıdı ve iki kahveyle geri döndü. Winter kese kâğıdından çıkardığı iğrenç, yapış yapış vişneli Danish paketini açtı.

“Saat başı bir şeyler yemezsen huysuzlandığını biliyorum,” dedi Bobby, tatminkâr bir sırtışıyla.

Winter, aylardır gördüğü ilk yemekmiş gibi bir ısırık aldı.

Bobby depodan çıkardığı pompayı biraz kurcaladı. Market tarafından çıkan üniformalı bir adam, “Hey!” diye seslendi.

Bobby az kalsın pompayı düşürecekti. Yemeğini bitiremeden benzin istasyonu patlarsa Winter gerçekten çok sinir olurdu. Şimdiye kadar yediği en iyi Danish’lerden biriydi. Pul puldu ama çok da kuru değildi, yağlıydı ama hafifti. Vişne dolgusu tatlıydı ama şerbet gibi de sayılmazdı. Tek kelimeyle mükemmeldi.

“Burada kendi yakıtını alamazsın. New Jersey’de yasak,” dedi benzin istasyonu çalışanı, Bobby’ye.

Bobby kıpkırmızı oldu. “Çok özür dilerim. Bilmiyordum.”

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp tekrar arabaya bindi ve adam, Bobby’nin kaldığı yerden devam etti.

“İstemedim çiğnediğin bir kural bu. Sayılmaz,” dedi Winter ama dikkati pek de onda değildi. Elindeki yiyeceğe odaklanmıştı.

Bobby’nin ağzı düz bir çizgi hâlini aldı. “Bu bir yarış değildi.”

“Biz hep yarış içinde değil miyiz? İşleri ilginç kılıyor.”

“Yaşlı, evli bir çift değiliz biz.”

“Her neyse.” Winter parmaklarındaki şekeri yalıyordu. “Hakkikaten bilmiyor muydun? New Jerseyli değil misin sen?”

“Buraya arabayla hiç gelmedim ki.”

“Makul bir bahane.”

Winter ellerini silmek için boş yere çabalarken kesinlikle peçeteleri mahvediyordu. Tokası atkuyruğunun en ucuna doğru kaymıştı ve son hamlesini yapmaya hazırlanıyordu. Winter, şeker bulaşmasın diye saçlarını kolunun arkasıyla ittirdi ama saçları inatla tekrar yüzüne düşerek her şeyi daha da berbat hâle getirdi. Saç tokaları genellikle adil olmayan çalışma şartları yüzünden sık sık işi bırakırlardı, dolayısıyla Winter da saçlarını yıkarken sık sık vişne reçeli ya da akçaağaç şurubu gibi şeylerle karşılaşırdı. Yeni bir şey değildi yani bu.

“Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu Winter.

Bobby’nin kaşları havalandı. “Hiiiç. Bir nedeni yok. İzlenecek bir manzarasın.”

“Hâlâ bakıyorsun.”

“Çünkü benimle konuşuyorsun.”

Winter ters ters baktı. “Peki, artık konuşmuyorum. Beni geriyorsun.” Saçlarını kolunun arkasıyla bir kez daha geriye itti.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Bobby. Direksiyonu sımsıkı tutuyordu.

“Evet.” Winter ona doğru eğildi. “Benim için saçlarımı toplayabilir misin?”

Bobby çenesini kaldırıp ona baktı. “Saçlarını yapmamı mı istiyorsun?”

“Jonathan Van Ness gibi falan yapmana gerek yok. Gözlerimin önünden çeksen yeter.”

“Daha iyisini yapacağım. Arkanı dön.”

Winter, Bobby’nin ne yapacağını bilmiyordu ama merak etmeden de duramıyordu. O yüzden arkasını döndü ve pencereden dışarı baktı. Bobby, Winter’ın dağılmış atkuyruğunun ucundaki saç tokasını çıkardı ve dağınık bir topuz yapmaya başladı. Winter’ın tüm saçlarını kavrayıp başını oyunbaz bir edayla geriye çekti. Winter küçük bir acı nidası çıkarınca da kıkırdadı. Sonra Winter’ın saçlarını örmeye başladı. Ne zaman bir ayırım yapsa tırnakları Winter’ın kafatasına değiyordu.

“Beklediğimden çok daha iyi,” dedi Winter düz bir sesle.

“Kıpırdama.”

Bobby bunu öyle güçlü söylemişti ki Winter ânında çenesini kapadı.

Winter, birinin onun saçlarıyla oynamasından hoşlanan tek kişi olmadığını biliyordu. Gözlerini kapayıp benzin göstergesinin ilerleyişini dinledi. Bobby parmaklarını onun ensesinde gezdirirken Winter keskin bir nefes aldı. Kazara olup olmadığından emin değildi ama bu his onu germiştir. Pompa öterek deponun dolduğunu haber verince sıçradı.

Bobby örgüsünü lastik tokayla bağladıktan sonra arkasına yaslanarak hayranlıkla çıkardığı işe baktı. Winter da dönüp aynadan kendini kontrol etti. Saçları şimdiye dek gördüğü en düzgün Fransız örgüsü yapılmıştı.

“Amma da gösterişçisin,” dedi Bobby’ye. “Bunu yapmayı neden öğrendin ki zaten?”

“Jacqueline.”

“Ha,” dedi Winter tekrar yerine oturarak.

Yemeğini sessizlik içinde bitirdi. Bobby kredi kartını geri alıp Winter'a biraz el antiseptiği verdi, ardından yola koyuldular. Geri döndüklerinde daha medeni olabilmek için okul aktiviteleri üzerinde uzlaşmaya çalıştılar.

“Sen maliye dersi alabilirsin, ben de tarih dersi alırım,” dedi Bobby.

“Tarihçi mi olmak istiyorsun?”

“Bir şeyleri belgelemeyi severim. Ayrıca öğrenci konseyi de üniversite başvurularında bir avantaj oluşturur ama başkanlık için vaktim yok. Senin de öyle.”

Winter omuz silkti. “Haklısın. Peki, anlaştık. Şimdi bilim furarı meselesine gelelim. Yalnızca üç katı kullanıyoruz. Birimizin herhangi bir masa sergisi ya da deneyi olursa diğerine haber verecek ki projelerini ona göre ayarlayabilsin.”

“Anlaştık. Ayrıca bu sene aynı danışmanı seçemeyiz. Bizi karşılaştırıp duruyorlar ve açıkçası bu çok sinir bozucu.”

“Aman Tanrım, biliyorum! Bayan Sweeney'nin akraba olmadığımızı bildiğinden bile emin değilim. Hem bir gizlilik anlaşması falan yok mu bu işte?”

Bobby'nin alnı kırıştı. “Birimizden birinin o kokuşuk ihtiyar Bayan McCleary'ye gitmesi gerekecek.”

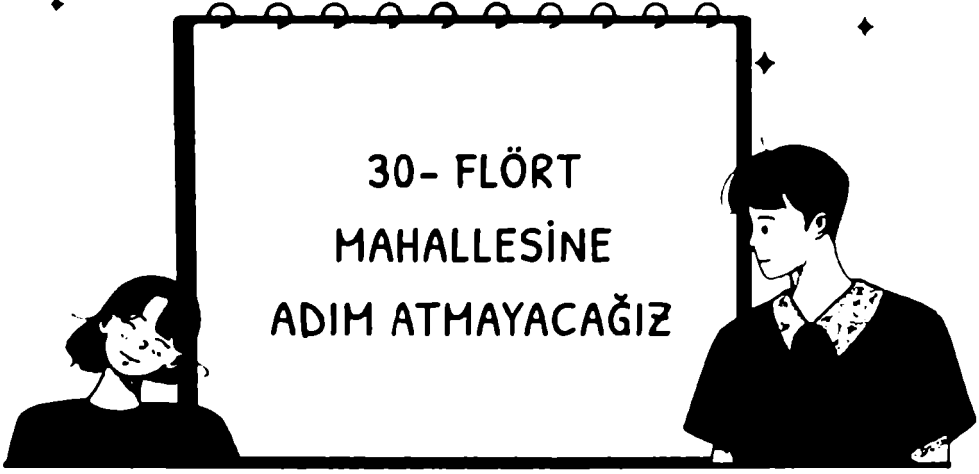
“Bando kaptanlığı konusunda bana meydan okumayacaksan ben giderim. Sen de bölüm lideri olabilirsin.”

“Anlaştık,” dedi Bobby. Birbirlerine gülümseyerek baktılar.

Bobby ve Winter huzurlu bir sessizliğe gömülüp uzunca bir süre de öyle kaldılar. Pencereleri açarak ilerleyip sıcak yaz havasının yüzlerine vurmasına müsaade ettiler. Dışarıda ferah ve topraklı bir hava vardı ve bulutlar gökyüzünde bir göletteki ördekler gibi gidecek hiçbir yerleri yokmuşçasına dolaşıyorlardı. Otoyolun iki tarafında eğimli kayalıklar, onların üzerinde de yoğun ormanlar vardı. İçine düşseniz üçüncü bir uzvunuzun çıkmasına neden olacak muhtemelen zehirli çöp havuzları ve dünyayı

birbirine bağlayan alüminyum kuleler vardı. Bobby'le birlikte kar küreyici gibi ilerlerlerken tozlar havalanıp etrafta dönüyor ve havalandırmadan içeri girerek Winter'ın gözlerini kurutuyordu. İnsanı özgürleştiren bir histi bu. Sanki akışına bırakmış gibi değil de daha çok bir kaçış gibi.

Winter ve Bobby, gözlerini tekrar otoyola çevirmeden önce birbirlerine kısacık bir an gülümsediler.

Bobby Bae

NEW YORK'A HOŞ GELDİNİZ tabelası hiç etkileyici değildi. Her şehrin girişinde bulunan diğer tabelalara benziyordu ve konuşuyor olsaydılar kolayca gözden kaçırabilirlerdi. Eski şarkılar çalan bir radyo istasyonu dinliyorlardı. Winter çalma listeleriyle podcastlerini düzenli tutmayı seviyordu ama Bobby, sandığının aksine radyonun rastlantısallığında ona cazip gelen bir şeyler buldu. Belirli bir miktarda kontrollü hayal kırıklığını dahi adil gösteren bir olaydı.

"New York'ta flört etmenin yasa dışı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Winter, tabelanın yanından geçerlerken. Elini pencereden çıkarmıştı ve koluyla dalgalar yapıyordu.

"Yasa dışı mı?" dedi Bobby sırtarak. "Şu anda bir ilişki içinde olan herkesi bir araya toplayamaz mıyız? Bir noktada flört ettiklerini varsaymak zorundayız sonuçta."

"Bir araya toplamak mı? Bu gizli bir operasyon falan değil," dedi Winter. "Sadece yirmi beş dolarlık bir ceza ödemek gerek."

Bobby'nin tebessümü tüm yüzünü kapladı. "Peki o zaman. En iyi flört cümleleri gönder gelsin. Eğer yüzümü ifadesiz tutmayı istesem bana yirmi beş dolar verirsin."

“Ciddi misin sen?” Winter’ın ağız kulaklarındaydı. Oturduğu yerde tamamen yan dönmüş, bacaklarını koltuğa toplayarak yüzünü Bobby’ye çevirmişti. “Önce sen başla. Gülmezsem anlaşma aynı.”

Bobby sanki en iyi tavlama cümlesini düşünürmüş gibi bir parmağını çenesine götürdü. Flört konusunda pek uzman sayılmazdı. Sadece ara sıra Bay Bae’nin Bayan Bae’ye söylediği birkaç klişe lafı duymuşluğu vardı. Bu sözler her zaman Bobby’nin midisini bulandırırıldı. Bir gün işine yarayacağını hiç düşünmemişti.

Sırıtarak Winter’ın elini tuttu. “Hazır mısın?”

“Evet, dramatize etme. Başla gitsin.”

Bobby boğazını temizledi. “Önceki hayatında F5 tuşu muydun? Hayatımı yenileyip duruyorsun,” dedi ve Winter elini hızla çekip kurtardı.

Bobby onun gözlerinin içine bakarak gülmesi için meydan okudu. Winter yanaklarının kenarını çiğniyordu. Gözleri buğuluydu ve çenesi titriyordu. Yüzünü ellerine gömüp öyle bir kahkahaya boğuldu ki burnundan homurtular çıktı.

“Hah!” diye bağırdı Bobby ve açık avucunu uzattı. “Dökül paraları.”

“Tam bir bilgisayar manyağısın!” diye bağırdı Winter. “Buna nasıl gülmeyebilirdim ki?”

Bobby göz kırptı. “Hoşuna gitti ama.”

“Ah, Tanrım. Moratoryum! Sen kazandın.”

“Sıra sende.”

“Peki, tamam.” Winter, Bobby’nin elini tutup yüzüne dramatik bir ifade verdi. “Bir uzay istasyonu olsan, tek durağım sen ol isterdim.”

Bobby çaba bile harcamadı. Birden kopan kahkahası göğsünü acıttı. “Bir de bana inek mi diyorsun?”

Winter parmaklarını Bobby’nin kolunda biraz yukarı kaydırıldı. Henüz karakterinden çıkmamıştı. “Sen kütle ve uzay mısın? Çünkü harbiden çok kıymetlisin.” Hiç durmadan devam

etti. Parmak uçları Bobby'nin omzunu gıdıklıyordu. "Sen uzay boşluğu musun? Nefesimi kesiyorsun."

Bobby elinden geldiğince ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Winter'ın insafı yoktu. Parmaklarını Bobby'nin boynuna götürüp elinin tersiyle yanağını okşadı.

"Çok tuhafsin," dedi Bobby kahkahasını bastırmaya çalışarak. "Bitmedi mi daha?"

Winter alt dudaklarını sarkıttı. "Bir tanecik daha?"

"Peki, tamam."

"Sen süpernova mısın? Çünkü evrendeki en ateşli şeysin," dedi ve ardından Bobby'nin yanağına minik bir tokat attı.

Bobby bir süre konuşamadı. Eli içgüdüsel olarak yanağına gitti. Dikiz aynasına bakınca yalnızca Winter'ın tokatladığı yanağının değil iki yanağının da kıpkırmızı olduğunu gördü.

"Sonuncusu biraz zayıftı," dedi.

Winter arkasına yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Daha iyisini yap o zaman."

"Peki." Bobby sırtını dikleştirip göğsündeki nefesi boşalttı. "Şekerin var mı?"

"Ah, hayır."

"O zaman çayıma seni atabilir miyim??"

Winter başını diğer tarafa çevirdi ama Bobby camdaki yansımasından dudaklarının bir tebessümle kıvrıldığını gördü.

"Peki, bu kadar yeter," diye mırıldandı Winter.

Connecticut'tan geçerken yine o huzurlu sessizliğe gömüldüler. Çok geçmeden Winter uyuyakaldı ve Bobby onun yanlarından gelip geçen arabaların uğultusuna eşlik eden horultularını dinledi. Başını iki yana sallayarak gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

Winter Park

Winter mışıl mışıl uyuyordu, başını emniyet kemerine yaslamıştı. Rüyasında Bobby'yle bir kırtasiye dükkânında dolaşıyorlardı ve Bobby ona kâğıtla parşömen arasındaki farkı açıklıyordu. Bobby birden onun adını haykırınca rüya sona erdi.

“Daha yemek yemedin mi?” diye mırıldandı Winter, uyku diyarından gerçekliğe adım atarken. Ağzını silip etrafına bakındı. Bobby gülmekten resmen ölüyordu. “Neredeyiz?” Winter gözlerini ovuşturdu.

“Cambridge. Harvard da birkaç blok ötede.”

“Şahane, hadi gidelim,” dedi Winter kapıyı açarak. Ancak Bobby onun üzerinden uzanarak kapıyı tekrar kapadı. “Ne oldu şimdi?”

Eugene'den çaldığı şişe kucağındaydı ve gözlerinde şeytani bir bakış vardı. “Ayarladığım turları zaten kaçırdık ve ailelerimiz bize sadece bir gün daha fazladan kalma izni verdi.”

Winter şüpheyile ona baktı. “Eee?”

“Eeesi araba kullanmaktan yorulдум, yakın zamanda bir ayrılık yaşadım, Eugene'i ziyaret ederek ailemin kucağına bir bomba bıraktım ve gerçekten de ihtiyar beyaz adamların heykelleri ve binalardansa Kai'in kuzeni Omari'yi görmeyi tercih ederim ”

Winter elini Bobby'nin alnına götürerek ateşine baktı. "İyi misin sen?"

Bobby onun elini vurarak ittirdi. "Şahaneyim. Bu uzun yol gezisi baloncuğunun içindeki son günümüzün keyfini çıkarmak ve biraz eğlenmek istiyorum."

Winter çantasından iki şişe su çıkardı. "Yapalım gitsin o zaman. Binaların büyük kısmı ziyaretçilere kapanmadan önce yaklaşık bir saatimiz var."

Bobby jet yakıtı gibi kokan içeceği su şişelerine boşalttı. Birini kendi aldı ve Winter'a doğru kadeh kaldırdı. "Sonradan yüzde yüz pişman olacağımız kötü kararlara."

Winter kendi şişesini onunkiyle tokuşturarak, "Amin," dedi.

İçkiden bir yudum alınca karnı bir anda alev alev yandı ve gırtlaktan gelen bir *aah* sesi çıkarırken sanki ağzından da ateş çıktı. Derken o sıcaklık sakinledi ve göbeğinin arka kısmına yerleşti. Ardından bütün bedeni ısındı ve birden alarma geçti, tüm sinir uçları alev aldı.

Harvard'a giden caddede hızla yürümeye başladılar. Her okulda görmek istedikleri tek bir şey seçmeye karar vermişlerdi. Sadece oraya gideceklerdi. Sıkıntı, orayı ellerinde harita olmadan bulmak zorunda olmalarıydı. İlk kim bulursa diğeri şişeden içerken üçe kadar sayacaktı. İsteddiği kadar hızlı ya da yavaş sayabilirdi.

Winter, kocaman cumbalı pencereleri ve kalın kartonpiyerleriyle müstakil evleri görünce dikkati dağıldı. Birçoğu dökülüyor gibiydi. Winter onlara bakmakla meşgulken Bobby öne geçti.

Zaten tercihi hileliydi. Muhtemelen oradaki en büyük ve şıp diye bulunabilecek tek yer olan Harvard Yard'ı seçmişti. Kazanmak için boş bir Lüksemburg sandalyesi bulup oturmaları gerekiyordu.

Winter, Bobby'yi yakalamak için koşmadan olabildiğince hızlı yürüdü

“Solunda!” diye bağırdı hızlanıp onu geçerken.

Bobby bir elini uzatıp Winter’ı arkasından yakaladı. Winter, Bobby’nin gücü karşısında şaşırıldı. Hazırlıksız yakalanmıştı ve kendi ayaklarına takıldığı sırada Bobby’nin kazanmasına izin verme kararı aldı. Bacakları yanıyordu ve sonradan kesik kesik olacaktı. Harvard Yard’ın girişinde durdu ve etrafında akıp giden hayata hayretle baktı. Öğrenciler Bobby’yle ikisinin gittiği liseye göre çok daha fazla çeşitlilik arz ediyordu. Hayatında ilk kez bir pencereye değil de aynaya bakıyormuş gibi hissetti.

Avlunun yemyeşil çimenlerinin üzerindeki sarı bir sandalyeye oturmuş olan Bobby’ye doğru salına salına yürüdü. Cambridge’in yaydığı enerjiyi içine çekerken sırtıyordu. Winter da kırmızı bir sandalye çekip aynısını yaptı.

“Harvard’la ilgili ne düşünüyorsun? Eros’un okunu hissettin mi?” diye sordu Winter.

Bobby yere eğilip bir avuç ot kopardı ve tek tek yolmaya başladı. “Burayı kafamda o kadar büyütmüşüm ki, şimdi gelince buranın da bir tuğla yığını olduğunu gördüm. Ne beklemiştim bilmiyorum.”

Bir anlamda haklı sayılırdı ama Harvard’ın etrafında Winter’ın hiç beklemediği bir canlılık vardı. Güven fonu bebekleriyle muhatap olacağını, havalıymış gibi davranan politikacı çocukları ya da ünlüler göreceğini düşünmüştü. Görebildiği kadarıyla Harvard tamamen öyle değildi. Bir araya toplanmış, derin muhabbetler eden öğrenciler vardı. Winter onların ne konuştuklarını duyamıyordu ama zeki insanlar neden bahsederse onlardan bahsettiklerini düşünüyordu: dünya politikası, felsefe ya da din. Ya da belki de *The Bachelor*’ın son bölümünden bahsediyorlardı, bilemezdi. Kendi liselerindekine göre onlara daha çok alan tanınıyormuş gibiydi. Kendini burada görebiliyordu. Bobby’yi de öyle.

Winter sandalyesini Bobby'ye yaklaştırdı. "Sanırım okulların birer kültür olduğunu anlamaya başlıyorum. Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki bize ait olsa bile bir kültürü tamamen öğrenmenin imkânı yok."

Bobby başını iki yana salladı. "Sen çok zekisin, bu sinir bozucu."

Winter sırtıttı. "Ama oyunu kaybettim. İçmem gerek."

"Öldün sen. İç bakalım. Üçe kadar sayıyorum."

Winter şişeyi dudaklarına götürdü ve Bobby sanki sayı saymayı unutmuş gibi saymaya başladı. Üçe geldiğinde Winter'ın boğazı yanıyordu. Öğürdü ama yutmayı da başardı. Yediği bütün ıvır zıvırların arasında yanan içki, midesinde çalkalanıyor ve ona ne kadar aç olduğunu hatırlatıyordu.

"Bu hiç hoş olmadı," dedi Winter. Ardından yüksek sesle, uyardıktan geçirdi. Muhtemelen psikosomatik bir tepkiydi ama alkolün neredeyse ânında kanma karıştığını hissetmişti.

Bobby onu izlerken gülmekten yerlere yatıyordu. Kendisi de tek bir yudum aldıktan sonra önceden hazırladığı şakasını yutmak zorunda kaldı. Yüzü çarpılırken, "Bundan da biraz nefret ettim," dedi.

"Bunun tadı nasıl güzelleşir, biliyor musun?" diye sordu Winter. Bobby beklentiyle kaşlarını kaldırdı. "Bunu çöpe atıp yerine bubble tea alırsak."

"Anlaştık. Ama tapyoka topu olmayacak. Üzümden farkları yok."

Birkaç dakika sonra ellerinde aloe vera jöleli ve yüzde elli tatlı bobasız kulkaslı soya sütlü çayla listelerindeki bir sonraki maddeyi yerine getirmeye hazırlardı. Winter'ın seçtiği turistik bölge, Harvard Doğal Tarih Müzesi'ndeki posta güvercinleri sergisiydi.

Bobby'nin bacakları daha uzun ve yürüyüşü daha hızlı olduğunda Winter düşermiş gibi yaptı. Bobby ona yardım etmeye gidince de onu çimlere düşürerek koşmaya başladı.

Pas rengi binalar ve beyaz çatısı göğe değen sütunlu kilisenin bulunduğu ana meydana daldı. Yolda birkaç kişiye müzenin nerede olduğunu sorarak o tarafa doğru koşmaya devam etti. Arkasına dönüp baktığında Bobby'nin ona yaklaştığını gördü. Yanından geçip gidince de çocuğun sırtına atladı.

"Hilekâr!" diye bağırdı Bobby onu ıslak bir köpekmiş gibi üzerinden atmaya çalışırken.

"Çok terlisin!" diye haykırdı Winter, ardından da elini Bobby'nin tişörtüne sildi.

Bobby saçlarını Winter'ın yüzüne doğru savurarak karşılık verdi. Winter onun sırtından atladı ve müzenin kapısına doğru atılarak onu geçti. Bu sefer Winter kapıyı Bobby için tuttu. Peşinden içeri girdiğindeyse kendini dondurucuya adım atmış gibi hissetti. Derin bir nefes aldı. Soğuk havanın kokusu hep hoşuna gitmişti.

Müze, sergileri teker teker gezen ailelerle doluydu. Sergilerin büyük kısmı postu doldurulmuş hayvanlar ve cam kasalarda sergilenen dinazor kemiklerinden oluşuyordu. Winter bir an on iki metrelik Kronosaurus'a daldı. Pokémon'dan pek de farkı yoktu.

Birkaç odaya girip çıkarken gözleriyle her birini tarayarak posta güvercinleri sergisini aradı. Bir keresinde türlerinin son örnekleriyle ilgili bir makalede son posta güvercini Martha'yla ilgili bir bölüm okumuştı. Posta güvercinleri eskiden Kuzey Amerika'daki kuş türlerinin en yaygınlarından biriymiş fakat avlana avlana soyları tükenmişti. Winter yalnız kalmış hayvanlarla ilgili şeyler okumayı severdi. Muhtemelen binlerce yıldır varlıklarını sürdürmüşlerdi ve doğal seçilimin bir sonucuydular, kendilerince kraldılar. Ama insanların yarattığı değişimlere ayak uyduramayarak sonunda ölüme gitmişlerdi ve çoğu insan onlardan haberdar bile değildi, dolayısıyla kıymetleri bilinmiyordu. Martha en sevdiği posta güverciniydi zira o da Süpermen gibi türünün son örneğiydi ama bir güvercin olduğu için kimse onu umursamamıştı. Kendini doldurulmuş bir ölü kuşla

bu kadar özdeşleştirmesi Winter'la ilgili ne söylüyordu, kendisi de bilmiyordu.

Winter sergiyi bulduğunda Bobby çoktan önünde dikiliyordu. Yine kaybetmişti.

“Bu ölü kuş çok ürkütücü,” dedi Bobby. “Neden onu seçtin ki?”

Winter bubble tea bardağını daha sıkı tuttu. “Türünün geriye kalan son örneği Martha ölmeden önce, ona bir eş bulan kişiye bin dolarlık bir ödül vadedildi. O da o zamanlar şimdinin yirmi beş bin doları gibi bir şeydi ve bütün dünya arayıp taradığı hâlde kimse ona bir eş bulamadı ve Martha da ölüp gitti. Böylece bütün bir tür yok oldu.”

“Bu çok üzücü.”

“Belki öyle ya da belki de bir eş istemedi.”

“Onun yalnız kalmak istemediğini en iyi sen bilirsin.”

“Yalnız değildi ki. Onu ziyarete gelen binlerce hayranı vardı. Ölümünün üzerinden yüz yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ da var.”

Bobby çayını Winter'a doğru kaldırdı. “Martha'ya.”

Plastik bardaklarını tokuşturdular ve içeceklerini üç saniyede içtiler.

“Bu çok daha iyi. Seninkinin tadı nasıl?” diye sordu Winter devasa pipeti çiğneyerek.

“Mor,” dedi Bobby. Gülümsedi ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Winter da ona gülümsedi.

Bobby Bae

Winter, MIT'deki meşhur Stata Center'ın hemen dışında bulunan amfi tiyatroyu seçmişti. Bina sanki inşa edilirken planlanmış gibi görünüyordu. Tuhaf açılarla çıkan tuhaf şekiller ve renklerin yanı sıra kromu andıran parlak dokuları vardı. Bobby'nin gördüğü en karmaşık bina tasarımlarından biriydi ama bu, o tasarımı takdir etmesine engel değildi. Kendine has bir güzelliğı vardı.

Winter onun hemen altındaki basamakta oturmuş kampüse bakıyordu.

"Bir yerleri daha görmek ister misin?" diye sordu Bobby.

"Bilmem ki. Galiba burası iyi," dedi Winter. "Sana karşı dürüst olmam gerekirse, eğer kabul edilirim, kampüsünü sevsem de sevmesem de mutlaka MIT'ye gidecektim."

Bobby güldü. "O zaman neden bunca yolu geldin?"

Winter dudaklarını ısırdı. "Seninle takılmak istedim. Başından beri çok açık değil miydi?"

"Hadi ama," dedi Bobby kızın örgülerinden birini çekiştirerek. Winter güldü. Bobby onu güldürünce keyiflendi. "Doğruyu söyle."

“Bilmiyorum. Sanırım sadece bu konuda endişelerim vardı. Kararımdan şüphe ediyordum ama şimdi buraya gelince, bunu yapabilirmişim gibi geliyor. Yani, tabii onlar beni kabul ederse.”

Ziyaret ettikleri bütün şehirler arasında Bobby’nin kendini en rahat hissettiği yer burası olmuştu. İnsanların aksanlarını, Winter’ın şüphesiz birer birer keşfe çıkacağı geniş restoran yelpazesini ve etrafta dolaşan çok sayıda entelektüeli sevmişti. Yalnızca Boston bölgesinde en az otuz üniversite vardı. Bobby, Winter’ı burada hayal edebiliyordu ama kendisi konusunda pek emin değildi. Artık hiçbir şeyden emin değildi.

“Her konuda nasıl bu kadar kararlı ve kendinden emin olabiliyorsun, anlamıyorum,” dedi Bobby arkasındaki basamağa yaslanarak.

“Her konuda kendimden emin değilim ki,” dedi Winter.

Bobby onun ne demek istediğini anlamamıştı. Bu kız tam olarak ne yapmak istediğini bilmekle kalmıyor, o işi tam olarak nasıl yapacağını da biliyordu. Arka plandaki gürültüler umurunda bile değildi: arkadaşlar, kız arkadaşlar, aile dramları.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Bobby. “Sen tanıdığım en azimli insansın.

Winter tekrar önüne döndü. “Okul benim için sandığın kadar kolay değil. Senin zannettiğinden çok daha fazla çabalıyorum. Diğer şeylerse daha da zor.”

“Diğer şeyler?”

“Bilirsin işte. Diğer şeyler.” Arkasına dönüp bakmadı.

“Çıkma işlerinden mi bahsediyorsun?”

Winter iç çekti. “Arkadaşlar da dâhil. Daha önce bunu hiç yüksek sesle dile getirmediğim ama her zaman Emmy bu kadar uzakta yaşamasaydı arkadaşlığımız sürmezdi gibi geliyor bana. Kötü bir insan mıyım ben? Annem herkesle arama mesafe koyduğumu söylüyor ama neden böyle olduğumu bilmiyorum.”

Bobby uzanıp bir elini Winter'ın omzuna koymaya yeltendi ama son anda vazgeçti. "Bu tür şeyleri dert ettiğini bilmiyordum. Bunları aştığını sanıyordum."

"Ben on altı yaşında bir genç kızım ve insanım. Nasıl dert etmeyeyim? Emmy'nin potansiyel erkek arkadaşlarını listelediği bir kataloğu var ve sen bile..." Cümlesini yarıda kesti. "Affeder-sin. Eski alışkanlıklar."

"Sorun değil. Ama sen zekisin, hırslısın. Eminim kimle ister-sen çıkabilirsin."

"İnsanlar zeki kızlardan hoşlandıklarını söylerler ama hoşlan-mazlar. Jacqueline'e sor."

Bu doğrudu. Jacqueline'in pek arkadaşı yoktu çünkü in-sanlara ortamdaki en zeki insan olduğunu hissettirmekten kaçınmazdı.

"Yani, komiksin de. Bunun bir değeri olmalı," dedi Bobby.

"Komik kızları herkes sever ama kimse onlardan biriyle çık-mak istemez." Winter parmağını örgüsüne doladı. "Sanırım şu an konuşan alkol çünkü ben normalde bunların hiçbirini söyle-mezdim ama daha gerçek bir öpüşme bile yaşamadım. Yani ger-çekten istediğim gibi."

Bobby destekleyici bir şeyler söylemek için beynini çalıştırdı ama aklına o anda hiçbir şey gelmedi. İçten içe söylenecek bir şey, *herhangi bir şey* bulmak için kendine kızıyordu. Acaba Winter'ın bunu söyleme sebebi, Bobby'nin onu öpmesini istemesi miydi? Yine omzuna uzandı ve bu sefer aşağı doğru indi. Winter bir elini Bobby'nin elinin üstüne koydu. Bobby donup kaldı. Bir milim bile kıpırdarsa Winter'ın elini çekmesinden korkuyordu.

"Ne değişti?" diye sordu. "Neden şimdi önemsiyorsun?"

"Emmy'yi kaybettiğimi hissediyorum ve her ne kadar bunu mesafeye ve onun hayatla ilgili tercihlerine bağlasam da sorun bende olabilir."

Bobby genzinden alaycı bir ses çıkardı. "Bu ciddi bir sahtekârlık sendromuna benziyor. Yaptığın her şeyin o kadar da

kolay olmaması kimin umurunda? Yine de yapıyorsun. İnsanlar sana yaklaşırsa senin bir sahtekâr olduğunu düşünürler diye mi korkuyorsun?” Winter’ın omzunu hafifçe sıkarak onu rahatlatmaya çalıştı. “İnsanlar sana biraz yaklaşıncı onları itiyorsun. Özellikle bu kişi bensem, daha da sert itiyorsun.”

Winter, Bobby’nin elini ittirip ayağa kalktı. Yüzünü elleriyle örttü ve onun bulunduğu tarafa şöyle bir bakmayı bile reddetti. “Şimdi ne yapacağız?”

Bobby de ayağa kalktı. “Bir süre MIT’de gezebiliriz diye düşündüm. Sonra da Kai’ın kuzeninin partisine gideriz. Ne dersin?”

Winter’ın yüzünden karanlık bir ifade geçti, ardından kıkırdadı. “O erkek öğrenci partisine gitmek mi istiyorsun ciddi? Hiç senlik değil.”

“Bilmiyorum ki... Sen varsın.” Winter’a bir adım yaklaştı, hâlâ acaba onu öpmesini mi istiyor diye düşünüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Winter başını yerden kaldırmadan.

Bobby onun çenesini kaldırarak ona bakmasını sağladı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bu kadar yakından ve herhangi bir surat asma ya da az sonra gelecek bir hakaretin işareti olmadan. Winter’ın yüzünü iki elinin arasında tutarken nefesi ağırdı ve kanı damarlarında sımsıcak akıyordu. Neredeyse siyaha çalan gözleri ve hafif aralanmış pembe dudaklarıyla öyle güzeldi ki Winter. Ancak Bobby’nin ördüğü o gülünç, düzgün örgünün gitmesi gerekiyordu.

“Sana bir şey söylemek istiyorum,” dedi Bobby.

Winter’ın gözleri kocaman açıldı. “Ne gibi?”

Bobby kulağına doğru eğildi. “Saçlarının bu hâlini sevmedim,” dedi ve saç tokasını çıkardı.

Winter onu hafifçe iterek, “Çok tuhafsin,” diye güldü.

“Bekle,” dedi Bobby ve Winter’ın uzaklaşmasına fırsat vermeden elini yakalayıp göğsüne götürdü. “Başka bir şey daha var.” Kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Ne oldu? Beni geriyorsun?”

Bobby bir elini saçlarının arasından geçirdi. Ağzını açtığına pişmandı ama açmıştı bir kere, o yüzden Winter onun aklını kaçırdığını düşünmeden önce bir şeyler söylemeliydi.

“İlk tanıştığımızda... Ben... şey.” Boğazını temizledi. “Şey, söylemeye çalıştığım şu ki ben senin sadece arkadaşın olmak istememiştim. Yani, tamam, yedi yaşında falandım, dolayısıyla o kadar derin bir şey değildi ama ben... bilmiyorum. Anneme senden hoşlandığımı söyledim ve o da bana senin de benden hoşlandığını, bana kaba davranmanın tek sebebinin bu olduğunu söyledi. Peki ben ne yaptım, biliyor musun?”

“Ağladın mı?” diye sordu Winter gergin bir kahkahayla.

“Yani, evet,” dedi Bobby gözlerini devirerek. Ardından boğazındaki yumruyu yuttu. “Ama gözyaşlarım kuruduktan sonra senin alaylarının bitmesini beklemeye karar verdim. Sanırım bir noktada da beklediğimi unuttum ama şimdi belki de unutmamalıydım diye düşünüyorum.”

Winter çözülen örgüsünü çekiştirdi. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Durumu tamamen yanlış değerlendiriyorum, değil mi?” diye sordu Bobby. Bir adım geri çekildi. “Evet, aynen öyle. Ayrıca... Durumu acayipleştirdiğim için de üzgünüm.” Bobby etrafına bakındı. “Hey, burada başka insanlar da olduğunun farkında mıydın?” dedi gergin bir kahkahayla.

Winter yüzünü ellerine gömdü. “Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum, özür dilerim. Daha önce kimse bana benden hoşlandığını söylememişti.”

“Farklı davranmana gerek yok. Sen olduğun hâlinle mükemmelsin.”

“Öyleyim, değil mi?” dedi Winter. Ardından içeceğinden bir yudum alarak tatminkâr bir *ohhh* sesi çıkardı. Yeşil jöleyi çiğnerken yanakları şişti. Bobby onun bu sevimliliği karşısında tamamen

büyülenmiş, şaşkına dönmüştü. Sanki kendi bedeninde bir baraj yıkılmıştı ve yıllardır kendini dizginlemek için kullandığı o disiplin artık onun aptal gibi sırtmasını engelleyemiyordu.

MIT kampüsünde ilerlediler ve Bobby, Winter dışında hiçbir şeye bakmadı. Winter'ın saçlarında örgüden kalan bir dalga vardı ve her zamankinden daha dağınık görünüyordu. Yanakları pembeleşmişti, boynu ve göğsü yer yer kızarmıştı. Winter da ona bakmaya ve "Ne?" diyerek kıkırdamaya devam ediyordu.

Winter yanaklarını ovuşturdu. Fazla gülümsemekten ağrıyorlardı. Bobby onun gülümsemeye devam etmesini istiyordu, o yüzden de yakınlardaki bir yemek arabasına koşarak ona ekstra tahin soslu etli sandviç aldı. Bobby elindeki yemeği ona uzattığında Winter'ın yüzü sanki bir demet gül almış gibi aydınlandı.

Birlikte yemeklerini yiyerek kampüsün geri kalanını dolaştılar ve her bir kısmını keşfettiler. Hava iyice kararınca da dondurma alıp yıldızların ortaya çıkmasını beklediler.

Winter Park

Bir uzay manyağı ve geleceğin teknoloji dâhisi bir partiye girmişti. Winter bu espriyi daha önce de duymuştu ama Bobby'nin kıpkırmızı yüzüne bakıp da onun ortamın yabancı olduğu değilmiş gibi davrandığını fark edince, fıkra gözlerinin önünde yazılıyormuş gibi hissetti.

MIT öğrencileri o kadar çok çalışıyorlardı ki partilediklerinde, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyorlardı. Onların nesli daha önce pek çok kez dünyanın sonunu görmüştü, dolayısıyla da partilerini ona göre ayarlamışlardı. Daha büyük olan daha iyi değildi; daha tuhaf olan daha iyiydi. Arka bahçe boyunca el yapımı bir Slip 'N Slide²² uzanıyordu ve dünyanın en zeki öğrencilerinden birkaçı onun üzerinde çocuksu neşelerini gizlemekten kayıyordu. Oturma odasının etrafına Noel ışıkları asılmıştı çünkü neden olmasındı ki. Winter'ın daha önce hiç görmediği ama bir şekilde tanıdığını hissettiği insanlar uyumsuz kanepelerde, ellerinde kırmızı bardaklarla oturuyor ve ciğerleri sökölürcesine keyifli kahkahalar atıyorlardı. Bu şehirde, bir kısmı tıpkı

²² Plastik bir levhadan oluşan ve ıslatılınca yüzeyi kayganlaştığı için kullanıcıların kaymasına müsaade eden bir tür oyuncak.

ona benzeyen bu insanların arasında olması gerektiğini düşündü. Birden kendini bulutların üstünde, evrenden bile yüksekte süzülerek kendine bakıyormuş gibi hissetti. Sanki orada, bir üniversite partisinde, üstelik Bobby Bae'yle birlikte ne işi olduğunu merak ediyormuş gibi. Ama o an bunların hiçbirini önemsemedi. Bobby elini tutmak için oradaydı.

Bobby kalabalığın içinde Kai'ın kuzeni Omari'yi gördü. Onda da Kai'ın sakin enerjisi vardı ama kendine özgü bir zarafet de eklenmişti. Baştan aşağı siyah giyinmiş, burnunun üzerine de yarım çerçeve bir gözlük takmıştı.

Bobby ve Winter bedenleri sabunla ve terle kaplı insanların arasından geçerek onu selamlamaya gittiler.

“Bae! Gelmişsin!” dedi Omari. Onu erkeklerin nesillerdir sürdürdükleri kankalık gelenekleri sayesinde mükemmelleştirdikleri şu tokalaşma sarılma karışımı hareketle selamladı.

Bobby ve Omari klişe muhabbetler çevirirken her şey bulanıklaştı. Winter'ın bedeni ona haber verme ihtiyacı bile duymadan müziğin ritmiyle salınmaya başladı. Hıçkırdı, kıkırdadı ve sonra kendini bir fotoğraf için poz verirken buldu. Omari kolunu onun omzuna attı ama Bobby ikisinin arasına sıkışarak tam peynir dedikleri esnada ellerini Winter'ın beline koymaktan geri durmadı. Winter onun göğsünü sırtında hissedebiliyordu ve eli de tişörtünü çok hafif yukarı kaydırıyordu. Bu fotoğraflar internete düşer miydi acaba? Evdeki herkes görür müydü? İnsanlar onun birlikte görünmemek için azami dikkat gösterdiği kişiyle birlikte olmasını umursar mıydı? Peki kendini onun kollarına bıraktığını fark ederler miydi? Android kullanıcıları muhtemelen göremezdi bile ama zaten bir önemi de yoktu. Mutluydu.

Bobby, Omari'nin peşinden oyun masası barına gitti ve Winter da uyumsuz kanepelerdeki insanlardan biriyle sohbete daldı. Oradaki herkes çok zeki ve çok sarhoştı. Bilgi yükleme-lerini kesen tek şey, arka bahçede sabunlu bir beden uçuğunda duyulan tezahüratlar ve yuhalamalardı.

Alissa BU'da işletme okuyordu ve üzerinde insanları motive eden sloganların yazılı olduğu tişörtler satan yeni bir şirket adına Instagram fenomeniydi. Seth, buraya Mısır'dan gelmiş ve biyoloji alanında eğitim alıp sonunda adli tıpta çalışabilmek için MIT'ye geçmişti. Son olarak da Winter'ın ne dediğini hiç anlamadığı, zira ağzının içinde kendi kendine konuşan Blaise diye biri vardı. Winter hepsine bayılmıştı. Kendini bir gruba dâhil hissetmesi nadir görülen bir şeydi.

Sohbete katıldığı bütün o süre boyunca Bobby'yle göz göze gelmeye çalışıp durmuştu. Bobby de Omari'yle havadan sudan sohbet ederken bir sürü karışık içki içiyordu. Sık sık Winter'a bakıp gülümsüyor, gözleriyle onu kurtarması için âdeta yalvarıyordu ama Winter onun kıvrandığını görmekten hoşlanıyordu.

Bobby sonunda kurtularak Winter'ın yanına geri döndü. Kanepede hemen yanına oturarak ona bir içki uzattı.

"Jjan," dedi ve benzinle kırmızı Gatorade'in karışımı gibi bir tadı olan içkilerinden küçük birer yudum almadan önce bardaklarını tokuşturdular.

"Kesinlikle hayır," dedi Winter bardağı geri vererek.

"Denemedik demeyiz," diye yanıtladı Bobby, sonra bardakları yandaki sehpa koydu.

"İkiniz de hâlâ kurusunuz," dedi Alissa. "Kaydırağı denememişsiniz."

Winter, Bobby'nin kaburgasını dirseğiyle dürttü. "Sana meydan okuyorum."

Bobby'nin gözlerinde bir şeylerin değiştiğini, bir duygunun parladığını, meydan okumasını gördüğünü ve kabul edeceğini vadeden bir ışıltı belirlediğini gördü. "Hadi yapalım."

"Ciddi olamazsın."

"Bence beni her zaman ciddi olduğumu bilecek kadar uzun zamandır tanıyorsun." Elini Winter'a uzattı ve odadaki herkes bardaklarını kaldırarak onları gaza getirdi.

Winter ürperdi. *Boston'da olduğu için böyle herhâlde*, diye düşündü.

Bobby onu evin içinden bahçeye doğru çekiştirirken el ele olmaları iyi geliyordu. Dışarıda kısmen giyinmiş on on iki kadar insan vardı. Ne zaman biri mavi brandanın üzerinde kaysa ellerini havaya kaldırıyorlardı. Sıra Winter'daydı. Telefonunu kenara bırakırken ilk kez milyonlarca cevapsız arama olduğunu fark etti. Muhtemelen Bobby konum göndermeyi unutmuştu. Sonra hallederdi.

Winter koli bandı ve bulaşık deterjanıyla kaplı plastik bir ölüm tuzağına benzeyen oyuncağın üstünden baktı. Omari herkesi bahçe hortumuyla ıslatıyor, Tony Montana'nın taklidini yapmaya çalışıyordu. Dans, temas ve flört vardı. Işıklar loştu ve bütün evren hemen üstündeydi.

Winter nefesini tuttu ve tam koşmaya hazırlanırken Bobby onu kolundan yakaladı.

"Birlikte yapalım mı?" diye sordu. Gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu.

"Birlikte yapalım."

El ele tutuştular, koştular ve atladılar. Winter, su damlaları yüzüne çarpıp ıslak çimlerin kokusu burnuna dolarken ve duyularına yapılan o büyük saldırıyla vücudundaki bütün kan hızla akmaya başlarken hiç durmadan çığlık attı.

En uca ulaştıklarında kalabalıktan belli belirsiz çığlıklar koptu ve bir anda hiçliğin ortasından onlara yardım etmek için uzanan eller belirdi.

"Ne halt ediyorum ben?" diye sordu Winter evrene, cevap vereceğini umarak ve evren de Bobby'nin sesini kullanarak cevap verdi. "Kendi kurallarını koyuyorsun," dedi sadece.

"Beni başka bir yere götür. Gezinmek istiyorum," diye yanıtladı Winter.

Omari kollarını ikisinin de omzuna attı. "Şahane bir yer biliyorum."

Onları alt kata davet etti. Winter evin bir alt katı olduğunu bile fark etmemiştir. Bobby onu kolundan tutup beraberinde çekti. Winter birlikte bodruma inerlerken tenlerindeki her atom ve molekül zerresinin birbirine çarptığını hissedebiliyordu. Aşağıdan boğuk bir müzik yayıldığını duydu ama hiçbir şey göremiyordu. Karanlığın içinde Bobby'yi takip etti ve ikinci bir kapı buldular. Winter dönüp kapıya yaslandı. Yalnızca ikisinin olacağı bir an istiyordu.

Winter Bobby'ye baktı ve ilk defa o saçma sapan uzun görünen perçemlerinden nefret etmedi. Bas gümbürtüsü sırtını titretiyordu. Zihninden bir dünya düşünce geçerken ve nasıl olup da kendilerini burada bulduklarını düşünürken güçlükle nefes alabiliyordu. Winter aradığı ânı buldu ve her şey hareketsiz kaldı. Derin bir nefes aldı, kapının diğer tarafında ne olduğunu öğrenmeye hazırды. Bobby uzanıp kapıyı açtı. Görüntü ve ses ânında Winter'ın algısına hücum etti.

Duyusal yük neredeyse katlanılmazdı. Bir eliyle telefonu, diğer eliyle Bobby'nin kolunu öyle bir sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Bodrumun tamamı kalabalığın arasında uzanan elektronik ışıklar dışında tamamen siyahtı. Terli bedenler balık istifi gibi sıkışmıştı ve müzik yükselip alçaldıkça hareket edip salınıyorlardı. Sanki okyanus dalgasına benzer dans koreografisi yapar gibiydiler. Bobby, Winter'a dalgalanan bedenlerden oluşan denize katılmasını işaret etti. Kalabalığı yararak ortalarda bir yer buldular ve dans ettiler. Winter'ın bedenine okyanus dalgaları vuruyordu sanki. Ya terden ya da o iğrenç hortum suyu yüzünden sıırıslıklamdı ve teni yanıyordu. Kendini muhteşem hissediyordu.

Bobby ıslak saçlarını salladı. Saçından uçuşan damlalar yüzüne çarptığında Winter kahkaha attı. Yüzünü doğru düzgün göremediğinden herhangi bir değerlendirme yapamıyordu. Elektronik sigara dumanlarının ve gelişigüzel elektronik ışıkların ortasında sadece bir silüetten ibaretti.

“Bu çok tuhaf, öyle değil mi?” diye bağırdı Bobby müziğin üzerinden.

“Biraz tuhaf,” diye bağırdı Winter da.

“Biraz daha tuhaflaştırabilir miyim?”

“Neden olmasın?”

“Biraz yanılıyor olabilirim ama sanki daha önce seni öpmemi istiyormuşsun gibi bir izlenim edinmiştim. Şimdiyse kesinlikle bunu yapmak istermiş gibi görünüyorsun.”

“Ben? Seni öpmek ister gibi mi görünüyorum?” dedi Winter, bütünü bedeninde hissettiği bir gülümsemeyle.

Bobby sırtıttı. “Aynen öyle.”

Winter onun yüzünü hafifçe ittirdi. “O senin hayalin.”

“Haklısın. Öyle,” dedi Bobby ona bir adım daha yaklaşarak.

Bobby normalde tamamen içten olmadığına onu ele verecek bir şeyler yapardı muhakkak. Ufacık bir yüz ifadesi, bir seğirme. Ama Winter bu kez hiçbir şey göremedi. Yüzü sabitti ve her zamanki gibi ciddiydi. Gerçekten de onu öpmek istiyordu. Winter, “Yap o zaman,” diyerek kendini bile şaşırttı.

“Ama bu kurallarımızın hepsini yerle bir eder.”

“Amaç da o değil mi?”

Bobby, Winter’ın yüzünü ellerinin arasında tuttu ve başını hafifçe kaldırdı. Başparmağı, dudaklarını hafifçe aralıyordu. Kırmızı elektronik ışık ona her vurduğunda sanki stop-motion tarzında hareket edermiş gibi biraz daha yakına geliyordu.

Bobby Bae

Bobby elektrik çarpmış gibi hissetti. Eli ayağı birbirine dolanmıştı ve bu çok sık olan bir şey değildi. O hep ağaç gibi sağlam bir adamdı. Ayağı her zaman yere basardı. Ne yapıyordu böyle? Partilerde kızları öpen biri değildi. Hele de o kız Winter'sa. En ince detayına kadar planlanmış bir şaka falan olmalıydı bu. Gerçi Winter'ın yüzündeki ifade öyle olmadığını gösteriyordu.

Onu kendisine doğru çekti, Winter ağzının içine doğru küçük bir şaşkınlık nidası kopardı. Bobby dudaklarını çok usulca onunkilere bastırdı ve Winter da ona karşılık verince şaşırdı. *Sana yapmanı söylemişti*, diye hatırlattı kendine. Kızın bütün ağırlığını taşıyordu. Işıklar her yandığında ona yap gitsin diye bağırان başka bir yüz görüyordu. Sahiden yapmasını söyleyen. İki yabancı arasında yaşanmış gibi görünen bu çekingen, ruh-suz öpüşmeyi değil. O yüzler, Bobby'ye Winter'la tanıştığı andan beri onu öpmek istediğini hatırlatıyordu. Onu herhangi bir konuda yenmek istediği her seferinde, aslında Winter'ı ondan hoşlanmadığı için cezalandırıyordu. Kai'ın ona, Winter'a karşı takındığı kan davasını sürdürdüğü için aptalın teki olduğunu söylediğini düşündü. Annesiyle babasının onu bu geziye zorlayıp

durduğunu çünkü Jacqueline'le işlerin iyi gitmediğini bildiklerini düşündü. Jacqueline'i düşündü... Jacqueline'i düşündü.

Aniden geri çekilip parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Aman Tanrım," dedi Winter, arkasına dönüp ellerini yanan yanaklarına götürerek. "Yanlış bir şey mi yaptık?"

"Hayır, özür dilerim. Bana dön."

"Hayır, bu hiç doğru değil. Ben hiç böyle hayal etmemiştim. Gerçi hayal de etmemiştim de. Yani demek istediğim bir bodrumdayız, ben ıslağım ve... Offf. Öyle değil. Kaydırdıktan dolayı demek istedim."

Bobby güldü. "Rahatla. Özür dilerim. Sadece sana bakmak istiyorum."

"Şu an kıpkırmızıyım. Senin beni böyle görmeni istemiyorum."

"Önceden karşımda nasıl görüldüğünü hiç önemsemezdin?"

"Ne dememi istiyorsun, Robert? Artık önemsiyorum."

Bobby, Winter'ın nemli saçlarını kenara çekerek bir omzunu ortaya çıkardı. Eğilip köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. Winter'ın nefesi kesildi. Bobby bir öpücük de boynuna kondurdu. Winter'ın teni sıcaktı ve belli belirsiz bir sabun tadı vardı ama Bobby onun altından Winter'ın tanıdık kokusunu duyabiliyordu. Çenesine başka bir öpücük kondurdu, ardından yanağını öptü. Winter başını ona doğru çevirdi ve Bobby'nin bir sonraki öpücüğü Winter'ın dudağının tam kenarına denk geldi. Bir süre öylece durdular ve Winter sırtını Bobby'nin göğsüne yasladı. Islak kıyafetleri birbirine yapışıyordu. Bobby daha fazla dayanamadı. Winter'ı çevirdi ve birdenbire Winter'ın elleri Bobby'nin saçlarına gitti, dudakları buluştu. Bobby'nin kafasındaki bütün mantıklı düşünceler uçup gitti. Bunu yaptığına ve yaptığı şeyin ne kadar doğru geldiğine inanamıyordu. Her soluk alışında hayal etmediğinden emin olmak için göz ucuyla Winter'a bakıyordu.

Ellerini Winter'ın beline götürdü. Winter'ın dudaklarından Bobby'nin dudaklarına doğru bir kahkaha dökülürken kızın beli büküldü Bobby geri çekilip alnını Winter'ın alnına yasladı.

“Sorun ne?” dedi hırıltılı bir sesle.

“Özür dilerim. Gıdıklandım,” diye fısıldadı Winter düzensiz nefesler alarak.

“Sorun değil. İşler biraz... hararetleniyordu.”

“Belki de biraz hava alsak iyi olur.”

Bobby de hemfikirdi.

Winter onu yeniden merdivene götürdü, kapıyı arkalarından kapadıktan sonra Bobby’yi kendine doğru çekerek bir daha öptü. Bu seferki kısa ve tatlı bir öpücüktü. Duvara yaslanıp ona baktı. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmıştı.

“Son bir moratoryum isteyebilir miyim?” diye sordu Winter ellerini gerginlikle ovuştururken.

Bobby başıyla onayladı.

“Senden gerçekten hoşlanıyorum.”

Bobby onu bir kez daha öpmek için boynunu eğdi ancak omzuna inen bir el ânı böldü. Elin sahibi Omari’ydi.

“Bana çıkmadığınızı söylememiş miydin?” diye sordu yüzünde yargılayıcı bir tebessüm belirirken.

“Çıkmıyoruz. Onu tanımıyorum bile. Bugün tanıştık,” diye takıldı Winter.

Omari sırtıttı. “Kai’a söylemem. Ama şu konuda sizi bilgilendirmem gerekir ki bu evdeki tek kuralımı çiğnediniz.”

Bobby’nin sırtından buz gibi bir ürperti geçti. “Hangi kural?”

Omari, Bobby’nin eline iki şişe tutuşturdu. “Eller boş kalmayacak. Keyfini çıkarın,” dedi göz kırparak, sonra da kalabalık bodrumda gözden kayboldu.

Bobby, Winter’a şişesini uzattı. Sonra da basamaklarda onu kovaladı. Onu burnundan sesler çıkarmaya başlayana kadar güldürdü. Winter yukarı ondan önce çıktı ve kapıyı açar açmaz olduğu yerde kalakaldı. Bobby ona çarptı ve az kalsın basamaklardan yuvarlanacaktı ki tırabzana tutundu. Ne olduğunu görmek için Winter’ın yanından kafasını uzattı. Ardından üst kattakilerin kimliklerini kontrol eden iri yarı iki polis memuru gördü.

“Yaşımız tutmuyor, ne yapacağız?” diye sordu Bobby sadece dudaklarını oynatarak.

Winter’ın aklına bir şey geldi ve Bobby de ona izin verirmiş gibi başını salladı.

Winter sessizce kapıya uzanıp el yordamıyla duvarda termostatı aradı. Hiç bakmadan en yüksek sıcaklığa çevirdi, ardından da dikkat çekmemek için kapıyı yavaşça kapadı. Ne kadar temkinli davransa da memurlar onu gördü ve çöreğe üşüşen karıncalar gibi aşağı yöneldiler.

“Koş!” diye fısıldadı Winter.

Birlikte basamaklardan hızla inerek Omari’yi uyarmaya koştular. Dans eden insanların arasından geçtiler ve Omari’yi bir köşedeki derme çatma DJ kabininde müziği değiştirirken buldular. Bobby genç adamın omzuna dokunarak yaklaşan memurları işaret etti. Omari’nin dudakları O şeklini aldı ama artık bir şey yapamayacağı kadar geç olmuştu. Memurlar ışıkları yaktı ve odaya bir ölüm sessizliği çöktü.

“Kimin evi burası?” diye sordu memurlardan biri. Çelik gibi bir yüzü ve pas rengi sakalı vardı.

Omari derin bir nefes alarak öne çıktı. Evdeki ısıtıcının son seviyeye çıktığını belirten ses duvarlarda yankılandı. İçerisi yanık toz kokusuyla dolarken Bobby ve Winter birbirlerine bakıp gülmüşediler. Memurlar kokunun kaynağını aramakla meşgulken Bobby ve Winter kalabalığın arasında kaybolmak için ellerinden geleni yaparak önlerinde tavanı inceleyen insanları ittirdiler. Bobby birinin elindeki çakmağı alıp bira şişesinin etiketini söktü, sonra ikisini de Winter’a verdi.

Bodrumun termosifonunun bulunduğu loş köşeye sindiler. Winter, Bobby’nin sırtına çıktı ve duman dedektörünün yakınlığında etiketi yaktı. Odayı ânında kulakları sağır eden tiz bir ses doldurdu, ardından toplu bir inleme duyuldu.

Winter ve Omari bodrumun iki ucundan birbirlerine baktılar. Omari başıyla onayladı, ardından, “Boşaltın burayı!” diye bağırdı.

Bodrumdakilerin hiçbiri bir partinin basılmasına yabancı değildi, hepsi deneyimliydi. Birbirlerine yardım ederek bulabildikleri bütün kapılardan ve pencerelerden dışarı çıktılar. Bobby, Winter’ı çamaşır odasına sürükleyerek pencereden çıkabilsin diye çamaşır makinesinin üzerine kaldırdı. Winter bacaklarını kullanarak kendini hazırladı ve Bobby’i de kendiyile çekmek için tüm gücünü kullandı. Bobby’nin omuzları küçük aralıktan geçti, ardından kendini evin dışında buldu. Islak çimlerde, Winter’ın üzerindeydi. Soluklanmak için bir süre öylece beklediler. Çamur içinde olmaları ve biçilmiş çim gibi kokmaları umurlarında bile değildi.

“Az önce ne yaptık biz?” diye sordu Bobby pes bir kahkahayla.

“Bunu arkamızda bırakmalıyız.”

Aniden üstlerine bir ışık çevrildi. Parlak ve sarsıcıydı. Bobby’nin irkilerek büzülmesine neden oldu.

“Ayın ışığını kıssana biraz, Park,” diye inledi, eliyle Winter’a hafifçe vurmaya çalışarak. Ancak eli boşluğa gelince gözlerini açtı ve karşısında yüzüne tutulmuş bir fener, onun ardındaysa bir memur buldu.

Bobby ve Winter floresanla aydınlanan polis karakolunda yana oturuyorlardı. Memurlar çok daha gürültücü ve asi olan diğer particilerle uğraşırken ikisi arka odalardan birinde yalnız başlarına bırakılmışlardı. Winter hıçkırdı, ardından da kıkırdadı. Kıkırdaması çok geçmeden kocaman, içten ve gürültülü bir kahkahaya dönüştü.

“Ben komik bir şey göremiyorum,” dedi Bobby.

“Hayatımızda ilk defa başımızı belaya sokuyoruz. Sence nasıl bir şey olacak?”

Bobby sıırttı. “Hiçbir fikrim yok. Babamı perişan edebilir.”

“Bence halmeoni bizimle gurur duyar.”

“Güzel. Çünkü ailelerimiz ne yaptığımızı öğrenince onun yanına taşınmak zorunda kalabiliriz.”

İkisi de kahkahalara boğuldu, ardından yavaşça sustular.

“Ben biraz heyecanlı gibiyim. Yanlış bir şey mi bu?” diye sordu Winter kahkahasını bastırmakta güçlük çekerek.

Bobby karşısındaki kıza bir süre değerlendirir gibi baktı. Saçları her yana dağılmış, aralarına çimenler takılmıştı. Tişörtü nemliydi ve bedenine tamamen yapışmıştı. Yanakları kıpkırmızı, gözleri kocaman açılmış ve hayat doluydu.

“Gel buraya,” dedi eliyle onu çağırarak.

Winter’ın ifadesi ciddileşti, biraz daha yakına kaydı. Çenesini hafifçe eğip gözlerini kapayarak Bobby’nin onu öpmesini bekledi.

“Seni gerçekten özlemişim,” dedi Bobby, kızın yüzünü ellerinin arasına alarak.

Winter gözlerini açtı ama kıpırdamadı. “Neredeyse on yıldır birbirimizi her gün görüyoruz.”

“Biliyorum ama yalnızca sana dair bir yalnızlık hissi duyuyordum hep.”

Winter orada taş gibi hareketsiz oturarak aval aval ona baktı. Sonra oturduğu yerde dikleşirken bacaklarından biri aralarındaki mesafeyi kapattı. Dişleri birbirine çarpınca ikisi de geri çekildiler ve ağızlarını örterek güldüler.

Kapı birden ardına kadar açıldı ve ikili irkilerek birbirlerinden uzaklaşıp ellerini kucaklarında birleştirdi. Kamu güvenliği tişörtü giymiş bir adam yorgun gözlerle içeri daldı, ardından yarısı koyu renk olan kirli sakalla kaplı yüzünü eğdi.

“Benim ismim Dan ve BU’da kampüs polisiyim. Siz öğrenci misiniz?” dedi tek nefeste.

“Hayır. Biz arkadaşlarımızı ziyarete gelmiştik,” dedi Winter.

“Kimlikleriniz üzerinizde mi?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Bobby.

“Kaç yaşındasınız?”

Bobby’nin aklından yalan söylemek geçtiyse de ikisinin de yirmi bir yaşında göstermediğini biliyordu. O duraksama, memura öğrenmesi gereken bilgiyi verdi.

“Bakın,” dedi Dan. “Öğrenciler şimdiden kampüs dışındaki evlere taşınmaya başladı bile ve bu ay tam bir parti ayı. Dolayısıyla burada sizin de desteğinize ihtiyacımız var. Ailelerinizi arayıp sizi almaya gelmelerini söylerseniz gitmekte özgürsünüz. Ayrıca beni de bir sürü angarya evrak işinden kurtarırsınız.”

“Ailelerimiz Kuzey Karolina’da,” dedi Winter.

Dan iç çekti. “Peki, o hâlde onlarla bir telefon görüşmesi yapmam gerekecek. Gitmenize izin verirlerse sizi serbest bırakırım. Uyar mı?”

Bobby de Winter da başlarıyla onayladı.

“Pekâlâ, sen,” dedi Dan, Bobby’yi işaret ederek. “Benimle gel.”

Bobby, Winter’ı gönülsüzce ardında bırakarak koridora çıktı. Dan ona telefonunu geri verdi. Bobby ekran kilidini açar açmaz ailesiyle bir fotoğrafı belirdi. Sırtından buz gibi bir ürperti geçti. Son aramalardan annesinin numarasını buldu ve parmağı yeşil arama tuşunun üzerinde oyalandı. Sonra içinden bir ses basmasını engelledi. Saat neredeyse sabahın üçü olmuştu. Gönderdiği önceki konuma göre otel odasında güvendeydi. Annesinin telefonu kapadığı gibi örgü şişlerine sarılarak karanlıkta oturduğunu, bütün gece oğlunun eve gelmesini beklediğini hayal etti. Ani bir kararla annesinin hemen altındaki arama kaydına tıkladı. Jacqueline’in numarasına. Kız telefonu ânında açtı.

“Selam, anne. BU’daki bir partide görevlilere yakalandım ve kampüs polisi seninle konuşmak istiyor. Gerçekten çok üzgünüm

ama rica etsem onlarla konuşur musun, böylece beni serbest bırakabilirler,” dedi olabildiğince hızlı konuşarak.

Hattın diğer ucunda Jacqueline’in derin bir nefes aldığını duydu. “İyi. Ver telefonu,” dedi, okulun haber kanalında kullandığı o tok haber spikeri sesiyle.

Dan, Jacqueline’le konuşurken Bobby tırnaklarını yiyordu. Dan telefonda konuşurken yerinde duramayan şu adamlardandı. Konuşma boyunca koridorda bir aşağı bir yukarı yürümüşü. Bobby kulak kabartmaya çalıştı ama ara sıra birkaç ufak şey duyabiliyordu sadece. Kısa bir süre sonra Dan telefonu tekrar ona uzattı.

“Sen ve kız kardeşin gidebilirsiniz,” dedi Dan. “Ama dikkatli olun.”

Bobby’nin yüzü buruştu. “Kız kar... Yani, tabii efendim. Teşekkür ederim.”

“Annen hâlâ hatta. İyi şanslar. Sesi çok kızgın geliyor,” dedi Dan. Sonra Bobby’nin omzuna yavaşça vurarak uzaklaştı.

Bobby telefonu ağır ağır kulağına götürerek konuşmaya başladı: “Selam, Jack. Teşekkürler. Ben...”

“O kız zehirli, Bobby,” diye araya girdi Jacqueline. “Onunla uzaklarda bir hafta geçirdin ve içki içip tutuklanıyorsun. Şu hâle bak! Seni kötü etkiliyor.”

“Tutuklanmadım. Sadece bir partiye gittik. Tıpkı senin ben farkında değilim zannederek her hafta Carly Bishop’ın evinde gittiğin partiler gibi bir parti.”

“Neden onunla eğlenabiliyorsun da benimle eğlenemiyorsun?”

Bobby’nin öfkesi yüzeye çıktı. Sesine hâkim olmaya çalışarak, “Çünkü sen kalbimi kırdın,” diye hırladı. “İki hafta önce benden ayrılmandan bahsetmiyorum bu arada. Aylar önce ayrılmak istediğine karar verip asla ayrılmadığın için.” Bobby eliyle yüzünü sıvazladı ve hiç ıslaklık olmadığını görünce şaşırdı. “Gitmem gerek. Jack. Sanırım bir daha konuşmasak iyi olacak.”

“Biz daha çıkmadan önce birbirimizin en yakın arkadaşlarıydık, Bobby. Ne oldu bize?”

“Bana kendimi değersizmişim gibi hissettirdin. Arkadaşlar böyle şeyler yapmaz,” dedi Bobby yumruğunu sıkarak. “Hatalarım olduğunun farkındayım ama hiçbir zaman kasten seni kıracak bir şey yapmadım.”

“Biliyorum ve işleri bu hâle soktuğum için özür dilerim.” Jacqueline duraksadı. “Eğlendiğini duyduğuma sevindim. Gerçekten.”

“Ben de özür dilerim. Onca zamandır mutsuz olduğunu fark edemedim. Ya da belki de fark ettim ama yanımda kaldığın sürece umursamadım. Hataydı. Bu gece bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Yapmak zorunda değildin.”

“İsteyerek yaptım,” dedi Jacqueline. “Mutlu olmanı istiyorum, tamam mı?”

“Ben de senin mutlu olmanı istiyorum,” diye yanıtladı Bobby ama Jacqueline çoktan kapatmıştı.

Bobby telefonu cebine sıkıştırdı. Başını ellerinin arasına yerleştirip birkaç derin nefes aldı, ardından saçlarını düzelterip Winter’ın beklediği odaya döndü. Winter onu görünce ıslıl ıslıl gülümseyerek ayağa kalktı. Bobby de yüzünde bir tebessümün belirmesine engel olamadı.

Winter Park

Winter hâlâ sarhoştı. Ailesi çok kızacaktı ve olanları öğrendiğinde halmeoninin yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyordu.

Bobby endişeli bir ifadeyle yürüyordu ama Winter'ı görür görmez gülümsedi. Winter ayağa kalkıp onun odayı boydan boya geçmesini bekledi.

“Beni özledin mi?” diye sordu parmaklarının ucunda yükselip kollarını Bobby'nin boynuna sararken.

Bobby kısa bir kahkaha attı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu söylememem gerektiğini biliyordum.”

“Hayır ya, gerçekten çok tadıydı.” Winter kızardı. “Ben de seni özledim.”

“Seni tekrar öpmek istiyorum ama burada yapmasak iyi olur,” dedi Bobby. Kızın kollarını boynundan ayırdı ve kendi kolunu ona sardı.

Winter surat astı. “Bu mudur yani? İyi çocuk olmaya geri mi dönüyoruz?”

“Hayır ama ben...”

Winter onu öptü. Etkili bir susturma yöntemi.

Bobby de ona hemen karşılık verdi. Bobby'nin bu işte bu kadar iyi olması Winter'ın canını sıktı. *Her konuda iyi*, diye düşündü. Öpüşme konusunda bile rekabetçi duygularını dizginleyemeyen Winter, onu daha hararetli öpmeye başladı; ardından da Bobby'nin ne yapacağını görmek için geri çekildi. Belli ki Bobby de o rekabetçi duyguları dizginleyemiyordu. Winter'ın dudaklarının peşinden gidip onu duvara yasladı, ki bu da Winter'ın dudaklarından hafif bir inleme dökülmesine neden oldu. Bobby ânında geri çekilince Winter bir elini dudaklarına götürdü.

“Durmamız gerek. Bunu. burada yapamayız,” dedi Bobby kendinden geçmiş gibi.

Winter utandı. “Haklısın. Gidip bizimkileri aramam gerek,” dedi kaçmaya hazırlanarak.

Bobby onu kolundan yakaladı. “O mesele halledildi ama burada öpüşemeyiz çünkü bizi kardeş sanıyorlar. Yaptığımız şeyin bütün eyaletlerde yasa dışı olduğuna eminim.”

Winter irkildi. “Neden kardeş olduğumuzu düşünüyorlar ki?”

Bobby dudağını ısırıldı. “Ben Jacqueline'i aramış olabilirim ve o da annemizmiş gibi davranmış olabilir.”

Winter kolunu sertçe çekti. “Ne yaptın?”

“Paniklemiştim, ne yapayım?”

Winter nasıl devam edeceğinden emin değildi. İçi farklı duygularla doldu ve bu duyguların tadı safraya çok benziyordu. Burada, evden uzakta Bobby'yle birlikte olmak kolaydı. Ama Jacqueline'in adı telaffuz edildiği anda Winter yeniden gerçek dünyaya dönmüştü. Arkadaşların, ailelerin, fısıldaşan sınıf arkadaşlarının ve ilişkileriyle ilgili fikir yürütecek eski kız arkadaşların olduğu gerçek dünyaya. Kendini âna o kadar kaptırmıştı ki içinde bulundukları balonun önünde sonunda patlayacağını düşünmemişti. Bobby o balonu eve dönmelerine kalmadan delmişti.

Odadan ve binadan hızla çıktı.

“Bekle,” diye bağırdı Bobby arkasından kolunu tutmaya çalışarak ama Winter kendini kurtardı. “Neden bu kadar kızdın?”

Winter hızla dönüp bir parmağını Bobby'nin suratına doğrulttu. "Bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark edemiyor musun? Neden Jacqueline'i bu işe karıştırdın ki?"

Bobby'nin çenesi kasıldı. "Jacqueline'le aramda her şey bitti, yemin ederim."

"Bence ikimiz de tüm bunlar sona erdiğinde normal yaşamla-
rımıza döneceğimizi biliyoruz ve sanırım bu Jacqueline'i de kap-
sıyor. Sonuçta kurallarda yazılı."

Bobby parmaklarını kendi saçlarının arasına geçirdi ve Winter bir anlığına onun saçını yolacağını sandı. Umursamıyor-
muş gibi davrandı.

Arabayı bulmak biraz zor oldu ama buldukları anda Winter koşup Bobby'ye fırsat tanımadan kapısını açtı. İçten içe panik-
liyor ve onu görmek istemiyordu. İlişkileri ve koydukları kural-
lar, kendini bildi bileli Winter'ın yaşamının sabit değerlerinden
biriydi. Şimdi daha fazlası olmayı deneyerek çocukluğunun son
kalıntılarını neden yok edecekti ki?

Bobby sürücü koltuğuna geçti ve ikisi bir süre sessizce otur-
dular. Derken Bobby, "Bunu sadece annemle babamı hayal kı-
rıklığına uğratmaya hazır olmadığım ve Jacqueline'in de sesi tele-
fonda bir yetişkin gibi çıktığı için yaptım."

"Niyetin o kadar açık ki. Jacqueline senden seni sıkıcı bul-
duğu için ayrıldı," dedi Winter. "Sen de bir üniversite partisinde
yakalandıktan sonra onu aradın ki senin havalı olduğunu düşün-
sün. Gerçekten o kadar çaresiz misin?"

Bobby usanmış gibi iç çekti. "Bunların hiçbirini yapmayı ben
istemedim. Beni çılgın fikirlerinden birine sürükledin ve bak ne
hâldeyim! Benim hazırladığım programa bağlı kalsan ölür müy-
dün? Zaten iyi olan bir programı değiştirmesen olmazdı zaten."

Winter koltuğunda birkaç kez kıpırdandı, rahat bir pozisyon
bulmaya çalıştı. Tek istediği Emmy'yle konuşmak ve Emmy'nin
ona birkaç kez *aptal* demesiydi.

“Ben seni hiçbir şeye zorlamadım. Hayatında bir kez olsun eğlendin.”

Bobby dişlerini sıktı. “Ben senin gibi değilim. Hiçbir şey düşünmeden güzel zaman geçiremiyorum. Bir şeylerle ilgili endişelenmekten kendimi alamıyorum. Umursuyorum. Hem de her şeyi. Benim için her şey çok zor.”

“Zor çünkü sen zorlaştırıyorsun! Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?” diye çıkıştı Winter. “İkimiz aynıyız. Sürekli baskı altındayız ve bu konuda ancak kendimizi suçlayabiliriz.”

Bobby parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Neden hep beni alaşağı etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor? Bana sürekli yeterince zeki, yeterince Koreli olmadığımı, hiçbir şey için yeterince değerli olmadığımı hatırlatıp duruyorsun! Başka bir Koreli çocukla arkadaş olacağım için heyecanlanmıştım ama sen daha birbirimizi tanıma fırsatımız bile olmadan benden nefret etmeye karar verdin!”

Winter ellerini havaya savurdu. “Bak, ailen sana Korece öğretmediği için üzgünüm ama bu benim hatam değil. Ayrıca daimi bir onaylanma ihtiyacı duyduğun için de üzgünüm. Senin için çok yorucu olmalı.”

“Öyle. Özellikle de seninle baş etmek zorunda kaldığım için. Madem bu kadar yalnız olmak istiyorsun, belki de bunu hak ediyorsundur.”

“Ben en azından kendi tercihimle yalnızım.”

“Bu mudur yani?” diye sordu Bobby. “Benden nefret etmeye geri döneceksen en azından nedenini öğrenebilir miyim?”

Winter başını pencereye yaslayıp dalgın dalgın evlerine doğru sendeleyerek giden öğrencileri izledi. Gözleri yandı. “Senden nefret etmiyorum. Sadece senin değiştiğini düşünmüştüm. Tabii benim de ama tüm bunlar çok fazla. Her şey çok çabuk oluyor ve ne yaptığımın bile farkında değilim. Her şey değişmek zorunda değil. Bazı şeylerin aynı kalmasına izin verilmeli.”

“Bu kadar çok korktuğun şey ne?” diye sordu Bobby.

“Her şey! Sen korkmuyor musun? Korkan tek kişi nasıl ben olabilirim ki?” Winter kapıya doğru kıvrılarak kendini olabildiğince küçülttü. “İnsanların, onlar için önemli bir şeyi kaybettiklerinde ellerinde kalana daha sıkı tutunmak için ellerinden geleni yaptıklarını düşünürdüm ama Năi Nai öldükten sonra Emmy sanki beni arkasında bırakmaya can atar gibiydi. Siz yeni şehirlere taşınmaktan korkmuyor musunuz? Sen, aramızdaki şeyin değişmesinden korkmuyor musun? Ben her şeyin eski hâline dönmesini istiyorum sadece. Aramızda bu olan şey her neyse onu istemiyorum. Bu aptal şehirde okula gitmek bile istemiyorum. Annemler sekizinci sınıfı atlamama izin vermemeliydi. Liseye yapayalnız, tuhaf ve zeki çocuk olarak başlamak zorunda kaldım ve aynı şeyin tekrar yaşanmasını istemiyorum.”

Winter camdan Bobby’nin yansımasını görebiliyordu. Bobby başını eğdi. “Artık her şeyi kontrol edemezsin, Winter. Büyümek için bir şeylerin değişmesi gerekir ve sen de onlara izin vermelisin. Her şeyi ikimizin yaptığı gibi kurallarla yazamazsın ama senin hayatındaki bütün ilişkilerinin etrafı kurallar ve parametrelerle çevrili. Emmy’yle olan ilişkin de dâhil. Daha önce de dediğim gibi insanlarla orta noktada buluşmaktan tamamen uzaksın. Emmy değişiyorsa sen de onunla birlikte değiş. Bizim aramızda bir şeyler farklılaşıyorsa sen de benimle birlikte farklılaş. Seni önemsiyorum. Bana izin versen ne olur sanki?”

“Senin benden istediğin kişi olamam,” diye yanıtladı Winter. Gözlerini kaldırımındaki kırık şişelere dikmişti. “Ben bunların hiçbirine hazır değilim.”

“Lütfen bana bak,” dedi Bobby. Bir elini Winter’inkinin üzerine koydu ama Winter elini geri çekti. “Lütfen beni dışarıda bırakma, Winter. Bununla baş edemem, biliyorsun.”

Winter, Bobby’nin penceredeki yansımasını görmemek için bakışlarını kaçırdı.

“İyi,” dedi Bobby. Sesi boğuk çıkmıştı.

Winter’ın gözleri buğulandı ve sessizce gözyaşı döktü.

Winter güneş ışıklarıyla birlikte uyandığında sanki aradan sadece birkaç dakika geçmiş gibiydi. Ağzında çürük tadı vardı ve yüzü ağlamaktan şişmişti.

Dışarıda dişlerini fırçalayan Bobby'ye baktı. Bobby ağzındakileri tükürüp arabaya geri döndü.

Winter midesinin bulandığını hissetti. Tek istediği eve gitmek, kıvrılıp uzanmak ve Bobby Bae'nin varlığını unutana kadar kış uykusuna yatmaktı. Hayatının geri kalanı boyunca sürecektir olsa bile umurunda değildi.

Bluetooth bağlantısı üzerinden bir arama geldi. Arayan Bobby'nin ailesiydi.

"Bobby, neredeydiniz?" diye sordu Bay Bae. Sesi alışılmadık derecede sertti. "Yirmi dört saattir sizden haber alamadık, endişeden aklımızı kaçıracaktık!"

"Özür dilerim," dedi Bobby cansız, Winter'ın kulağını tırma-
layan bir sesle. "Arayacaktım ama..."

"Bütün gece sizi aradık!"

"Neredesin?" diye sordu Bayan Bae.

"Özür dilerim, telefonumun şarjı bitti ve araba kullanamayacak kadar yorgun olduğumdan geceyi burada geçirdik. Boston'dan şimdi çıkıyoruz."

"Dün neden bir telefon bulup bizi arayarak iyi olduğunu söylemedin?"

Bobby iç geçirdi. "Winter'la birlikte şehri keşfe çıkmıştık, sonra Kai'in kuzeniyle karşılaştık ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Özür dilerim."

"Bu hiç senlik bir davranış değil, Bobby. Sen bizi aramayı unutmazsın. Zamanın da hep farkındasıdır."

"Anne, sakin ol. Biz iyiyiz. Bu gece evde oluruz."

Winter daha önce Bay ve Bayan Bae'nin Bobby'ye kızdığını hiç duymamıştı. Onlar bile bu duruma şaşırmış gibiydi. Etrafta dolandıklarını, arka planda birbirleriyle tartıştıklarını duyabiliyordu.

"Onlar daha çocuk. O kadar uzağa gitmelerine izin verirken ne düşünüyorduk ki biz?" diye sordu Bay Bae.

"Daha önce hiç böyle şeyler yapmadılar. Nereden bilecektik ki?" dedi Bayan Bae.

Telefonu tekrar Bay Bae almış olmalıydı çünkü sesi şimdi daha yüksek ve net geliyordu. "Hemen şimdi eve dönmenizi istiyorum. İhtiyacınız olursa gece bir yerlerde konaklayabilirsiniz ama buraya varışınız yarın öğleden sonrayı geçmeyecek."

"Doğruca eve geliyoruz."

"Buraya gelene kadar Winter bize saatte bir mesaj atacak."

"Baş üstüne, efendim."

Winter gözlerini devirdi. Bir gece önce annesiyle babasına mesaj atmıştı.

Bobby telefonu kapadı ve Winter sonraki on iki saat boyunca bir daha onun sesini duymadı. Kuzey Karolina'ya dönüş yolu boyunca hiç konuşmadıkları gibi birbirlerine bile doğru düzgün bakmadılar. Orijinal plana göre yarı yolda mola vereceklerdi, böylece Bobby bütün gün araba kullanmamış olacaktı ama o devam etmeye karar verdi. Winter da buna memnundu. O arabada gerekenden bir saniye daha fazla kalmak istemiyordu. Winter'ın midesinde çalkalanan alkol kalıntılarını kusabilmesi için I-95 yolunda bir kez durdular. Bir dinlenme tesisinde durup biraz kestirdiler, iki kez yakıt aldılar ve bir kere de yiyecek ve enerji içeceği almak için durdular.

Winter günün gelip geçişini ve plakaların değişimini izledi. Aynı yolları bu kez ters yönden görmek bir tersine dönüş hissi veriyordu. Sanki yaşadıklarının hiçbiri olmamış gibi. Arkadaşlıkları bir haftalık bir deneydi ve feci hâlde çuvallamıştı. Tıpkı *Mariner 3*'ün Mars görevi gibi.

Nihayet eve ulaştıklarında Bobby tek kelime etmeden Winter'ın kapısını açtı ve valizini verandaya taşıdı. Eve doğru el salladı ve Winter içeri girer girmez de araç yolundan çıkıp gitti.

Annesi ve babası kanepede oturmuş bekliyorlardı. Winter onları görür görmez gözyaşlarına boğuldu. Annesiyle babası şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Babası Winter'ı annesiyle ikisinin arasına oturttu ve kızının başını omzuna yasladı. Winter kollarını ona sararken gözyaşları babasının ekose pijama üstünü ıslattı.

Annesi hiç gülümsemeden ama nazik bir sesle, "Ne olduğunu sormalı mıyız?" diye sordu.

"Bobby'yle büyük bir kavga ettik," dedi Winter boğulur gibi.

"Barışırsınız. Siz hep kavga ediyorsunuz," dedi babası.

"Hayır, bu sefer öyle değil. Bu seferki gerçektir ve çok fenaydı. İkimiz de korkunç şeyler söyledik."

Annesi Winter'ın yüzüne düşen birkaç tutam saçı çekti. "En azından onun arkadaşı olmayı denedin mi, Soon-hee?"

"Bence oldukça denedim. Bobby, Jacqueline'den ayrıldığı için berbat durumdaydı ama eğlenmeye başlamış gibiydi. Başlarda yani. Sanırım onu biraz fazla zorladım ve bilmiyorum... Ona sinirlendim ve nedenini bile bilmiyorum."

Annesi bir elini Winter'ın bacağına koydu. "Soon-hee, aranız neden bozuldu hiç anlamıyorum. İlk karşılaştığınızda onun dibinden ayrılmazdın. Sürekli Bobby aşağı Bobby yukarı. Her yere peşinden giderdin."

"Ne yapardım?" diye sordu Winter inanamayarak. Tanıştıkları daha birinci sınıftaydı ve Bobby'yle oyun oynadığını hayal meyal hatırlıyordu. Ama dibinden ayrılmamak? Bu biraz abartı gibiydi.

"Doğru," dedi babası. "Sana abilik ederdi. Aksiyon figürlerini gösterirdi. O zamanlar astrolojiye takmıştın, o da sana burçları, yükselen ayları falan açıklardı. Sonra kendi yaşındaki oğlanlarla daha fazla takılmaya başlayınca daha az uğramaya başladı. Sen de çok sinirlendin. Bir keresinde seninle oynamaya gelmişti de sana okuduğun kitabın neyle ilgili olduğunu sormuştu. En fazla altı

ya da yedi yaşındaydın herhâlde ve demiştin ki... Ne demişti, yeobo²³?" diye sordu karısına.

"Sen beni bölüp durursan nasıl öğrenebilirim ki?" dedi annesi tiz, otoriter bir sesle.

Babası kendi dizine vurdu. "Hah! Bu işte!"

"Bobby'yi ilk kez o zaman ağlarken görmüştüm," dedi annesi. "Ondan sonra da sanki o seni kazanmak için uğraştıkça sen ona daha kaba davranmaya başladın. O senden bir yaş büyüktü, ben de onun ilgisini çekmenin tek yolunu hızla bulduğunu düşünmüştüm. Bu davranışlarının hep masumane olduğunu düşünmüştük ama belli ki yanılmışız."

İlgisini çekmek mi? diye düşündü Winter. Zihni her an patlayacaktı sanki ama buna izin veremezdi çünkü bütün gün yol yapmaktan çok yorgun düşmüştü. Daha yol hissini atamamıştı, kendini hâlâ arabadaymış gibi hissediyordu.

"Koreli olduğu için ona takıntılı olduğunuzu düşünüyordum!" diye haykırdı Winter. "Bana bunca zamandır bizim yeniden arkadaş olmamızı istediğinizi mi söylüyorsunuz? Sadece arkadaş. Benim Bobby Bae'yle çıkmamı istemediğinizden emin misiniz?" Gözünün ucuyla annesine baktı.

Annesi dilini şaklattı. "Elbette istiyorum," dedi. "Beni suçlayabilir misin? Çok zeki ve yakışıklı bir çocuk. Hele o burnu..."

"Tanrım, tamam. Anladım. Şahane bir burnu var," dedi Winter gözlerini abartılı bir tavırla devirerek. "Sadece ben pazar yemeğinde o burnu görmek istemiyorum. Bu haftayı es geçebilir miyim?"

"Sen öyle istiyorsan."

"Elbette bunu istiyorum! Yıllardır size bunu söyleyip duruyorum!" dedi Winter ellerini havaya savurarak. "İkiniz de benim eğitimime ilgi göstermiyorsunuz. Asıl Bobby aşağı Bobby yukarı deyip duran *sizsiniz*. Orkestra konserlerim dışında hiçbir şeye gelmiyorsunuz."

²³ (Kor.) Tadım.

“Çünkü neden bahsettiğini hiç anlamıyoruz,” dedi babası. “Her konuda seni destekliyoruz ama o robotik terimlerini anlamıyoruz. Konserlerine geliyoruz çünkü kemanın ne olduğunu biliyoruz.”

“Hırsına hayranız. Hep öyleydik. Ama kendi dönemindeki herkesten küçüksün. Hep yeterince sosyalleşemeyeceğinden endişeleniyoruz. Emmy de başka bir ülkeye gitmişken senin bir arkadaşın, hatta belki partnerin olmasını istediğimiz için bizi suçlayabilir misin?” dedi annesi.

“Suçlayamam sanırım ama ben kendi arkadaşlarımı kendim seçebilirim.”

“Belki de haklısın. Karışmamaya çalışacağız.”

“Biraz dinlensen iyi olur,” dedi babası saate bakarak. “Yarın büyükannene birkaç şey götürmeni istiyorum.”

Winter annesiyle babasına iyi geceler dileyerek üst kata çıkıp kendini yatağa attı. Üzerini değiştirmekle de dişlerini fırçalamakla da uğraşmadı. Emmy’yi aramayı düşündü ama onun da canını sıkmak istemedi. Onun yerine televizyonu açtı ve dakikalar içinde uyuyakaldı.

Bobby Bae

Bobby çantasını oturma odasına fırlatıp kendini kanepeye bıraktı. Üst kata çıkamayacak kadar yorgundu. Arabada uymaktan sırtı ağrıyordu ve boynu tutulmuştu. Üstelik kokuyordu da ama umursamadı. Gözlerinin tek arzusu dinlenmekti.

Annesiyle babası sabahlıklarını bağlayarak aşağı indiler. Bobby ayağa kalktı ama söyleyecek anlamlı bir şey bulamadı. Diana'nın o tatlı yüzü ciddiydi, belli belirsiz bir tereddüt vardı ifadesinde. Robert Sr. ise ifadesizdi.

"Bütün o yolu tek günde gelmemeliydin, Bobby," dedi Diana.

"Biliyorum ama hemen eve dönmem gerekiyordu," diye yanıtladı Bobby ellerini kucağında birleştirerek.

Robert Sr. konuşmadı. Suskunluğunun sebebi belki öfke belki de şaşkınlıktı. Bobby daha önce başını hiç derde sokmamıştı. Üçü için de yeni bir şeydi bu ama en cesurları Diana'ydı ve en azından oğluna bir ders verme çabası içindeydi.

"Seninle konuşmamız gereken bir mesele var, Bobby," dedi Diana. Ardından ikisi de Bobby'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Bobby beklentiyle onlara baktı. "Eugene amcanı ziyaret ettiğini biliyoruz. Bizi aradı."

Bobby kollarını kendine doladı. “Bana kızdınız mı?”

“Onu görmek istediğini bize neden söylemedin?”

“İzin verir miydiniz ki?” diye sordu Bobby. Annesiyle babası birbirlerine baktılar. “İşte, gördünüz mü? Amcam hep aklımın bir köşesindeydi. Hem kızıyla da tanıştım ve amcamın bir sürü sorunu var. Ortalığı karıştırdığım için özür dilerim ama sizin de bana neler olduğunu anlatmamanız hiç adil değil.”

Robert Sr. yere baktı. “Eugene’in çocuğu mu var?”

“Benden birkaç yaş büyük bir üvey kızı var.”

“Evlenmiş mi?”

“Dul.”

Robert Sr. yine sessizleşti.

“Biz New Jersey’den taşındığımızda sen çok küçüktün. Eugene’i hatırladığının bile farkında değildik,” dedi Diana.

Bobby saçını çekiştirip arkaya attı. “Görmek istediğim Eugene değildi. Ben daha genel anlamda ailemizi görmek istedim. Benimle kültürümüzü bile paylaşmıyorsunuz ve kendimi sürekli sahtekârın biri gibi hissediyorum. Bir ördeğe benziyorum ve insanlar benden vaklamamı bekliyor ama ben yapamıyorum. Bunun beni ne kadar öfkeliendirdiğinin bile farkında değildim. Ta ki Win... Ta ki birkaç gün öncesine kadar.”

“Biz sadece seni korumak istedik.”

“Neyden? Karısı ölmüş üzgün bir adamdan mı? Belki de siz onu terk etmemiş olsaydınız onun başka türlü bir hayatı olacaktı. Ya da en azından o dükkânı geri almamaya ikna etseydiniz,” diye yanıtladı Bobby.

“Eugene’le yaşadıklarımız ikimizin arasında.”

“Ayrıca sen Amerikalısın, Bobby,” dedi Diana. “Burada doğdun. İnsanlara öyle söyle.”

“Anne,” diye bağırdı Bobby. “İşler öyle yürümüyor. İnsanlara New Jersey’de doğduğumu söylüyorum ama bana *aslen* nereli olduğumu soruyorlar. Ben de onlara dedelerimin Kore’de doğduğunu söylüyorum. Onlar da Kuzey mi Güney mi diye soruyorlar.

Bazen doğruyu söylüyorum, bazen de Pyongyang'dan Alaska'ya yüzerek geçen göçmenlerden olduğumuzu söylüyorum ve buna inanıyorlar! Ama biliyor musunuz? Hiç nemi yok. Sonunda bana hep bir Asyalıya göre boyumun uzun olduğunu söyleyip geçiyorlar. Bazen benden Korece bir Şeyler söylememi istiyorlar ama ben söyleyemiyorum. Böyle bir suratla gezip de tek bir kelime bile syleyememenin ya da bir yemek adı bile verememenin ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musunuz siz? İkinci sınıfa giderken coğrafya dersinde ğretmenim bir ülkeyi Őekline bakıp bulmam için beni tahtaya kaldırdı ama benim o ülkenin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Meğer Güney Kore'ymiŐ.

Annesiyle babası birbirlerine bakarak bir cevap aramaya devam ettiler ama görünüşe bakılırsa ikisinin de verecek cevabı yoktu.

“Bobby, insanların ne dediğinin bir önemi yok,” dedi Diana sonunda. “Onların seninle ilgili oluŐturdukları imaja tepki veriyorsun. Bunu nemseme.”

“Anne, herkes ama herkes bunu yaparken aldırmmamak mümkün değil,” dedi Bobby yıldınlıkla. “Ayrıca geçmiŐimizi bilmeden kendimi nasıl tanıyabilirim? Bana nedenini söyler misiniz? Siz ikiniz neyden katınız? Benden ne gizliyorsunuz?”

Annesi ve babası ona yabancıydı sanki. İlişkileri hangi aŐamada böyle çatlamıŐtı hiç bilmiyordu. İnanılmaz bir sevgi vardı aralarında ama yakınlıktan yoksunlardı. Annesiyle babası onun hayatında birer hayaletten farksızdı. Robert Sr. o gülüŐünün ardında hep karanlık bir Şeyler saklıyordu ve Diana da sürekli sorulardan kaçıp bütün gerginlikleri etkisiz hâle getiriyordu. Bobby onlarla kişisel bir Őeyini en son ne zaman paylaŐtıđını çok net hatırlıyordu. Sekiz yaşındayken Winter'a aÇık olduğunu söylemişti. Sıkı ebeveyn-ocuk sınırları çizdikleri bir ortam oluŐturmuŐlardı ve Bobby ailesine bu nedenle saygı duyuyordu. Ancak Bobby onların sahte mutluluklarına ve her Şey yolundaymıŐ gibi davranmalarına güvenmeyi öğrendikçe ağır ağır uzaklaŐmıŐlardı.

Muhtemelen Jacqueline'in aylardır ondan uzaklaştığını fark etmemesinin nedeni de buydu.

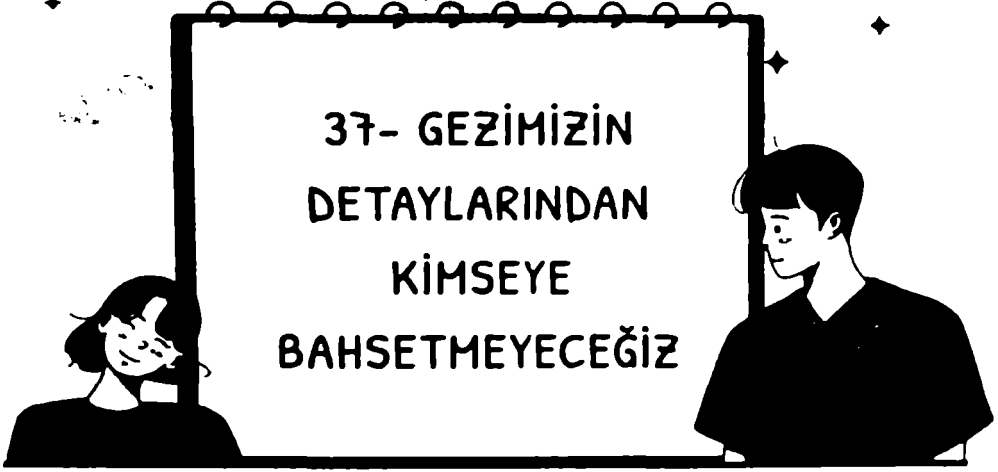
"Uzun zamandır öfkeliymişsin gibi görünüyor," dedi Diana. "Bunu fark etmediğimiz için senden özür dileriz. Sen hep çok bağımsızdın. Hep kendi kendini idare ediyor ve hiç yaramazlık yapmıyordun. O yüzden de senin kendi kararlarını almana hep izin verdik. Ama seni buraya getirme ve ailelerimizi senden uzak tutma kararlarını biz verdik. Sen bizim bu kararları verdiğimiz dönemki hâlimizden çok daha olgunsun ama elbette bu bir bahane değil."

"Artık böyle hissetmek istemiyorum," dedi Bobby. Ellerini ensesinde bağlamış, yere bakıyordu. "İkiniz de mutsuzsunuz ve ben bu konuda bir şey yapamamaktan nefret ediyorum. Özellikle de önümüzdeki yıl evden ayrılacakken."

"Biz iyiyiz, tatlım. Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Diana."

"İkiniz de iyi değilsiniz. Atkılarının kendi kendilerine örüldüklerini fark ettin mi?" Birden ayağa fırladı. "Bakın, yorgunum. Bunu yarın konuşalım. Ya da hiç konuşmayalım. Belki halılarımızın altında bunu da alacak kadar yer kalmıştır."

Ailesinin bakışları sırtını delip geçerken Bobby kanepeden uzaklaşıp zombi gibi üst kata çıktı. Odasına girdiği anda ikisi de kısık sesle onunla ilgili konuşmaya başladı. Bobby yastığı kafasının üstüne çekip derin, rüyasız bir uykuya dalana kadar onları duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı.

Winter Park

Bobby ve Winter'ın dönüşünden birkaç hafta sonraki bir pazar günü Baelerde yemek yiyeceklerdi. Winter yemeği ekmişti. Onun yerine büyükannesinin bahçesindeki çimlerde uzanıyordu. Gözleri kapalıydı ve kollarının iç kısmı bronzlaşsın diye avuçlarını yukarı çevirmişti. Halmeoni sebzeli tofu çorbası yapıyordu. Winter baharatların kokusunu alabiliyordu.

Sinekliğin kapısı aniden gıcırtyla açılıp büyükannesi başını dışarı uzatana kadar çimlerde bir süre daha uzandı. “Yardım etmemek dışında ne yapıyorsun?” diye seslendi büyükannesi.

“İnsanlar yazın ilginç bir şeyler yaptığımı düşünsün diye bronzlaşmaya çalışıyorum,” diye yanıtladı Winter başını büyükannesinin çiçeklerine doğru çevirerek. İki petunya solup gitmişti.

“İlginç bir şey yaptın zaten.”

Winter onları çelikle kuvvetlendirmeden hemen önce kısıp bir an için kâğıttan duvarlarını indirdi. O sayılmazdı.

Ayağa kalkıp üstünü silkeledi ve buzdolabına doğru ilerledi.

“Hangi sebzeler lazım?”

“Fark etmez. Hepsi.”

“Peki ama özel olarak? Bu tarifte hangi sebzeler isteniyor?”

Büyükannesi dilini şaklattı. “Tarif kullandığımı mı sanıyorsunuz? Büyüklerim bana tencereye ne koymam gerektiğini söyledi, ben de onları dinledim.”

“Peki ama o büyükler bana şu an herhangi bir şey söylemiyor. Ne istediğini söyler misin lütfen?”

Büyükannesi sessiz kaldı.

Winter buzdolabını kurcalamaya devam etti. Büyükanne-sinin süt ürünlerinin büyük bir kısmının son kullanma tarihi yaklaşmıştı. Süt şişesine bir süre baktıktan sonra çorba için bir kabak, iki havuç, bir su kabağı ve lahana çıkardı. Büyükannesi belirsiz talimatlarına rağmen nedense onaylamadı.

Winter sebzeleri yan yana dizdi, ardından sistematik hareketlerle doğrayıp ayrı ayrı cam kâselere koydu. Havuçlara ekstra bir özen gösterdi. Büyükannesi ise hiçbir seremoniye gerek duymadan her şeyi tofuyla birlikte koca bir tencereye döktü.

“Bana kızgın mısın, halmeoni?” diye sordu Winter.

Büyükannesi tenceredekileri karıştırıp kapağı kapattı. “Haftalardır buradasın, Soon-hee. Yarın okul başlayacak ama sen tembel tenekenin teki oldun.”

“*Tembel teneke* mi? Beni burada istemiyor musun?”

Büyükannesi bulaşıkları yıkamaya koyuldu. “Mesele o değil. Surat asıyorsun ve yüzünü asıp durman sinirimi bozmaya başladı. Döndüğünden beri evimin her yerinde kaş çatıyorsun. Yüzün öyle kalacak.”

“Her neyse.”

Winter kanepeye oturmak istedi ama büyükanne-si onu durdurdu. “Kanepeme oturmadan önce temizlen. Dışarı gibi kokuyorsun.”

Winter büyükanne-sinin ona neden bu kadar kötü davrandığını anlayamıyordu. Kanepeye oturamıyordu madem, o da odanın ortasına, yere uzanırdı.

“Bugün bu ciddiyet... Neden bu ciddiyet?” diye mırıldandı Winter.

“Biraz da gidip Emmy’e surat assan olmuyor mu?” diye sordu büyükannesi.

Winter kollarını ve bacaklarını denizyıldızı gibi açarak tavana baktı. “Olmaz. Birbirimizle bir türlü denk gelemiyoruz.”

Eve döndüğünden beri Emmy’yi sadece birkaç kez görmüştü. Sürekli ya kolilenecek eşyalar ya gidilecek bir dans antrenmanı ya da hattın diğer ucunda ona ihtiyacı olan Almancaya benzer isimli birileri vardı. Daha Emmy’ye gezi felaketini bile anlatamamıştı. Ama kendini Emmy’nin programına dâhil edememesini de nedense çok dert etmiyordu. Emmy hâlâ yas tutarken kendi salak problemlerinden nasıl şikâyet edebilirdi ki? O kadar bencil değildi. En azından olmamaya çalışıyordu.

Büyükannesi ters ters bakarak tepesine dikilene kadar yerde kaldı. Kadın Winter’in somurtuşuna dayanıklıydı.

“İyi,” diye inledi Winter. “Yemek için üstümü başımı temizleyeceğim.”

Bobby Bae

Bobby'nin ailesi kiliseden döndüklerinden beri etrafta dola-
narak salata yapıyor, şarap kadehlerini temizliyorlardı. Nor-
malde Bobby yardım etmeyi teklif ederdi ama *Riverdale*'e tek-
rar başlamıştı ve dördüncü sezonun yarısındaydı. Kas körelmesi
yaşadığından da emindi. Bir yığın tabağı taşımak şöyle dursun,
kendini kaldırabileceğini bile sanmıyordu.

Dertop olup alt katta onunla ilgili konuşan annesiyle baba-
sını dinledi. Onlara her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi
ama bu düpedüz yalan olurdu. Kendini eskisinden de beter his-
sediyordu. Jacqueline'i kaybetmek zordu, tamam ama bu süreçte
kendini ve Winter'ı kaybetmek daha da zordu.

Araç yolunda bir arabanın kapısı kapandı. Bay ve Bayan Park
gelmişlerdi. Bobby'nin anne babasıyla Park ailesi birkaç dakika
içinde o her zamanki abartılı selamlaşmalarını yapacak, hemen
ardından da çalışma odasında şarap içeceklerdi. Bobby onların
sessiz olmaya çalıştığını anlayabiliyordu ama bu evde sesin yayılışı
sayesinde her şeyi duyabiliyordu. Evdeki tek sessiz yer banyoydu.

Bayan Park'ın, "Bobby nasıl?" diye sorduğunu duydu. "Winter
bize çok kızgın ve aralarında neler olduğunu anlatmıyor.

Konuyu ne zaman gezilerine getirsek büyükannesinin evine kaçıyor. Resmen orada yaşıyor.”

“Bobby’nin nasıl olduğunu tahmin edebilirsin,” dedi Robert Sr.

“Çok üzülüyor, değil mi?”

“Onun daha önce bir şeye bu kadar üzüldüğünü gördünüz mü?”

Bobby kendi evinde böyle saldırıya uğramış gibi hissetmeyi beklemiyordu.

“Durmadan... duş alıyor,” dedi Diana sesini alçaltarak.

“Bu iyi bir şey, değil mi?” dedi Bayan Park. “Winter daha çantasını bile boşaltmadı. Odası felaket.”

Diana fısıldasa da Bobby onu duyabiliyordu. “Bir giriyor, saatlerce orada kalıyor,” dedi. “Yarın okul başlayacak ve ben cildi için endişeliyim. Egzeması kontrolden çıktı. Ona söylemek istemiyorum ama diğer çocukların diyeceklerinden korkuyorum.”

“Yarın okuldan sonra onu ofise gönderin. Soon-ja’yla birkaç boş saatimiz var. Okulun ilk haftası işler hep yavaşlıyor,” dedi Bay Park.

“Teşekkürler,” diye yanıtladı Diana. “Onu yataktan çıkarabilecek miyim, emin değilim. Aralarındaki sorun her neyse ciddi olmalı.”

“Ya öyle ya da belki, yani şey... fazla yakınlaşmış olabilirler mi?” diye sordu Robert Sr.

“Olur mu öyle şey,” dedi Bay Park. “Yıllardır geçinemiyorlar.”

Bir süreliğine konuşmayı bıraktılar. Bobby belki de akılları başlarına geldi ve onları duyabildiğini anladılar diye düşündü ama aslında şaraplarını tazeliyorlardı. Kadehlerini tokuşturup dedikoduya devam ettiklerinde durumu anladı.

“Birlikte olmaları dünyanın sonu mu olur ki?” diye sordu Diana. “Çok başarılı bir çift olabilirler. Winter çok zeki ve iradesi güçlü ama Bobby’miz için Jacqueline’in olduğu kadar basıkıcı değil.”

“Bobby’nin gözü hep güçlü kadınlarda olmuştur,” dedi Robert Sr. “Winter’a olan aşkı tekrar canlandıysa şaşırmam.”

Bobby duyacağını duymuştu. Banyoya koşup kendini içeri kilitledi. Aynadaki yansımasına baktı. Annesiyle babası haklıydı, cildi berbat olmuştu. Her tarafında kurumuş kırmızı lekeler vardı ve feci kaşınıyordu. Yıllardır hiç bu kadar kötüleşmemişti. Duş almaktan vazgeçip tekrar yatağına kıvrıldı, yemek dedikodularını daha fazla duymamak için klimasını ve televizyonunu açtı.

Winter Park

Kahverengi, kahverengi, kahverengi. Okuldaki her şey kahverengiydi. Olmaması gereken şeyler bile. Mesela su lekeleriyle dolu tavan. Üstelik öyle hoş bir kahverengi de değildi. Ortopedik ayakkabı kahverengisiydi. Bu renk paletini (ya da renksizliği) yetmişlerden biri seçmiş olmalıydı.

Winter lisedeki son senesinin ilk gününe bir elinde buzlu kahve, diğerinde bir granola barla başladı. Çoktan geç kaldığından hem geç hem de aç kalmanın mantıklı olmadığına karar vermişti.

Sınıfına giderken yolda robotik koçu Bay Metzler'le karşılaştı.

“Geç bir başlangıç ha, Bayan Park?” dedi adam. Burnunu buruşturunca jilet gibi keskin görünen bıyığı titredi. Winter adamın ince uçlu makasının sesini duyar gibi oldu.

“Yine hak etmeyen insanlara staj bağlıyorsunuz, ha?” diye mırıldandı Winter.

“Anlamadım?”

“Günaydın dedim, Bay Metzler.”

“Günaydın, Bayan Park. Sınıfına.”

Winter gözlerini devirdi. İki tarafında modası geçmiş kırmızı dolapların sıralandığı koridorlarda sallana sallana yürüyerek ilk dersinin yapılacağı sınıfa vardı. Bay Andrews'tan aldığı İleri Yönetim dersi idi. Winter adamı tanımıyordu ama koridorlarda görmüşlüğü vardı. Gür sakalları gülme çizgileriyle dolu yüzünü kaplıyordu. Genelde, kedi motifleriyle süslediği ve tam göbeğinin üzerinden iliklediği örme yelekler giyerdi.

Bay Andrews kemik çerçeveli gözlüğünün üzerinden Winter'a bakarken tırnaklarıyla masada ritim tuttu. "Geç kaldınız, Bayan Park," dedi.

Winter adama onu nereden tanıdığını sormak istedi ama beyaz olmayan öğrencilerin bir elin parmaklarını geçmediği bir okulda akıl yürütmek çok zor olmasa gerekti. Hele Bobby Bae de aynı dersi alırken.

"Dolabımla ilgili bir sıkıntı yaşadım," diye yalan söyledi Winter.

"Otur."

Winter ona bakan yüzler deryasına göz gezdirdi. Kai ona heyecanla el salladı. Ona yer tutmak için sandalyeye koyduğu parlak sarı Fjällräven çantasını kaldırdı. Tuttuğu yer Bobby Bae'nin hemen arkasıydı. Winter üç haftadır onu ilk kez görüyordu. Aslında gerçekten çabalarsa onu görmezden gelmek gayet kolaydı. Yerine oturarak yok olmaya çalıştı. Bobby bir kez bile dönüp ona bakmadı. Winter tuğla gibi tarih kitabını yanlışlıkla onun sandalyesine düşürdüğünde ve büyük bir gümbürtü koptuğunda bile.

"Birlikte oturmak istersiniz diye düşündüm," diye fısıldadı Kai göz kırparak.

"Ona istemediğimizi söyledim," diye mırıldandı Bobby.

Kai kıkırdarak, "Bobby aslında o kadar da kötü öpüşmez," dedi.

Bay Andrews boğazını temizledi. "Bay Barbier," dedi dudakları dümdüz bir çizgi hâlini alırken. "Çıkar gruplarını ne tür değişiklikler korur?"

"Hepsi?" diye yanıtladı Kai.

“Bilmiyorsanız benim dersimde lütfen konuşmayın,” dedi Bay Andrews.

Kai omuzlarını silktilti.

“Cevabı bilen var mı? Doğru cevap veren, bir sonraki habersiz sınavdan ekstra bir puan alır.”

Bobby’nin eli seğirdi. Bobby, sanki eli ondan habersiz hareket etmiş gibi kaskatı kesildi. İki elini de kapüşonlusunun cebine sokuşturup başını öne eğdi.

Winter da cevap vermek istemedi. Brandon Long sınıfın en arkasında oturmuş, sandalyesine iyice yayılmıştı ve kullanılmayan gözlüğü masasının üstündeydi. Staj konusunda Winter’ı geride bırakmıştı madem neden soruya o cevap vermiyordu?

Bobby, Brandon ve diğerleri el kaldırmayınca Winter derin bir nefes alıp ona bakan yirmiye yakın çift gözden başka herhangi bir şeye odaklanmaya çalışarak elini kaldırdı. Bay Andrews başını Winter’ın bulunduğu tarafa doğru salladı.

“Çıkar grupları Birinci Yasa Değişikliği ile korunur, ki bu yasa da Amerikalıların hükümete karşı bir araya gelerek dilekçe sunabileceğini ifade eder.”

Bay Andrews hâlimden memnundu ama Winter değildi. Bobby’nin bu kolay sorunun cevabını bildiğinden emindi. Gözlerini önündeki çocuğa çevirdi. Hava sıcak olmasına rağmen üzerinde bir kapüşonluyla uzun pantolon vardı. Saçlarını da kesmiş gibiydi. Winter oturduğundan beri perçemleriyle bir kez bile oynamamıştı. Winter müfredatın üzerinden geçen Bay Andrews’a odaklanmaya çalıştı ama kendine engel olamıyordu. Bobby hemen oradaydı. Sandalyesinin arkası, Winter’ın masasının önüne deşiyordu. Bobby, gösterişli sabunların ve parfümlerin yardımını almadan güzel kokan o adamlardandı. Winter o kokudan uzak durmak için neredeyse nefes almıyordu.

“Winter, sen iyi misin?” diye sordu Kai usulca. Sesi bir ateşten yükselen duman gibiydi. Winter dönüp baktı. “Tırnaklarını vıyorsun.”

Winter tırnaklarına baktı. Kısa ve düzensizlerdi. Onları bırakıp bacağına sallamaya başladı. “İyiyim,” dedi buzlu kahvesinden arka arkaya birkaç uzun yudum alarak.

Bay Andrews susturmak için onlara baktı. Kai tekrar notlarına döndü, Winter da beynindeki statüğü görmezden gelme çabasına. Bir el aniden dizini tutana kadar bacağına sallamaya devam etti. Bedeninden buz gibi bir his geçti ve soluğu kesildi. Öksürüyormuş gibi yaptı. Bobby arkasına dönmemişti ama kolu arkaya uzanmış ve eliye Winter’ın dizini sımsıkı sarmıştı. Winter onun sandalyesini sarsmış olmalıydı. Bir anda o ellerin Omari’nin partisinde boynunu tuttuğunu, başını ilk öpüşmeleri için geriye yatırdığını hatırladı.

Bobby elini geri çekti ve dersin geri kalanında Winter’ın kılı bile kıpırdamadı.

Zil çaldığında hemen ayağa fırlayıp çıkmak istedi ama sırt çantasını takan Bobby ona engel oldu. İkisinin de birbirinin yolundan çekilmeye çalışıp ne yaparlarsa yapsınlar gene karşı-sındakini engellediği o tuhaf dansı sergilediler. Bobby sonunda Winter’ı omuzlarından tutup yan tarafa kaydırarak yalpalamasına neden oldu. Onlar bir süre öylece birbirlerine bakarken sınıf boşaldı.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu Bobby düz bir sesle. Kai mesajı alıp Bobby’yi beklemeden çıktı.

Winter kollarını kendine sardı. “Neyle ilgili?”

“Bence neyle ilgili olduğunu biliyorsun.” Bir adım yaklaştı ve Winter’ın eline uzandı ama Winter onun tutmasına izin vermeden elini çekti. Bobby’nin bakışları ciddiydi. “Şayet gezimiz sadece tek seferlik bir hataysa seni rahatsız etmeyeceğim. Ama ben olanları düşünmeden duramıyorum. Sen durabiliyor musun?”

Winter, Bobby’nin boynundaki sertleşmiş kırmızı lekeleri fark etti. Parmaklarını usulca çocuğun yüzünde gezdirdi. “Bu düşünme eylemini nerede gerçekleştiriyorsun?”

“Genelde nerede düşündüğümü gayet iyi biliyorsun.”

“Ağlama işini mi diyorsun?”

Bobby inledi. “Konuyu değiştiriyorsun ama umurumda değil. Seni öpebilir miyim?”

Winter kızardı. “Birbirimizle konuşurken görölmememiz gerekiyor ama sen benden bir sınıfın ortasında seninle öpüşmemi mi istiyorsun?”

“Sayılır. Evet,” dedi Bobby sırtarak.

Winter beklentiyle Bobby’ye bakarken dudaklarının içini kemiriyordu. Kısacık bir an için gözlerini kapadı ve Bobby’nin ellerini tekrar boynunda hissetti. Tıpkı son öpüştükleri andan beri hayal ettiği gibi. Gözlerini açtığında bunun zihninin oyunu olduğunu fark etti.

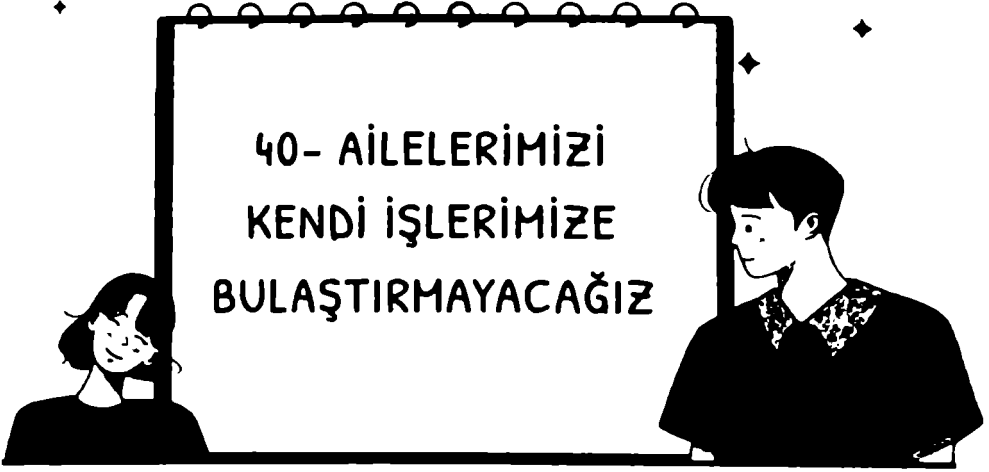
“Özür dilerim. Kimin haklı kimin haksız olduğu umurumda bile değil,” dedi Bobby, ona bir adım yaklaşarak. “Ne dendiği de umurumda değil. Ettiğimiz kavgayı unutup devam edelim, ne dersin?”

“Yapma,” diye fısıldadı Winter. Bir elini Bobby’nin göğsüne dayayarak aralarında mesafe bıraktı. Ne kadar isterse istesin Bobby’nin özrünü kabul edip kendi de özür dilemeye dili varmadı. Onu bağışlaması gereken bir mesele olup olmadığından bile emin değildi. Winter, Bobby’nin Jacqueline’i aradığını öğrendiğinde çok kızmıştı, evet ama bir yandan da başının ailesiyle derde girmesini de istemiyordu. Bobby’nin başlarına dert açmak için seçtiği yol -Jacqueline- pek hoş bir seçenek değildi ama Winter öyle yaptığı için artık ona kızgın değildi.

Başını eğdi. “Senden hoşlanıyorum, Bobby ama belki de biz birbirimiz için en iyisi değilizdir. Son zamanlarda kim olduğumu bile bilmiyorum. İkimiz de hiç bizlik olmayan şeyler söylüyor ve yapıyoruz.”

Bobby bir kez daha aralarındaki mesafeyi kapamayı denedi. “Bu iyi bir şey değil mi?”

Winter, “Açıķcası bilmiyorum,” diye yanıtladı. Ardından bir adım geriledi ama bu da yeterince uzak değildi. Tek kelime etmeden sınıftan çıktı.

Bobby Bae

Bobby okuldan sonra doğruca arabasına ilerledi. Elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu ama egzemasını saklamak için giydiği kapüşonlusu yüzünden resmen ter içinde kalmıştı ve bu sıcak eylül gününde buharlaşmak üzereydi.

Park Dermotoloji'nin önüne park etti. Bina, kasabalarının ana caddesinde, evden dönüştürülmüş bir yerdi. Bay Park'a göre müşterilerinin yarısı konum nedeniyle geliyordu. Gerçi Bobby yaptıkları işlerin büyük bölümünü onların internette yer almaları için yaptığı yardımlara bağlıyordu.

"Bobby!" diye seslendi Bayan Park, Bobby içeri girerken. Bluzunun üzerine beyaz önlüğünü geçirmiş, saçlarını toplamıştı. "Arka tarafa gelebilirsin."

Bobby, Bayan Park'ın peşinden muayene odasına doğru ilerledi. Bay Park köşedeki masada oturuyordu. Bobby üzerindeki çıkarıp kanepeye fırlattı, ardından muayene masasına oturdu. Park çifti onun tahriş olmuş cildini inceledi ama Bobby bu ziyaretin çok da gerekli olmadığını farkındaydı. Neticede neredeyse on yıldır hastaları olduğundan cildine aşınaydılar. Ona evden de krem yazabilirlerdi.

“Her şey için çok özür dilerim,” dedi Bobby, Park ailesinden herhangi bir işaret almadan. “Kızınızı bana emanet ettiniz ve ben onu üzdüm. O... iyi mi?”

Bay Park başını masadan kaldırdı. “Ona kendin de sorabilirsin.”

“Doğru. Üzgünüm, efendim.”

Bay Park, karısının ona baktığını gördü ama omuz silkti.

“Winter, büyükannesinde saklanıyor. Doğrusu biz de nasıl olduğunu bilmiyoruz,” dedi Bayan Park. Eldivenli elleri Bobby’nin yanağındaydı. “Sen nasılsın, tatlım? Jacqueline’le barıştınız mı?”

Bobby kesin bir tavırla, “Hayır,” diye yanıtladı. “Tamamen ayrıldık.”

“O kız sana gerçekten kötü davranmış olmalı. Cilt yalan söylemez. Winter da bunu biliyor. Son zamanlarda onun cildinde de döküntüler oluyor,” dedi Bay Park.

Bayan Park bir çekmeceye yönelip kocasına numunelik kremlerden birkaçını uzatırken, “Young-gil, Winter bunu ona söylemeni istemezdi!” diye çıkıştı.

Bobby hiç fark etmemişti. O gün okulda her zamanki gibi güzel görünüyordu.

Bay Park boğazını temizledi. “Bugün gelmene sevindik çünkü seninle konuşmak istediğimiz bir şey var. Annenlerle konuştuk ve bize kültürünle ilgili bazı soruların olduğunu söylediler. Bildiğin gibi annem gitgide yaşılanıyor ve çoğu zaman bizim yardımımızı kabul etmiyor. Sen de istersen haftada bir onu ziyaret edip durumuna bakabilirsin. O da seninle bildiği her şeyi paylaşmaktan mutluluk duyar.”

“Gerçekten mi?” Bobby’nin göğsü kabardı. Bay ve Bayan Park’ı hep öz amcası ve teyzesi olarak görmüştü. Ona kızgın olmamalarına sevindi. “Halmeoniyle vakit geçirmeyi çok isterim. Teşekkürler.”

“Aslında bu Winter’ın fikriydi. Bunu büyükannesiyile o konuşmuş.”

“Senden bunu ona söylememeni istemişti,” diye bağırdı Bay Park.

Bobby kaskatı kesildi.

“Gitmeden önce son bir şey,” dedi Bayan Park. “Winter dik kafalıdır ama gösterdiğinden çok daha hassas biridir. Derslerini ve ilgi alanlarını her şeyden önde tutar çünkü ciddiye alınmak istiyor. Bir kadın ve doktor olarak buna saygı duyuyorum. Bay Park’ın benden daha fazla hastasının olması tesadüf değil.”

“Bunu bana neden söylüyorsunuz?” diye sordu Bobby.

“İkiniz de fazla olgun, fazla sorumluluk sahibi çocuklar olduğunuzdan bazen sizin ne kadar genç olduğunuzu unutuyoruz. Biz ikinizin de mutlu olmasını istiyoruz ve şu anda hiç de mutlu olmadığınız açık,” diye yanıtladı Bayan Park. “Aranızda ne oldu bilmiyoruz ama bence seni özlüyor.”

Bobby kapüşonlusunu giyip ilaçlarını ceplerine yerleştirdi. “Ben de onu özlüyorum,” dedi. “Yarın okuldan sonra halmeconiyi ziyarete giderim.”

Bay Park ayağa kalkıp Bobby’nin sırtına vurdu. “Aferin sana.”

Bobby’nin gözleri doldu ve dudakları titredi. Son zamanlarda hiç *aferini* hak edecek biri olduğunu düşünmüyordu.

“Yaptığını beğendin mi?” dedi Bayan Park.

Bay Park, “Ben bir şey yapmadım ki?” diye haykırdı.

Derinlerden bir yerden sağlam bir inilti koptu. “Ben. Özür. Dilerim. Sadece. Çok. Kaşınıyor. Ve. Yanıyor. Teşekkür. Ederim,” dedi Bobby hıçkırıklarının arasından.

Bayan Park, “Çocuğa su getirsene, Young-gil. Çabuk ol!” diye çıkıştı.

Bay Park sandalyesinde dönüp lavabonun yanındaki otomat-tan kâğıt bir bardak aldı. Bobby suyu bir yudumda içtikten sonra bardağı tezgâha bıraktı.

Odadan çıkarken, “Özür. Dilerim. Ben. Gitsem. İyi. Olacak,” diye geveledi.

Kasabada sahibi bir siyahi olan bağımsız bir kitapçı vardı ve Kai'nin çalışabileceği en mükemmel yerdi. Yıllar boyunca bir sürü tuhaf işte çalışmıştı ama hiçbirisi uzun süreli olmamıştı. Moodie Amca'nın Kitapları bir ilkti.

Bobby kendini orada buldu. İçeri girerken kapıdaki zil çalarak Kai'ı varlığından haberdar etti. Kai, eskiz defteriyle birlikte kafe tezgâhının arkasındaydı. Gülümsedi ve eliyle Bobby'yi yanına çağırdı. Bobby yaklaştıkça kahve kokusu yoğunlaştı. Vitrinde çizgi roman temalı kurabiye ve kekler vardı. Kai, Bobby'nin bir kriz hâlinde olduğunu içgüdüsel olarak anlamış olacak ki ona yağlı kâğıda sarılı bir Wookiee kurabiyesi uzattı. Ardından köpüklü yulaf sütüyle bir kapuçino yapıp köpüğün üzerine bir kalp çizdi.

"Kai, sen nasıl hâlâ yalnız olabilirsin?" diye sordu Bobby fincanı iki eliyle tutarak.

"Seçeneklerimin çok geniş olacağını düşünüyor insan ama pek öyle değil," diye yanıtladı Kai, hüzünlü bir tebessümle. "Geçenlerde çıktığım flörtüm garsona kaba davrandı ve çok az bahşiş bıraktı. Yani ikinci bir randevu olmayacağını söyleyebilirim. Bana göre başka biri var mı elinde?"

"Bunca yıldır nasıl tiplerden hoşlandığını hâlâ öğrenemedim."

"Zoë Kravitz... Ayrıca Lenny Kravitz de var. Aslında düşününce Lisa Bonet de olur," dedi yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

Bobby güldü. "Peki, galiba ben sana yardımcı olamayacağım."

"Çok yazık."

Birlikte pencerenin önündeki masaya oturdular. Bobby kurabiyesini didikleyip kahvesini yudumlarken Kai da eskiz defterinde boş bir sayfa açıp kullanmak istediği kalemi seçmeye çalıştı.

"Nihayet bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Kai kalemini kâğıda değdirerek.

“Zaten biliyorsun bence,” dedi Bobby pencereden dışarı bakarken.

Kai’in omuzları kahkahalarla sarsıldı. “Yıllardır o kıza fena yanıksın.”

Bobby sandalyesinde çöktü. “Benden hoşlandığını ama birlikte olmamamız gerektiğini söyledi.”

Kai bir saniyelğine kalemını bırakıp, “Biz nasıl arkadaş olmuştuk, hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Bay Melton’ın dördüncü sınıftaki dersinde,” diye yanıtladı Bobby. Kai’in soyadı Barbier’di ve alfabetik sıraya göre oturuyorlardı. Bobby’nin en yakın arkadaşı neredeyse Theodore Bach olacaktı ama sınavlarda hile yaptığından gerçek bir rekabet yaşanmadı.

“O ilk tanışmamızdı. Ben sana senden etkilendiğimi söyleyene kadar yakın arkadaş olmadık. Kafayı yiyeceğin yerde beni yanaklarımdan öpüp ikimizi de kapılabileceğimiz sanrılardan kurtarmıştın.”

Bobby kızardı. Kai’in ne kadar dürüst olabildiğini unutmıştu. Bobby fazlasıyla dertli olduğundan epeydir doğru düzgün konuşamamışlardı.

“Bak,” diye devam etti Kai kalemını tekrar eline alarak. “Sen değişik birisin. Senin yaptığını yapacak başka kimseyi tanımıyorum. Winter’a bunun bir kısmını göstermen yeter.”

“Çok savunmacı. O duvarı tekrar aşabileceğimden emin değilim. Elimdeki fırsatı mahvettim.”

“Yani onun üzerinde Bobby Bae cazibesini kullandın ama o ânında sepete ekle butonuna basmadı öyle mi?” diye sordu Kai alaycı bir tavırla. “Ondan hiç özür diledin mi?”

“Evet. Yani sayılır. Okulda özür dilemeye çalıştım ama çekip gitti.”

“O zaman daha çok dene.”

Tuhaftı ama Kai’yla arkadaşlığı Bobby’ye hep gurur vermişti. Müthiş bir derinliği vardı. Bobby bazen onun komik olmak gibi

bir niyeti olmadığını seziyordu ama düşünceleri o kadar dürüst, o kadar dosdoğruyd ki hayatının absürtlüğüne gülmeden edemiyordunuz. Bobby'nin başka insanlar karşısındaki numaralarının hiçbirisi en yakın arkadaşına sökmüyordu.

“Bir fikrim var galiba,” dedi Bobby aniden neşelenerek. “Zaman ayırdığın için benden para almaya başlaman gerekecek.”

Kai sırtıttı. “Senin paran bana yetmez.”

Bobby yüzünü ellerine gömdü. “Paramızın yetmediği şeylerden bahsetmişken... Seninle birlikte Berkeley’i ziyaret edebilirim.”

Kai bir anlığına çizim yapmayı bıraktı. “Harvard’a ne oldu?”

“Herkes Harvard’a kabul edilmiyor ve son zamanlarda bizim şu uygulamayı düşünüyorum.”

Kai’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Orada başımızı biraz belaya sokabiliriz gerçekten.”

“Dört gözle bekliyorum. Sakince elbette,” dedi Bobby kurabiyesinden bir ısırık alırken. Sonra kurabiyeyi dişlerinin arasına sıkıştırarak gülümsedi.

Kai, Bobby’nin kulaklarından birini çekip, “Çok fenasın. Senden etkilenmemek ne mümkün,” dedi.

“Belki benden bir iki şey öğrenebilirsin,” diye cevap verdi Bobby omuz silkerek.

“Sonra da bütün taliplerimin üstümü bir kalemde çizmesi konusundaki tarihi rekorumdan vazgeçeyim, öyle mi? Asla. Onurum hâlâ lekelenmemişken pes ederim daha iyi!”

“Sadece kendini biraz göstermelisin. Sen tanıdığım en iyi insansın.”

Kai’in sosyal anksiyetesi genelde huzur bulmak için eskiz defterlerine yönelmesine neden olurdu. Ancak nadiren de olsa üçüncü kişi olarak Bobby ve Jacqueline’le takıldığında kendi hayatında özel biri olmadığı için duyduğu üzüntü kendini çok belli derdi.

Belki de tek ihtiyacı biraz teşvikti.

Bobby, sokağın karşısından bir grup kızın geçtiğini gördü. Onlara gülümseyerek el salladı.

“Dostum, ne yapıyorsun?” dedi Kai hırslayarak.

“Sadece bir müşterin var ve para bile ödemiyorum.”

“Bobby, ne yaptığının farkındayım. Kes şunu.”

“Çok geç.”

Kapıdaki zil çalarken az önceki kız grubu içeri girdi. Kai gö-nülsüzce ayağa kalkıp tezgâhın arkasına geçti. Çizimini masada bırakmıştı. Sütçocuğu çizgi romanının son karelerinden biriydi.

Bobby, kızların kafasının üzerinden ona ters ters bakan Kai’ya sıırttı.

Masaya sağlam bir bahşış bırakarak dışarı çıktı. Vitrinin önünden geçerken parmaklarıyla Kai’a kalp yapmaya niyetlendi ama Kai kendinden fazla memnun görünmeye başladığı anda orta parmağını kaldırdı.

Kafasında yeni yeni belirmeye başlayan bir plan vardı. Etraf-lıca düşünmek için hızla eve yöneldi.

Winter Park

Büyükannesi, Winter'ı yemeğe davet etmişti. Winter oraya vardığında büyükannesi verandada bekliyordu. Üzerinde o zarif kıyafetlerinden biri ve bal arısı broşu vardı. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve hiç kimsenin sevmediği o sözcükleri sarf etti: “Konuşmamız gerek.”

“Bir sorun mu var?” diye sordu Winter.

“Bence bu kadarı yeter artık, Soon-hee,” dedi büyükannesi. “Sana yeterince alan tanıdım ama haftalar oldu ve sen hâlâ somurtuyorsun.”

“Ben iyiyim, halmeoni.”

“Hayır, iyi değilsin. Ama bunda yanlış bir şey yok. Seni neşelendirecek bir şey biliyorum.”

Winter ellerini birbirine vurdu. “Bir hediye mi?”

“Sayılır.”

Halmeoni evinin kapısını açtı ve kapının ardında yüzünde kocaman bir sırıtışla Emmy belirdi. Saçını her zamanki gibi arkaya yatırıp neredeyse beline kadar uzanan bir atkuyruğu yapmıştı. Kıyafeti çabası ama şıktı. Önünde mandu yapma düzeneği vardı bir köşede dolgu malzemesinin bulunduğu kâseler,

diğer köşede sarma malzemesi ve masanın ucunda da tamamlanmış hâlde pişmeyi bekleyen parçalar duyuyordu. Winter dolgu malzemesinin olduğu kâseye şöyle bir baktı. İçi ezilmiş sade erişteler, frenk soğanları, et ve dolaptaki bütün baharatlarla doluydu.

Winter karmaşık duygular içindeydi. “Eskiden birlikte mandu yaptığımız günleri çok severdim. Sen, halmeoni, Nâi Nai ve ben,” dedi Winter.

Mandu yapmak aylık bir ritüel olarak başlamıştı ama çok talep görünce önce iki haftada bir ve sonunda da her hafta yapmaya başlamışlardı. Winter ve Emmy dışarıda oynadıktan sonra burunları akarak, nefes nefese, ter ve toz kokarak içeri gelirlerdi. Ellerini dirseklerine kadar yıkar, saçlarını arkada toplar, sonra da soğuk su dolu kâselerle unlu tabakların başına oturdurlardı. Nâi Nai ve halmeoni kendi özel dillerinde dedikodu yaparken deneyimli elleri kâh birbirlerine işaretle bir şeyler anlatır kâh restoranlara layık mantıları neredeyse hiç bakmadan kapatırdı. O esnada Winter ve Emmy de kendi küçük dünyalarına girer, Kore ve Çin malzemelerini yenilebilir lokmalar hâlinde karıştırırlardı.

Winter bunun muhtemelen Emmy’yle huzurevinde geçireceği son yaz olduğunu fark etti. Yara bere içindeki dizler, çimen lekeleri, şapır şupur yenen erişteler, daha da tuhaf evrelerin takip ettiği tuhaf evreler, fiskiyelerin altında edilen danslar, kavanozlara konulan ateş böcekleri, uyku saatinden çok sonraki kıkırtılar ve sayısız başka yaz anısıyla dolu bir devrin sonuydu bu.

Emmy parmaklarını kâselerden birine daldırıp Winter’ın yüzüne su sıçratarak onu anılar geçidinden çıkardı.

“Yanıma otursana,” dedi ve Winter masaya, arkadaşının hemen yanına oturdu.

Halmeoni kendinden memnun odadan çıkarak mutfakta Winter’ın asla katlarken görülmediği kurulama bezlerini katlamaya başladı.

Emmy sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak, “Benim üniversiteye gitmememle ilgili konuşmalıyız,” dedi.

“Önemli değil. Ben de gitmeyeceğim.”

“Tanıştığımızdan beri hayalin MIT’ye gitmekti. Böyle şakalar yapma.”

“Şaka falan yapmıyorum,” diye yanıtladı Winter, sandalyesini arkaya doğru itip tavana bakarak. Bugünlerde MIT şöyle dursun herhangi bir şeyi umursayacak hâli yoktu. “Gitmek istemiyorum. Zaten muhtemelen kabul de edilmem.”

“Ciddi olamazsın.”

Winter’ın okul ziyaretleri eğer ona bir şey öğrettiyse, o da MIT’nin çantada keklik olmadığıydı. Yaklaşık yüzde 7’lik bir kabul oranı varken Winter’ın Times Meydanı’nın ortasında bir kayan yıldız görmesi daha büyük bir ihtimaldi. Ayrıca ne büyükannesinin ne de Emmy’nin olduğu bir şehirde okula gitmek için kışını yırtmanın ne âlemi vardı ki?

“Son senemin tadını çıkarıp üniversite konusunda daha makul beklentiler içinde olmak istiyorum,” dedi Winter.

“Sen mi? Ne zamandan beri?” diye sordu Emmy alaycı bir homurtuyla.

“Staj için hakkım yendiğinden beri. Uyumadığım her ânı burnumu kitaplara gömerek geçirmekten bıktığımdan beri. Hatta...”

Emmy birden Winter’ın koluna vurdu. Winter böcek sokmuş gibi bir yanma hissetti.

“Ah! Neden vurdun ki şimdi?” diye sordu Winter kolunu ovuşturarak.

“Sana saygım sonsuz, Winnie. Fakat omurga denen şey yirmi altı kemikten oluşuyor ve sen onların birini bile kullanmıyorsun.”

Winter’ın dudaklarından bir hayret nidası döküldü. “Emmy Lin!”

“Saygım sonsuz dedim bir kere! Üniversite, konfor alanından çıkacağın dönemdir. Cesur ol!” Emmy ona bir kez daha vurdu. “Halmeoni bana her şeyi anlattı. Neden bana neler olduğunu anlatmadın?”

“Çünkü meşguldün ve yastaydın. Benim sorunlarımsa çok aptalca.”

“Son zamanlarda yanında olamadığım için özür dilerim ama ne olursa olsun bana gelebilirsin.”

“Özür dileme. Nâi Nai’yi kaybettin ve hayatında yeni bir sayfa açılıyor. Asıl ben senin yanında olamadım. Bencilce, ısrarcı ve ahmakça davrandım,” dedi Winter günahlarını sayarken parmaklarıyla da destekleyerek.

Emmy sırtıttı ve bir kaşını kaldırdı. “Devam et.”

“Senin adına çok mutluyum ve seninle gurur duyuyorum. Çok güzel ve yeteneklisin. Bedeninle bazı eyaletlerde muhtemelen yasa dışı sayılacak hareketler yapabiliyorsun. Dünyadaki bütün reklam panolarında ve dergilerde yüzünü görmek istiyorum.”

“Ben lüks moda tarafındayım.”

“O zaman seni bütün podyumlarda görmek istiyorum. Büyüdüğümde sen olmak istediğimi söylerken şaka yapmıyordum.”

Emmy’nin kaşları çatıldı. “Bak, Winnie, sen tek çocuksun ve sınıf atladığından beri hep çevrendeki en küçük insan oldun. Sadece artık herkesin bebeği olmayacağın fikrine alışmaya çalışıyorsun. Sana şu kadarını söyleyeyim, seni oraya kendi ellerimle sürüklemek zorunda kalsam bile MIT’ye gideceksin.”

“Bebek mi?”

“Mızızlanıp somurtarak her istediğini alıyorsun.”

Winter karşı çıkmak için ağzını açtı ama itirazı boşa çıkacaktı. Kollarını kavuşturup alt dudaklarını sarkıttı. “Ben bebek değilim.”

“Sen *benim* bebeğimsin,” dedi Emmy kahkaha atıp parmaklarını atkuyruğu boyunca gezdirerek. “Hakkının yendiği staj meselesi ne?” diye sordu.

“Robotiğe Yaklaşım’da sadece bir kişilik yer vardı ve robotik koçu Bay Metzler onu Brandon Long’a verdi.”

“*Brandon Long* mu?” dedi Emmy tiksintiyle. “Hani şu ilkokuldayken insanları ısırarak çocuk mu?”

“Evet,” diye yanıtladı Winter ama üzerinde düşündükçe daha da saçma geliyordu.

“Buradaki asıl sorunu görüyorsun, değil mi?”

Elbette bunun bir sorun olduğunu biliyordu. Brandon Long da çalışmanın üstüne düşen kısmını yapmıştı ama sunum yapma vakti geldiğinde o kadar hızlı ve yüksek sesle konuşmuştu ki Winter araya girip tek kelime bile edememişti. Roket fırlatılırken sesini duyurmaya çalışmak gibiydi. Kendini konuya dâhil etmeye çalışsa da feci çuvallamış ve bu da Bay Metzler’in Brandon’ın ortak projelerine daha çok katkıda bulunduğuna inanmasına neden olmuştu.

Winter, Emmy’nin bakışı altında kıvrandı. “Biraz haklı olabilirsin.”

“O zaman neden kendinden şüphe ediyorsun?” Emmy, Winter’a dik dik baktı ve Winter arkasına yaslandı. “Kim olduğuna, neler yapabildiğine bir bak! Sen muhteşemsin! Yürüyen almanak gibisin ve senin elektrikli diş fırçasından robot inşa ettiğini gözlerimle gördüm! Bir daha kendinden şüphe ettiğini duy-mak istemiyorum,” dedi Emmy, Winter’a bir kez daha vurarak. “Şu Bay Metzler’e de söyle sana o stajı verse iyi olur, aksi hâlde benimle uğraşmak zorunda kalır.”

“Tamam! Tamam! Yapacağım! Yarın ofisine uğrayacağım,” dedi Winter kolunu ovuşturarak. Ardından bir parmağını Emmy’nin bacağına bastırdı. Emmy çığlık atarak yere kapaklanırken Winter’ı da beraberinde aşağı çekti.

Emmy haklıydı. Winter hayalindeki okula girmeyi hiç değilse denemeliydi, bunu kendine borçluydu. Elbette hayatında ilk kez ailesinden uzakta, yepyeni bir şehirde olmak korkutucuydu ama istese de istemese de büyümenin zamanı gelmişti artık. Elinden geleni yaptığı hâlde yine de okula giremezse en azından böyle olması gerektiğini kesin olarak bilecekti.

Kızlar yerde bir süre güldükten sonra Emmy araya girdi: “Artık konuşmayı kesip biraz mandu yapalım mı? Açlıktan ölüyorum.”

“Ben de,” dedi Winter. Sonra en yakın arkadaşını kendine çekti ve yerde öylece yatarken tuhaf bir kucaklaşma yaşandı. “Her zaman arkadaş olacağımıza söz ver, yeter. Tamam mı?”

“Söz veriyorum.”

İki arkadaş ayağa kalkarak sarılacak hamurları aldılar ve halmconi masada onlara katılırken aile adlarına leke sürmeye hazırlandılar.

Bobby Bae

Dönem açılışı balosu yaklaşıyordu ve Bobby lakros takımının yarısı, birkaç amigo ve tiyatrodan birkaç çocukla birlikte balonun asilzadelerinden biri olmaya aday gösterilmekten memnundu. Her sene yalnızca en iyi, en gözde öğrenciler aday gösterilirdi.

Bobby derin bir nefes alıp kendi kendine gülümsedi.

Her güne bir kahveyle başlıyor ve günü kahveyle kapatıyordu. Hayatında hiç bu kadar odaklı hissetmemişti kendini, yalnızca kafein ve davetsiz düşüncelerle çalışıyordu. Kendini oyaladığı sürece duşta ağlama seanslarına fırsatı olmuyordu. Halmeoniye söz verdiği sıklıkta ziyaret edecek zamanı da olmamıştı, o yüzden sonunda bir ziyaret planladığına memnundu.

Ailesiyle yemek yedikten sonra kestane rengi bir gömlek ve pantolon giyip bir saksı bitkisini halmeoniye hediye etmek üzere yanına aldı. Hiçbir yere eli boş gitmezdi.

Halmeoninin kapısını çalarken içeriden sesler duydu. Bu da yanında avuçlarının terlemesine neden oldu.

Kapı ardına kadar açıldı, Bobby bitkiyi Halmeoniye uzattı. “Halmeoni, annyeonghaseyo²⁴.”

“Aç mısın? Biraz mandu yap,” dedi halmeoni İngilizce konuşarak. Bitkiyi alıp Bobby’yi masaya yönlendirdi.

Halmeoni önünden çekilince Bobby’nin gözleri yemek odasındaki masada mantı kapayan Winter ve Emmy’ye kaydı. Arkasını dönüp kaçmak istedi ama kapıyla arasında halmeoninin ölümcül bakışları vardı.

“Selam, Emmy,” dedi Bobby başıyla selam vererek. “Nasılsın?”

“Harikayım.” Emmy onu baştan aşağı süzdü. Onu incelediğini gizlemeye bile çalışmıyordu. “Sen?”

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

Bobby oturup gözlerini Winter’a dikti ve ilk önce onun konuşmasını bekledi. İkisi de bir şey demeyi başaramayınca Emmy kahkahalara boğuldu. “Özür dilerim, sadece bu çok garip,” dedi.

Bobby kızardı, sonra sessizce mantı yapmaya başladı. Halmeoni de onlara katıldı ve hep birlikte konuşmadan işlerini yaptılar. Bobby’ninkiler halmeonininkilerden bile iyi görünüyordu. Emmy kendi mantılarını körlemesine birleştiriyor, Winter’sa Bobby’yle göz göze gelmemeye çalışmakla meşgul olduğundan ne yaptığına bile bakmıyordu. Mantılarını avuçlarıyla yuvarladığından iç malzeme dışarı taşıyordu.

Sessizlik uzun bir süre devam etti. Çok uzun. Halmeoni dilini şaklattı. “Umarım cenazem böyle olmaz.”

“Halmeoni!” diye çıkıştı Winter. “Öyle şeyler söyleme. Uğursuzluk getirir!”

Halmeoni iç çekti. “Bütün torunlarım bir arada ama birbirinizin yüzüne bile bakmıyorsunuz. Bu ülkeye geldiğimde vakit ayırabileceğim bir ailem olduğunu mu sanıyorsunuz? Hepiniz çok şımarıksınız.”

²⁴ (Kor.) Merhaba.

“Ben sadece Bobby’yi gördüğüme şaşırdım, o kadar. Geleceğini söylememiştin,” dedi Winter.

Büyükannesi bir süre onun sözlerini düşündü. Elindeki hamuru bırakıp herkesin dikkatini ona vermesini bekledi. “Siz benim Amerika’ya nasıl ve neden geldiğimi biliyor musunuz?”

Winter’ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Neden birdenbire bu konuyu açıyorsun şimdi?”

“Dinleyin bakalım.”

Emmy, Bobby ve Winter birbirlerine bakarak omuz silktiler.

“Sen bu konudan hiç bahsetmezsin, halmeoni,” dedi Winter.

Bobby, “Aslında ben hikâyeyi dinlemeyi çok isterim,” diye araya girdi. Hâlâ konuyla ne ilgisi olduğunu çözememişti.

Halmeoni sandalyesine yaslanıp üçünü izlerken Emmy, Bobby ve Winter mantı kapamaya devam ettiler.

“İş için, okul için ya da askerlik hizmetinden kaçmak için Amerika’ya taşınan bir sürü insan vardı,” diye başladı. “Winter’ın dedesiyle birlikte bir aile kurmak için buraya taşındık. O Amerikan rüyasına kapılmıştı ama ben tam ikna olmamıştım. Büyük bir ailem, bir sürü kız kardeşim vardı. Hepsi bana gitmemi söyledi, böylece Kore’den ayrıldık.

“O zamanlar uçaklarda gerçek yemekler verilirdi. Uçuş sırasında bize bifteklerimizi nasıl istediğimizi sordular. Ben az pişmiş diye bir şey bilmezdim. Biz evde etimizi hep iyice pişirirdik. Ruhunu teslim edene kadar ateşten almazdık. O andan sonra her şey bir uyum süreciydi.”

Bobby gülümsedi. Kahkaha atmak istemedi çünkü halmeoniye o andan çıkarırsa anlatmayı bırakacağını düşündü. Hep bir büyükannesi ve dedesi olsun istemişti ve etrafında buna en yakın kişi oydu.

Halmeoni boğazını temizledi. “Hepimiz İngilizce yazıp okuyabiliyorduk ama konuşmak çaba gerektiriyordu,” diye devam etti. “Benim için zordu. Kore kırsalına, annemle babamın yanına

dönmeyi bile düşündüm ama kocamla birlikte bunun üstesinden gelmeye karar verdik. Daha çok çalıştım. *The Price is Right* ve Amerikan dizileri hâlâ rüyalarımın girer. Bob Barker gibi konuşmamam bir müzice.”

Emmy, Winter’ı dürterek, “Bob Barker kim?” diye fısıldadı. Winter omuz silkti.

“Buraya geldiğine pişman mısınız?” diye sordu Bobby.

Halmeoni parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. “Üçünü bir arada görünce doğru karar verdiğimi anlıyorum. Farklı insanlarla dolu, güzel yaşamlarınız olacak. Ne isterseniz yapabilirsiniz ama oralara sonra geleceğiz. Ben ailem olmadan yapamazdım. Siz de yapamazsınız,” dedi. Ardından ellerini Emmy ile Bobby’ye uzattı. “Emmy, Soon-hee, Dae-seong, siz ailesiniz. Bunu asla unutmayın.”

Emmy yandan Winter’ı dürterek, “İkinizin öpüşüp barışmanızı istiyor,” diye fısıldadı.

“Peki, baban kardeşiyle ne zamandır konuşmuyor?” diye sordu Halmeoni.

Bobby başını yere eğdi. “On yıl.”

“Sence böyle daha mı iyiler?”

Bobby dönüp Winter’a baktı. Winter ellerini kucağında birleştirmiş, bakışlarını yere çevirmişti. Bobby başını iki yana salladı.

Halmeoni ocağı kontrol etmeye gitti. “Hepiniz kendi kararlarınızı verecek kadar zekisiniz. İster barışın ister barışmayın, size kalmış. Ben yine de sizi bu akşamki bingo gecesine davet ediyorum.”

“Bingo mu?” diye güldü Emmy.

Winter, “Bu sefer neden davet ediyorsun bizi?” diye sordu.

“Çünkü ikinizin de artık kuralları çiğnemekten hoşlandığını biliyorum,” dedi halmeoni. “Peki, Kuzey Karolina’da beş saatten uzun süre bingo oynamanın yasa dışı olduğunu biliyor muydunuz?”

Bobby'nin gözleri kahkahasını bastırmaya çalışan Winter'a döndü.

"Beş saatlik bir oyun mu planladın?" diye sordu Winter.

"Hayır. Beş saat bir dakikalık bir oyun planladım. Bu mandular ne için sanıyordunuz?"

"Benim için olduklarını sanmıştım!" diye haykırdı Emmy. "Yarın gidiyorum!"

"O zaman senin için olsun," diye cevap verdi halmeoni. "Sonuçta hâlâ yiyecek bir şeylere ihtiyacımız var."

Bobby alayla güldü. Halmeoninin bir şeylerin peşinde olduğu açıktı. İzin isteyerek masadan kalkıp Kai'a onlara katılması için mesaj attı.

Winter Park

Birinci Saat

Halmeoni bingo kartını seçip dedikodu yapan birkaç büyü-kannenin ve şampanya şişelerinin bulunduğu bir masaya oturdu. Herkesin dikkatini ona vermesini bekledi. “Torunuma ve arkadaşlarına merhaba deyin,” dedi sanki Winter bir sirk hayvanıymış gibi.

Bayan Fowler gözlerini devirdi. “Winter’ı tanıyoruz zaten. Her hafta görüyoruz.”

“Bu gece onur konuğumuz o. Bahisler her zamankinden yüksek olacak.”

“Hepimiz seninle arkadaş olduğumuz için beş parasız kalacağız.”

Winter güldü ve büyükannesine sarılmak için eğildi.

Kai doğruca sahneye çıkarak Bayan Fowler’ın çocuklarından biri olan ve sık sık huzurevi aktivitelerinde gönüllülük yapan Archie’den mikrofonu aldı. Archie, Kai’la ne yapacağını bilemese de kenara çekilip mikrofonu ona uzattı. Kai top çevirme makinesinin kolunu çevirip bir sonraki numarayı çekti. “Glütensiz, G elli üç!” diye seslendi ve birkaç ihtiyar plastik pullarını bingo kartlarına yerleştirdi.

Emmy, Winter'a doğru eğildi. Gözleri Kai'nin üzerindeydi. "Burayı özleyeceğim."

Bobby, Winter'ın dikkatini dağıtıyordu. Çocuk ne zaman koyu bordo takımını giyip kravat taksa Winter gözlerini üzerinden alamıyordu. Biraz ilerideki bir masada oturuyordu.

"Nereye bakıyorsun sen?" diye sordu Emmy, elini Winter'ın yüzünün önünde sallayarak.

Winter, yanaklarının yanmasına engel olamadı. "Hiiiç. Kesinlikle Bobby'ye ve o salak saç kesimine değil."

"Şansımı denesem umursamazsın, değil mi? Yani sonuçta teknik olarak Bobby'den ilk hoşlanan bendim." Winter yüzünü buruşturunca Emmy'nin kırmızı dudakları heyecanlı bir gülümsemeyle aralandı. "Hah! Umursuyorsun! Öpüştünüz mü?" Winter yine hiçbir şey söylemedi. "Biliyordum! Nasıldı? Eskiden bunu hayal ederdim... Ayaklarını yerden kesecek şeyler yapacak birine benziyor."

Winter kızaran yanaklarını elleriyle gizledi. "Hastasın sen."

Emmy atkuyruğunu bir omzunun üstünden attı. "Olabilir ama senin sorularımdan kaçman bana haklı olduğumu söylüyor."

"Yani bir şeyler yaptı işte."

"Biliyordum! Onun *bir şeyler* yapan tipte bir çocuk olduğunu başından beri biliyordum."

Winter, Bobby'nin başparmağının aralık dudaklarını sıyrışını düşününce ürperdi.

"Ah, demek öyleydi," dedi Emmy şeytani bir sırıtışla.

Winter artık olan biteni saklamaya çalışmanın bir manası olmadığını görebiliyordu. Kendi de dâhil bir kişiyi bile kandıramamıştı belli ki. Elini Emmy'nin omzuna koydu. "Çok fena, Em. Geçer diye düşündüm ama giderek kötüleşiyor," dedi dudağını ısırarak.

"Ne kadar kötü?"

"Başından sonuna kadar onun dolma kalemlere mürekkep dolduruşunu izlediğim bir rüya gördüm."

Emmy gülmekten ölecekti. "Çok ateşli."

“Askeri çizelgeyle on sayfalık yolculuk planı yapan çocuklarla ilgili rüyalar görmemeliyim.”

“Ne, askerlerimizi desteklemiyor musun?” diye takıldı Emmy. “İlk aşkını yaşadığın için çok mutluyum.”

Winter’ın ilk içgüdüğü âşık olduğunu inkâr etmekti ama faydası yoktu. *Âşıktı*. Bobby’nin dolma kalem koleksiyonu yapmasını ve içemediği hâlde süte olan takıntısını seviyordu. Ağlamasını seviyordu. Kestirmişti gerçi ama o saçma sapan uzunluktaki perçemlerini ve onları gözünün önünden çekmek için geriye atışını bile seviyordu. Pankek dükkânında waffle sipariş etmesini ve herkesi, her şeyi umursamasını, hatta bazen kendinden bile çok umursamasını seviyordu.

Bunu kabullenmek ona iyi geldi.

Bobby, Winter’ın ona baktığını görünce ayağa kalkıp ona doğru ilerledi.

“Takım giymiş erkekler otururken ceketlerinin düğmesini ikiye bölünmemek için falan mı açıyorlar?” diye sordu Winter, Emmy’ye ve güldü. “Ayağa kalkıp ceketini tekrar ilikleme hoşuma gitti.”

“Tebrikler. Yeni bir acayıpliğin kilidini açtın,” dedi Emmy gülmekten iki büklüm olarak.

“Kapa çeneni.”

Bay Graham, Bayan Evelyn ve Bayan Sue ile aynı masada oturuyorlardı. Bobby, Winter ile Bayan Sue’nun arasına oturdu. Winter’ın bakışlarını esir alarak, “Hey,” dedi sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle.

“Selam,” dedi Winter saçlarını kulaklarının arkasına atarak.

“Bu senin erkek arkadaşın mı, Winter?” diye sordu Bayan Sue.

Winter başını hızla çevirdi. “Hayır. Hayır, değil.”

Bayan Evelyn, “Çıktığın biri var mı, tatlım? Gençler bugünlerde hâlâ çıkıyorlar mı?” diye sordu.

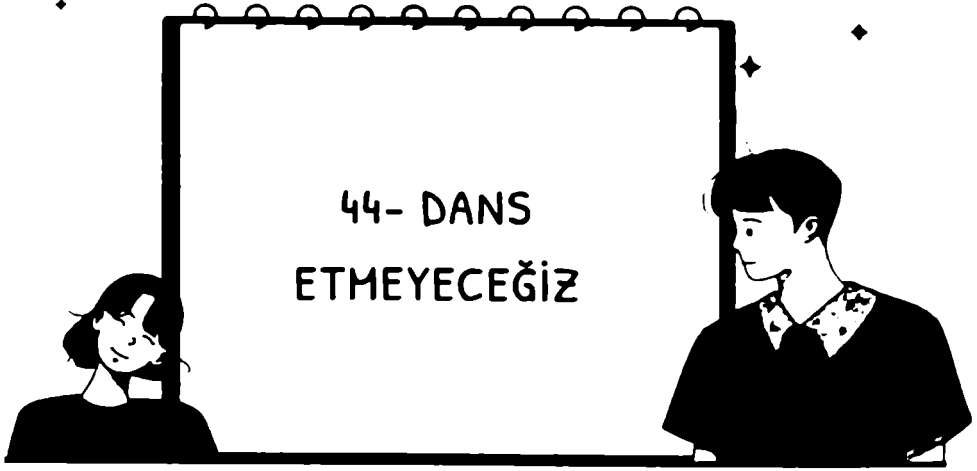
“Hayır, yani evet, insanlar çıkıyor ama benim çıktığım kimse yok.”

Bayan Graham, “Çocukları rahat bırakın,” diye araya girdi. “Daha çok gençler. O işler için ileride çok zamanları olacak.”

Kai hâlâ sahnede idi, bingo tarihinin gördüğü en iyi sunuculuk performansını gösteriyordu.

“Çok uygunsuz bir şaka yapasım var ama, tatlım, Bayan Fowler bana öyle bir bakıyor ki... Vazgeçtim. Altmış dokuz!” dedi.

Winter etrafına bakındı. Odanın ortasında rüküş bir disko topu vardı ve rengârenk elektronik ışıkları yanıp sönüyordu. Odanın her tarafına fosforlu yeşil ve cırtlak pembe flamalar asılmıştı ve Noel'den kalan ısıtılı süslemeler de duruyordu. Her tarafa çeşitli bayramların kalıntıları dağılmıştı ve her masada şampanya şişesi vardı. Eğer yaşlanmak böyle bir şeyse, bu Winter için pek de sorun olmayabilirdi. Odadaki herkes şahane bir ömür sürmüştü. Çocukları ve torunları vardı, kalp sızıları ve mutlu anılar biriktirmişlerdi. Muhtemelen dünyanın karşılıklarına çıkardığı bütün iniş ve çıkışları tatmışlardı. Hayatını nefes alıp vermekten farklı bir şekilde yaşamayı öğrenecekse ancak onlardan öğrenebilirdi.

Bobby Bae

İkinci Saat

Eğer bir huzurevine gitmiş genç bir adamsanız, mekândaki bütün bekâr yaşlılarla dans etmek görevinizdi. Bobby, Bayan Joanne’la ortaokul öğrencisi gibi dans ediyordu. Kadıncağız ihtiyar hanımefendi parfümü kokuyordu ve üzerinde tüylü yakası olan bir kazak vardı. Bir zamanlar eski kocalarından birini öldürmüş olabileceğine dair şüpheli bir izlenim bırakıyordu o kazak.

“Çok yakışıklı bir çocuksun sen,” dedi Bayan Joanne. “Keşke elli yaş genç olsaydım...”

İnsanların böyle ürpertici şeyler söylerken, kendi ürpertici çıkarımınızı yapabilmeniz için konuşmanın ucunu hep açık bırakmaları Bobby’ye çok ilginç gelirdi. Onlara kendi iğrenç düşüncelerinizle suç ortaklığı yapmanızı isterlerdi.

Bayan Joanne onu biraz daha yakınına çekti. Kai haklıydı. Sahneye asıl Bobby çıkmalıydı.

Kibarca izin isteyerek dans pistinden ayrıldı ve soluğu sahnenin yanında aldı. Winter’ın onu görmezden geldiği düşüncesinden kurtulamıyordu. Bobby ne zaman onun yanına otursa kız

kalkıp tuvalete gidiyordu. Ne zaman ona bir içki getirse elinde zaten bir içecek oluyordu. Bobby çıldırmak üzereydi.

“İyi misin, dostum? Sıkıntılı görünüyorsun?” dedi Kai peyniri alınmış bir dilim pizzayı gömerken.

“Winter beni görmezden geliyor.”

“Sen de benimle dans et o zaman,” dedi Kai ellerini pantolonuna silerek. Bobby’yi çekip kaldırdı ve derme çatma dans pistinin ortasında yerlerini aldılar. İki yana salınırlarken Kai, Bobby’yi kocaman kucaklayarak başını onun göğsüne dayadı. Bobby gece boyunca ilk kez güldü. Kai, zayıf ve uzun kollarıyla Bobby’yi pış pışlıyordu.

“Ceketimi kırıştırıyorsun,” dedi Bobby.

“Öncelikle ses tonuna dikkat et. İkincisi, haklısın.”

Kai kolunu uzatıp Bobby’yi döndürdü. Winter’a doğru.

“Kai!” dedi Bobby onu tutmaya çalışarak.

Kai tekrar sahneye sıçrayıp el salladı. “İyi eğlenceler!”

Bobby yüzünü Winter’a çevirdi. Winter üzerini değiştirmiş, beyaz bir elbise giymişti. Bobby onu yıllardır ilk kez böyle bir elbise içinde görüyordu. Kesinlikle Emmy’den ödünç almıştı.

“Çok hoş görünüyorsun.”

Winter kısa bir kahkaha attı. “Bana öyle şeyler söyleyemezsin.”

“Beni görmezden geliyorsun,” dedi Bobby onu çekip ağır bir dansa başlarken. “Sana bir şey söylemek istiyordum.”

“Ne söyleyecekmişsin?” dedi Winter ona bakarak. Siyah gözleri beklentiyle parlıyordu.

“Annemler amcamla konuştular ve sanırım Şükran Günü’nü birlikte geçireceğiz.”

Winter’ın yüzü aydınlandı. “Bobby, bu şahane.”

“Evet. Ayrıca... galiba bilgisayar bilimleri düşünmeye başlayacağım. UYU’nun beta versiyonunu uygulama mağazasına koydum ve birkaç olumlu yorum aldı. Ben de Berkeley’e bir gezi planladım. Önümüzdeki hafta Kai’la Kaliforniya’ya uçuyoruz.”

Winter başını onun göğsüne dayadı. “Harvard olmayacak mı?”

“GW’ye gitmeyi Jacqueline için istemiştim, Princeton’ı amcam için ve Harvard’ı da babam için. Belki Harvard’ı seçerim ama belki de seçmem. Henüz bilmiyorum. Şimdiye dek hayat planım hep oydu ve ona ulaşmak için o kadar sıkı çalıştım ki aslında kendi isteğim olmadığını bile fark edemedim,” dedi. “Bunu görmeme yardımcı olduğun için sana teşekkür etmeliyim.”

Winter güldü. “Mutsuz olduğunu fark etmeni mi sağladım? Harika.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Winter’ı sarmalayarak kendine yaklaştırdı. “Boston’da ben olmadan yapabilecek misin?”

Winter’ın cevap verecek zamanı olmadı. Kai ve Emmy araya girdi. Kai, Bobby’yi boynundan tutup saçlarını karıştırdı ve alnına sert bir öpücük kondurdu. Bobby alnını sildi, ardından iki arkadaş birbirlerine temas etmedikleri bir boks maçına tutuştular. Emmy, Winter’ı elinden tutup döndürdü. Yanıp sönen ışıklar onlara çarparken ve içeriye disko müziği doldururken dördü salonun ortasında kollarını havaya kaldırarak salak salak dans ettiler.

Doğrusu Winter, arkadaşları ve ailesi olmadan Boston’la baş edip edemeyeceğini bilmiyordu ama onların yanma dönme ihtimali içini yoğun bir sevinçle dolduruyordu.

Winter Park

Üçüncü Saat

O dadaki kalabalık epey azalmıştı. Saat gece yarısını geçiyordu ve bazı ihtiyarların uyku saati çoktan geçmişti. Dürüst olmak gerekirse Winter'ın uyku saati de geçmişti. Ama orada kaldı. Dışarıda oturup yıldızları izledi. Birkaç dakikalığına sadece bunu yapmaya karar vermişti.

Huzurevinin pencerelerinden içeri bakarken gözleri Bobby'ye takıldı. Emmy bir sandalyenin tepesine çıkmış ikisinin boylarını karşılaştırırken Kai'yla sırt sırta durmuşlardı. Kai'nın Bobby'den en az on santim uzun olduğu apaçık ortadaydı. Gerçeği kabul etmek için neden Emmy'nin ağzından duyma ihtiyacı hissettiğini anlayamıyordu. Üçü kahkahalara boğuldular ve Kai sandalyenin üstündeki Emmy'yi kucaklayarak aşağı indirdi.

Winter birkaç dakikalık huzurun keyfini çıkardı; yoğun, nemli havayı soluyarak çimenlerin ve ıslak toprağın kokusunu içine çekti. O esnada Emmy'nin, "Winnie!" diye seslendiğini duydu. Ardından Emmy dışarı çıkıp Winter'a arkadan sımsıkı sarıldı. "Ne yapıyorsun burada?" Ilık rüzgâr üstlerine eserken ağaçlarla

birlikte salındılar. “İsmi lazım değil, şık giyimli, laktoz toleransı olan ve sana kesinlikle kafayı takmış birinden mi kaçyorsun?”

“Boston’da onu çok sinirlendirdim. Bana neden kızgın olduğunu anlayamıyorum.”

“Basit. Çünkü belli ki sana âşık.”

“Of, kapa çeneni,” dedi Winter neşeli bir kahkahayla.

“Ciddiyim ben,” dedi Emmy. Winter’ı kendine döndürüp omuzlarını tuttu. “Bobby bana gizlilik yemini ettirdi ama benim en iyi arkadaşım sensin, o değil. Dün beni aradı ve beni kaybetmekten ne kadar korktuğunu anlattı. Bize Nascar Kuja mı... Kullajeq mi ne öyle bir yere bilet almış. Nasıl okunduğunu bilmiyorum, Grönland’de bir yerler işte.”

Winter şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Pardon. Ne?”

“*Narsaq Kujalleq*,” diye okudu Emmy telefonundan. “Bilmiyorum. İkimizin orta noktada buluşmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Açıkçası koordinatları sıralamaya başlayınca dinlemeyi bıraktım.”

Winter’ın aklına Bobby’yle oteldeki ilk gecelerinde balkonda yaptıkları konuşma geldi. Bobby ona insanlarla ortada buluşması gerektiğini söylemişti. Neden böyle her şeyi ciddiye alıyordu bu çocuk? En azından onu okyanusun ortasına göndermiyordu.

Winter, yakarır gibi Emmy’nin gözlerine baktı. “Emmy, ben onu istiyorum... hem de çok,” dedi ellerini yumruk yaparak.

Emmy neredeyse boğulacaktı. “Kızım, bütün gece ona karmakarışık sinyaller verip durdun. Neden korkuyorsun bu kadar?” diye sordu Winter’ın düzensiz saçlarını okşarken.

“Bilmiyorum! Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hem önümüzdeki sene Kaliforniya’ya taşınabileceğini söylüyor. Bir anlamı var mı ki? Denizde bir sürü başka balık var, değil mi?”

“Evet ama bir ağ atmazsan hiçbirini yakalayamazsın.”

“Emmy!”

Emmy güldü. “Rahatlanan ve ona hislerini söylemen gerek. Onun sana nasıl baktığını gördüm. Etrafındaki partinin bile farkında değildi.”

“Yapamam. Çok garip.”

“Offf. Gel benimle.”

Winter’ı tekrar içeri çekti, koridor boyunca ilerleyerek bingo kartlarının tutulduğu malzeme odasına girdiler. Kai ile Bobby yere oturmuşlardı ve yanlarında birkaç şişe şampanya vardı. Winter dönüp gitmek istedi ama Emmy onu yakasından tutup içeri çekti. En yakın şişeyi tuttu, kilidi kaldırdı ve mantarı tavana çarptı.

Winter, Bobby’nin yanına oturdu. Kısacık bir an göz göze gelmiş olsalar da hemen bakışlarını kaçırdılar. Winter’ın bedeni sanki Maryland’deki o plajda güneşin altında otururmuş gibi yanıyordu.

“Epeydir sağlam bir kucaklaşma yumağına dâhil olmamıştım,” dedi Kai. Kafasını Emmy’nin dizine koymuştu.

“Keşke hepiniz benimle Avrupa’ya gelebilseydiniz,” dedi Emmy. Onun kafası ise Winter’ın kucağındaydı.

Winter, Emmy’nin saçlarını okşadı. “Daha geçenlerde MIT’ye gitmek istemediğimi söylemedim diye bana ölüm tehditleri savuran sen değil miydin?”

“Olabilir ama Avrupa’da üniversiteler ücretsiz ve orada da uzay var.”

Emmy şişeyi Kai’a vermek istedi ama Kai reddetti. İçki içmezdi, sadece sigara kullanırdı ama bu gecelik ara vermişti.

“Hadi gidip oyuna bir bakalım, Kai. Birkaç sayı daha çekmenin vakti geliyor,” dedi Emmy. Bir anda ayağa kalkıp şişeyi Bobby’nin ellerine tutuşturdu.

“Olur. Dolabın içinde olmak beni eski karanlık günlere götürmüştü zaten.”

Emmy, Kai’ı kaldırdı ama çocuk onun neredeyse iki katı olduğundan neredeyse kendisi yeri boylayacaktı. Kai’ı odadan kış kışlayarak çıkardı. Winter, arkadaşlarının oluşturduğu tampon olmaksızın Bobby’yle baş başa kalıverdi.

“Bu köpüklü elma şarabı,” dedi Bobby. “Bu işi Emmy ayarladı, değil mi?”

Winter iç çekti. “Aynen.”

Bobby Bae

Dördüncü Saat

Winter, Bobby'nin tuttuğu köpüklü elma şarabı şişesinden bir yudum aldı. Ağzını kolunun tersiyle sildi.

"Arkanı döner misin?" dedi sonra. "Bir şey söylemem gerekiyor ama sen bana öyle bakarken söyleyemem."

Bobby bir süpürgeyi devirerek arkasını döndü.

Winter birkaç derin nefes aldı. "Senden hoşlanıyorum, Bobby. Hem de fazlasıyla," dedi. "Gerçek şu ki senden asla nefret etmedim. Ben daha çok insanların düşünecekleri şeyden nefret ettim. Anne babalarımızın bundan çok hoşlanacak olmasından nefret ettim. Bana kendimi huzursuz hissettirmenden nefret ettim ama senden hiç nefret etmedim."

Bobby tekrar önüne döndü. Ona bakarken Winter'ın göz bebekleri kocaman olmuştu. Bobby zaten yerde olduğuna şükretti çünkü ayakta olsa kesin hızla yere yapıştırdı. Yaklaşmak için cesaretini toplamaya çalıştı ama donakalmıştı.

Winter uzanıp Bobby'nin yakasını düzeltti ama sonra orada bir süre daha oyalandı ve Bobby'yi kendine çekip sıkıca sarıldı. Bobby'nin kolları Winter'ın belindeydi, burnunu onun boynuna

gömmüş, kızın kürek kemiğinin hemen üzerine yerleşmişti. Kızın saçları yanağını gıdıklıyordu ama umursamadı. Onu bırakamazdı.

“Ben de seni özledim,” dedi Winter.

Birbirlerine bakmak için hafifçe geri çekilseler de kucaklaşmalarını sonlandırmadılar.

“Seni dönem açılışı balosuna davet etsem gelir misin?”

Winter gözlerini kıstı. “Bu takımı mı giyeceksin?”

“Sen ne istersen onu giyerim. İstersen çıplak bile giderim,” dedi Bobby. Winter kızardı.

Etraflarını saran hava yoğundu. Sanki yıldızlar hizaya girmek için Winter’ın iznini bekliyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” derken Winter’ın sesi fısıltıdan farksızdı.

“Ne istersen.”

“Beni dünyanın öbür ucuna uçurmana gerek yok, Bobby. Senden zaten hoşlanıyorum. Gerçekten de Grönland’deki şu Nasdaq’a gitmek zorunda mıyım?”

“Orası *Narsaq Kujalleq*,” diye düzeltti Bobby. “Ayrıca hayır, nereye istersen oraya gidebilirsin. Ben sadece seni mutlu etmek istiyorum, o kadar. Koşulsuz şartsız.”

Winter bir parmağını çenesine götürdü. “Aslında hep İspanya’yı görmek istemişimdir.”

“Oldu bil,” dedi Bobby.

“Harika. Dönem açılışı balosu için de düşünmeme izin ver. Şimdi geri sayım başlamadan önce içeri dönmek istiyorum.”

Bobby doğrulup ayağa kalktı ve ceketini tekrar ilikledi. Ardından Winter’ın kalkmasına yardımcı oldu. Bir an için Winter’ın onu öpeceğini düşündü.

Partiye döndüklerinde Kai bangır bangır “No Woman, No Cry” şarkısını söylüyordu. Herkes alkışlarla ve tezahüratlarla ona destek verirken bir yandan da flaşlar patlıyordu. Önceden güzel

olan ne varsa, Winter'ın ona bir şans vermeye hazır olduğu bilgi-
siyle birlikte daha da güzelleşmişti.

Bae Ailesi ve Park Ailesi birkaç saat gecikmiş olsalar da niha-
yet geldiler ve yeni bingo kartları aldılar. Bobby ve Winter onları
selamladı, ardından uzun zamandır öksüz bıraktıkları kartları-
nın başına oturdular. Eski metal sandalyeler ağırlıkları altında
gıcırdadı. Salonun diğer ucunda annesini gören Bay Park onların
yanından hızla geçerek halmeoniye yöneldi. Diğer ebeveynleri
başlarını iki yana salladılar. Halmeoninin oğlunu yapışkan bir
sinek gibi savuşturarak dikkatini bingo kartına vermeye çalıştı-
ğını görünce Bobby'nin dudakları kıvrıldı. Kai bir sonraki sayıyı
söylemeye hazırlanırken heyecan ve beklentiden oluşan bir sen-
foninin canlı sesi ve plastik pulların tıkırtısı salonun duvarlarında
yankılanıyordu.

“O altmış altı, çünkü ihtiyar Nat King Cole neyin keyif vere-
ceğini bilir!” diye haykırdı Kai kalabalığa doğru. Oyuncular kart-
larının üzerinde heyecanla kırmızı plastik pullarını oynatıyordu.

Birkaç şanslı turun ardından Bobby'nin kazanması için geriye
sadece *B* ve *G* kalmıştı.

“Zamanımız neredeyse dolmak üzere. Kimin elinde *N* otuz
bir var?” dedi Kai küçük beyaz topu kaldırarak. Top karıştırıcıyı
döndürdü ve bir top daha çekti. “Britney daha fazla ver diyor,
G elli dört için ver diyor!”

Bobby nihayet *G* sırasını da tamamlamıştı. Bingo yapması
için geriye sadece *B* kalmıştı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Winter'a sırtarak. Winter kar-
tını saklamaya çalıştı ama Bobby onun kolunu çekti. “Eh, hâlâ
kazanabilirsin.”

Winter surat astı. “*Hâlâ kazanabilir miyim?* Rekabetçi ruhuna
ne oldu senin, Robert? Orada öylece durup yine kazanmama izin
mi vereceksin?”

Bobby gözlerini kırptırdı. “Kazanmana izin vermemi mi
istiyorsun?”

“Beni yenebileceksen yenmeni istiyorum. Bırak bu centilmenlik zırvalarını. Kendi kendine yol alan arabaların tehlikeleriyle ilgili sınıf münazarasında Angela Warren’ı ağlatan Bobby Bae’ye ne oldu?”

Beş saat bir dakikalık sürenin dolmasına sadece birkaç dakika kalmıştı. Bobby ve Winter bu rekabette sadece ikisi varmış gibi oynarken gözlerini birbirlerinden bir an bile ayırmadılar. Bobby gözlerini kısmış onu değerlendirirken etrafındaki herkesi unutmuş gibiydi.

“Güzel insanlar, hepiniz kendinize sahip çıkabilirsiniz, biliyorum ama Bayan Betty, belki de o şampanyayı bırakıp *B* on ikiyi almanızın vakti gelmiştir!” diye bağırdı Kai.

Bobby’nin gözleri irileşti. İhtiyaç duyduğu son harfti bu. Kırmızı pulu ağır ağır yerine doğru iterken Winter gözleriyle onun ellerini izledi.

“Bu ne anlama geliyor, biliyorsun değil mi?” diye sordu. “Artık en iyi olan sen değilsin.”

Winter’ın kulaklarından dumanlar çıktığını görür gibiydi. Kızın gözleri hareket eden pulla Bobby’nin sırttan yüzü arasında birkaç kez gidip geldikten sonra uzanıp Bobby’nin kartını yere devirdi, bütün pullar etrafa uçtu.

“Şimdi kim en iyiymiş, ha?” diye bağırdı Winter.

Bobby ağlasa mı gülse mi bilemedi.

“Neredeyse bitirmek üzereyiz,” dedi Kai. “O nedenle birkaç şey söylemek üzere Bayan Emmy Lin’i sahneye davet ediyorum.”

Emmy, Kai’in yardımıyla sahneye çıktı. Bir ayağı ikinci kolumda dışarı bakacak şekilde durup eteğini düzeltti. Mikrofonu neredeyse yarım metre indirip sımsıkı tuttu.

“Selam millet,” dedi sessizce. Boğazını temizledi. “Beş saat bir dakika işaretini kaçırmamamız için çok hızlı konuşacağım. Sadece buradaki herkesi ne kadar sevdiğimi söylemek istiyorum. Büyükanнем burada sizlerle çok mutluydu ve ben bu geceyi onun anısına adamak istiyorum. Çok hoşuna giderdi.

Yakında buradan taşınacağımızdan artık sık sık uğrayamayabilirim ama bilmenizi isterim ki burada geçirdiğim her saniyeden müthiş keyif aldım.” Gözleri parlayarak onu izleyen babasını işaret etti. “Baba, sen de bir şeyler söylemek ister misin?”

Bay Lin mikrofona doğru çömelip ışıklara karşı gözlerini kısıtı. “Ben size kendi koleksiyonumdan bir şiir okumak istiyorum.” Odadaki herkes memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışırken Winter güldü. Bay Lin bir parmağını havaya kaldırdı. “Şaka yapıyorum. Năi Nai’ye!” diyerek kadehini kaldırdı. Diğerleri de rahatlayarak ona eşlik etti.

“Năi Nai’ye!” dedi bütün salon bir ağızdan. Herkesin kadehleri havadaydı ama en yukarıda halmeonininki vardı.

Emmy kalabalığa, “Son on saniye. Şimdi hep birlikte geri sayalım!” diye haykırdı.

Herkes geri sayıma hazırlanırken Bobby’nin dikkati tamamen Winter’daydı. O an, daha önce hiç olmadığı kadar etkilenmişti ondan.

Odadaki herkes köpüklü elma şarabı şişelerini alıp mantarlarını fırlatmaya hazırlanırken on saniye, sonsuzluk gibi geldi.

Dokuz saniye kalmışken Bobby, kartını devirmesinin intikamını alsın diye ona meydan okuyan Winter’a baktı.

Sekiz saniye bir plan oluşturacak kadar uzun gelmiyordu. Hem gerçekten de intikam almak istiyor muydu? Artık rekabet etmeleri gerekli miydi gerçekten?

Yedi saniye hızla altıya döndü.

Altı saniye hızla beşe döndü.

Beş saniye hızla dörde döndü.

Üç, şimdiye kadarki en büyük kural ihlallerine çok yaklaştıkları anlamına geliyordu.

İki saniye, Bobby’nin sekiz saniyedir nefesini tuttuğu anlamına.

Bir.

Emmy sahnenin arkasından bir konfeti patlattı ve metalik parçalar etraflarına saçıldı. İhtiyarlardan bazıları mantarları patlattı ve köpüklü baloncuklar şişelerden havaya saçıldı.

Sıfır.

Yılbaşı havası vardı. Dolayısıyla Bobby aklına gelen tek şeyi yaparak bütün arkadaşlarının, ailesinin ve otuz beş ihtiyar yabancının önünde Winter'ı öptü. İkisi birbirini kucaklarken etraflarındaki herkes neşeyle haykırıp tezahüratta bulundu.

Kai bingo kafesini çevirerek son topu seçti. "Winter Park ve Bobby Bae için ver bakalım! Son sayımız... G elli sekiz!" dedi Kai ve herkes sessizliğe gömüldü. "Hadi ama! Birilerinin şimdiye kadar bingo yapmış olması gerekiyordu."

Bobby, Winter'a ters ters baktı. Winter'ın omuzlarını silkip ukala bir kayıtsızlıkla ona bakışı delirticiydi.

"Bingo!" diye haykırdı Halmeoni ellerini havaya savurarak.

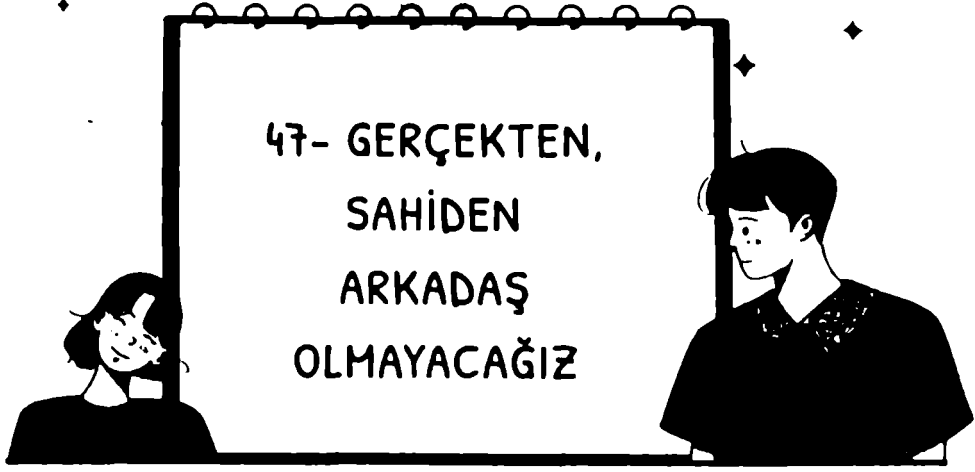
Kai ve Emmy hemen onun yanına koşarak on bin dolar civarı bir meblağ kazandığı konusunda onu bilgilendirdiler.

"Kızdın mı?" diye sordu Winter şeytani bir gülümsemeyle.

Bobby dudağını ısırıldı. "Seni eve bırakabilir miyim?"

"Benimle aynı arabada olmaktan bıkmadın mı?"

"Bir şekilde dayanacağım artık."

Winter Park

Winter tırnaklarını yoluyor, dudaklarını ısıırıyordu. Tek istediği herkesin onu yanaklarından öpüp durmayı, tokalaşmayı ve ona ne kadar eğlendiklerini söylemeyi bırakmasıydı. Herkes gitsin, bütün konfetiler kendi kendilerini temizlesin, sandalyeler ve masalar kendiliğinden yerlerine yerleşsin istiyordu.

Sonunda geriye yalnızca Bobby, Winter, Emmy, Kai ve halmeoni kaldı.

“Bu geceyi hazırladığın için teşekkürler, halmeoni,” dedi Winter büyükannesine sarılarak.

Bobby Bae başıyla selam verdi. “Minnettarım.”

“Geumanhae!” dedi Halmeoni elini savuşturmak ister gibi sallayarak. “Beni öldüğümde översiniz.”

Emmy, halmeoninin arkasından çıktı. “Buna hiç alışamayacağım,” dedi eliyle Bobby ve Winter’ı göstererek. Halmeoniye sarılıp onu evine götürmek üzere yola koyuldu ama öncesinde ertesi gün Almanya’ya doğru yola çıkmadan önce Winter’la takılma planları yapmayı da ihmal etmedi.

Geriye sadece Kai kalmıştı.

“Bu çok acayıpti,” dedi Kai özlemle sahneye bakarken.

“Seni sonra ararım, dostum,” diye cevapladı Bobby, ardından da sırtına sert bir şaplak attı.

“Nards-sack’ta iyi eğlenceler, Winter!” diye bağırdı Kai cam kapılardan el sallayarak çıkarken. Bobby çenesini sıkıttı.

Bobby ve Winter nihayet yalnız kalabilmişti.

Winter geniş pencerenin önünde dikilmiş dolunayı izliyordu. Gökyüzü koca bir delgeçle delinmiş gibi görünüyordu. Bobby onun yanına geldi.

“Ayın bize sadece tek bir yüzünü gösterdiğini biliyor musun?” diye sordu Winter.

“Ama yine de bu güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyor,” diye yanıtladı Bobby ve Winter’ın omzunu öptü. “Gitmeye hazır mısın?”

Huzurevinin çimleri üzerinden Bobby’nin arabasına doğru ilerlediler. Gökyüzü üzerinde ışıldayan küçücük elmas parçalarıyla dolu siyah bir çarşaf gibiydi. O kadar karanlıktı ki Bobby otoparktan çıkarken sanki doğruca uzayda seyahat ediyorlarmış gibi gelmişti Winter’a. Yerinde kıpırdanıp duruyordu. Evine giden yolun üzerinde Village Park’ı işaret etti. Henüz eve gitmeye hazır değildi. Eve giderse gece bitmiş olacaktı.

“En son buraya geldiğimizde otoparkın on dakika içinde kapanacağından endişeleniyordun ama şimdi en az altı saattir kapalı,” dedi Bobby.

“Kurallar için hâlâ endişeleniyor musun?” diye sordu Winter. “Başımız bir kere bile belaya girmedi. Olasılık hesapları bizden yanaydı.”

Bobby ona ters ters baktı. “Aslına bakarsan partide başımız belaya girdi ve olasılık hesapları öyle işlemiyor. İstatistiksel olarak her riskli hareketimizde başımızın derde girme olasılığı artıyor.”

“Çenenin kapayıp şuraya çeker misin?”

Bobby dediğini yaptı ve bir kez daha arabayı basketbol sahalarının önüne park etti. Etrafta ağustos böceklerinin senfoniyle gecenin her şeyi örten karanlığından başka hiçbir şey yoktu. Otoparktaki sokak lambalarından birinin altında durdular.

“Sence de yaptığımız bir sürü aptalca şeye rağmen başımızın hiç derde girmemesi komik değil mi? Annemler beni cezalandırmadı bile. Seninkiler ne yaptı?” diye sordu Winter.

“Bir şey yapmadılar.” Bobby parmaklarını büküp duruyordu. “Seninle bütün o kuralları çiğnemek çok eğlenceliydi ama sanırım benden bu kadar. O eski yoldan çıkmayan hâlime döndüm. Artık Bonnie ve Clyde yok.”

“Soon-hee ve Dae-Seong demek istedin.”

Bobby gülümsedi ve arka cebinden not defterini çıkardı. “İlk randevumuz için fikir alışverişinde bulunmak ister misin? Hoşuna gidebileceğini düşündüğüm birkaç önerim var.”

“Beni eve bırakma hevesin ondan mıydı?” diye sordu Winter sesini kısarak.

“Hayır,” diye yanıtladı Bobby kararlılıkla. “Ama... Herhangi riskli bir varsayımda bulunmak istemedim.”

Winter, onun ceketinin yakasını düzeltti. “İlk randevumuza kadar beklemek istemiyor musun? Ya da dönem açılışı balosuna? Senden dürüst bir çocuk çıkartmak için henüz çok geç değil,” dedi alaycı bir tavırla. Bedenine adrenalin pompalanırken orta konsolun üzerinden Bobby’yle yüz yüze gelene kadar uzandı.

Bobby başını iki yana salladı. “Senden nefret ediyorum.”

“Berbat bir yalancısın.”

Bobby, Winter’ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Winter, burnunu onun ellerine sürttü.

“Seni öpeceğim,” dedi Bobby. “Hazır mısın?”

“Hâlâ konuşuyor musun sen?”

“Eğer çıkacaksak bana karşı daha nazik olman gerekecek.”

“Yok ya?” dedi Winter. Sonra biraz daha yaklaşarak aralarındaki mesafeyi iyice azalttı. “Seni...”

Bobby dudaklarını onunkilere bastırarak söylemek üzere olduğu hakareti bastırdı. Winter onun dudaklarına bir şaşkınlık nidası attı. Zihni bir anda bir kara deliğe dönüşmüştü. Bobby onu önce yanına, sonra dizlerinin üzerine çekti.

İkisi de öpüşmenin kazananı olma çabasıyla bir düelloya tutuşmuşlardı resmen. Bazı alışkanlıklar asla değişmiyordu.

Winter, yıldızların altında onu öpen Bobby'nin kesik nefeslerini bedeninde hissediyordu. Kimdi bu karşısındaki çocuk? Bu hevesli, hükmeden öpücüğün sahibi. Vikipedi'de düzeltilmesi gereken tutarsızlıklar arayan ya da Star Wars'taki siyasi yapılardan bahsetmeye kendini fazla kaptırırsa diye arkadaşlarıyla güvenli bir kelime belirlemiş olan Bobby Bae'yle aynı kişi olamazdı. Şu an karşısında duran çocuk, Instagram profil fotoğrafı manzara olan ve hesabını tamamen terk etmeden önce sadece iki gönderi yayınlayan o çocuk olamazdı. Winter'ın tanıştığı en mankafa insandı ama şimdi onu öpmeye doyamıyordu.

Artık arabanın hangi kısmında olduklarından emin değildi. Arabanın tepesinde, hatta daha yükseklerde, evrenin derinliklerinde bile olabilirlerdi.

Onu yeniden dünyaya getiren, pencerenin sertçe tıklatılması oldu. Winter hızla gözlerini açtı ve çığlık attı. Her şey kırmızı ve mavi ışıklara bulanıyordu, elinde uzun menzilli bir fener bulunan park bekçisi de yüzünde yargılar bir ifadeyle az ileride dikiliyordu.

“Ah...” dedi Winter parmaklarını dudaklarına götürerek.

“Kahretsin,” diye tamamladı Bobby onun yerine.

“Kesinlikle, kahretsin,” dedi bekçi. “Parkın kapalı olduğunun farkında mısınız?”

Bobby yüzünde, *Sana söylemiştim*, der gibi bir ifadeyle Winter'a baktı. Winter moratoryum ilan etmeyi düşündü ama Bobby'nin yüzü bunu yapamayacağını söyler gibiydi.

TEŞEKKÜR

Öncelikle kendime teşekkür etmek istiyorum. Evet, bu iş birliği gerektiren bir çaba ama hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz.

Bu arada kendime ettiğim bu teşekkür, aslında görüldüğünden çok daha fazlası. Kadınsanız, beyaz değilseniz, şu ya da buysanız, bir kişinin başarısı hepimizin başarısıdır. Yani kendime teşekkür ederken aslında aynı zamanda size ve bizden önce yaşamış, acıları ve direnişleri bize yemek, müzik, gelenek ve hikâyeler olarak ulaşmış herkese teşekkür etmek demek. Benim içimde yanan da aynı ateş. Bu kitap, sabahları uyanıp karşılaşılabileceğimiz tüm zorluklara rağmen kendimiz olabilmenin verdiği o sonsuz neşenin kutsanışıdır.

İşte bu yüzden bu kitapta, Kokila'yla çalıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Raflara farklı kitaplar çıkarma misyonunu lafta bırakmayan Namraya Tripathi'ye teşekkür ederim. Kokila'daki tüm editör ekibine geri bildirimleri, destekleri ve detaylara gösterdikleri aşırı özen için teşekkür ederim. Kaitlin Yang, Theresa Evangelista, Asiya Ahmed ve tasarım ekibinin geri kalanına bu kitabın hem içini hem dışını fıstık gibi yaptıkları için teşekkürler. Raflarda göze çarpacağına emin olduğum kapağım için Minji Kwon'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum. (İnsanların bu kadar yetenekli olmasına nasıl izin veriliyor?) Pazarlama, satış ve reklam departmanlarına ve bütün Penguin Young Readers ailesine adanmışlıkları ve çalışkanlıkları için teşekkürler.

Kokila'daki herkes *Kural Çiğneme Kuralları*'nda özel bir şeyler görecektir kadar harika insanlar ama dünyanın en büyük teşekkürünü sevgili Joanna Cárdenas'a etmeliyim. Bir editörde aradığım tek şey, romanımın özünü anlamasıdır ve Joanna tam da bunu yaptı.

JIM MACCARTHY'ye özel teşekkürler. Teşekkürler. Teşekkürler. Teşekkürler. Sen yanı başımda olduğun sürece bu kitabın benim hayal bile edemeyeceğim yerlere ulaşacağına şüphem yok. Dystel, Goderich & Bourret'teki ekiplere de teşekkür ederim.

Şimdilerde geçici olarak APIary adıyla anılan API yazı Discord'una teşekkürler. Özellikle de Isabelle Wong, Paul Jeong ve tabii ki muhteşem Jessica Yoon. Seninle kolektif fikirlerde buluşuruz, Jess!

Benim küçük çörebim Tina Moon'a teşekkür ederim. Sen benim en iyi arkadaşım, *dongsaengim*, seçilmiş ailemsin. Her öğle yemeğine gidişimizde cüzdanını evde unutmanı umuyorum. Bu kitap, bana *Kim's Convenience* gibi hikâyeler yazmam gerektiğini söyleyen sevgili baban Keny Moon'a ithaf edildi. Başarabildim mi emin değilim ama talimat almakta hiçbir zaman çok iyi olduğum söylenemez zaten. Simu Liu'ya da buradan selam olsun, çünkü neden yapmayayım ki? Ruh eşim Joanna Prusinska'ya da bana şimdiye dek aldığım en iyi kariyer tavsiyesini verdiği için teşekkürler:

Ben: Hayatımla ne yapacağım bilmiyorum.

Joanna: Yazmayı sevmiyor musun?

Ben: Seviyorum ama...

Joanna: Eh, yaz o zaman.

Bu diyalog argo ve içerik sebebiyle sağlam bir sansürden geçmiştir.

Yirmi yıldan fazladır hem yazarken hem de gündelik yaşamımda en sağlam savunucularımdan olan Rashad Davis'e de özel teşekkürler. Ayrıca biraz güvensizlik oluşturmak istediğim için teşekkürlerini vermeyeceğim diğer arkadaşlarıma da teşekkür etmek

çorum

Aileme kocaman bir teşekkür. En büyük hayranım olan büyük kuzenim Tasha'ya; düzenlenmiş ve izlenebilir TikTok'larımın ana kaynağı olan kız kardeşime çok teşekkürler. Birbirimize iyi geceler diledikten sonra koridorun diğer ucundan birbirimize mesaj atmak, Disneyland'de Chewbacca fangirllüğü yapmak, haftalık pho buluşmalarımız... Bana senden daha yakın kimse yok. Onlara ne zaman bir tutkumdan bahsetsem kafalarında daima soru işaretleri olmasına rağmen hiçbir konuda cesaretimi kırmayan mükemmel anne babama teşekkürler. Doktor olamadığım için üzgün değilim, kusura bakmayın. Ayrıca güzeller güzeli kedim Bowie'ye de teşekkür ederim. Gelmiş geçmiş en şahane yazı partneri. Tüylerin hâlâ bilgisayarımın tuşları arasında. Fan ne zaman jet motoru gibi çalışmaya başlasa ve kucağım ısınısa seni daha çok özleyorum.

Son olarak da Winter ve Bobby'ye teşekkür ederim. İkinizle de çok zaman geçirdim, eski dostlar sayılıyoruz artık. Bazen size mesaj atmak için telefonuma uzanıyorum, sonra terapistime mesaj atıyorum.

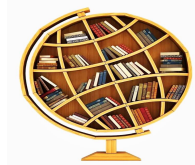
En, en, en son da bir kez daha kendime teşekkür etmek istiyorum. Başardık!

TALIA TUCKER

Talia Tucker, New Jersey'de yaşamaktadır. Ruther Üniversitesinden mezun olduktan sonra Maryland Loyola Üniversitesinde Liberal Çalışmalar alanında yüksek lisans yapmıştır. Anlamsız komedilerden ve ters köşelerle dolu gelişen dramalardan hoşlan-

maktadır. Koreli ve Jamaikalılarla olan bağı da kuvvetlidir. Kural Çiğneme Kuralları, yazarın ilk genç yetişkin romanıdır.

artemismilenyum

